

Ομοιοπαθητική, Βελονισμός & άλλες ανορθόδοξες "θεραπευτικές" μέθοδοι

Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι της Νέας Εποχής

Το κίνημα της Νέας Εποχής (New Age) παρουσιάζει την ειδωλολατρία ως επιστήμη. Βασικός σκοπός του Τεκτονισμού/ Θεοσοφίας είναι η παρουσίαση της θρησκείας ως δεισιδαιμονία, όπως διδάσκει ο Λόρδος Φραγκίσκος Βάκωνας, στο βιβλίο του Νέα Ατλαντίς, θεμελιωτής της Εταιρείας των Ροδοσταύρων (ή Αστρολόγων: 18ος βαθμός της μασωνίας) Αλχημιστών που είναι ο προπομπός του Σκωτικού Δόγματος του Τεκτονισμού. Το Δεύτερο Πρωτόκολλο των Σοφών της Σιών αναφέρει τον Δαρβινισμό ως Σιωνιστική επινόηση όπως επίσης τον Μαρξισμό και τον Νιτσεισμό! Στο Τρίτο Πρωτόκολλο των Σοφών της Σιών οι Εβραίοι ισχυρίζονται ότι «οι Χριστιανοί δεν σκέπτονται χωρίς τις επιστημονικές συμβουλές τους.» Προβάλλεται επίσης η άποψη ότι «η τεχνολογία είναι πρόδρομος της ανάπτυξης των δυνάμεων του νου» (James Redfield Το Μυστικό της Σαμπάλα).

Βελονισμός, Ομοιοπαθητική, Ρεφλεξολογία ή Ζωνοθεραπεία, Οστεοπαθητική, Μαγνητοθεραπεία, Σιάτσου, Γιόγκα, Διαλογισμός, Μακροβιοτική, Οργονομία, Αρωματοθεραπεία, Ανθοϊαματική, Χρωματοθεραπεία κλπ. **Είναι αυτές οι μέθοδοι συμβατές με την Ορθόδοξη πίστη και ζωή;**

Επιστήμη είναι η γνώση του επιστητού, δηλαδή εκείνου το οποίο μπορεί να γίνει γνωστό με την παρατήρηση και το πείραμα. Και η Ιατρική, ως θετική επιστήμη, πρέπει να υπακούει σε ορισμένες παραδοχές, μεταξύ των οποίων κυριότερες είναι: α) η πραγματική ύπαρξη των δεδομένων, β) οι φυσικές αισθήσεις οι οποίες δίνουν μια αξιόπιστη αντίληψη περί του υπαρκτού φυσικού κόσμου, γ) ότι τα παρατηρούμενα αποτελέσματα των φυσικών γεγονότων έχουν αιτίες και δ) ισχύουν οι κανόνες της λογικής και του ορθού λόγου. Όταν δε απουσιάζει μία από αυτές, δεν μπορεί μια επιστήμη να θεωρηθεί ως θετική επιστήμη. Για τις θετικές επιστήμες μάλιστα υπάρχουν κάποιοι περιορισμοί, βασικότεροι των οποίων είναι, ο περιορισμός στα μετρήσιμα γεγονότα και στην έρευνα του τρόπου των φυσικών φαινομένων, όχι δε και του σκοπού. Διότι σε τέτοιες περιπτώσεις μπορεί να πρόκειται για σοφίσματα, με λήψη του ζητουμένου ως αποδεδειγμένης αλήθειας.

Η Επιστημονική Ιατρική διεθνώς είναι μία. Αναθεωρείται δε συνεχώς και ανανεώνεται βάσει και όλων των νεοτέρων επιστημονικών δεδομένων. Δεν χρειάζεται επομένως η επιστημονική ιατρική τις οποιεσδήποτε εμφανιζόμενες ως "εναλλακτικές", ή "συμπληρωματικές", ή "αναπληρωματικές", ή τις διάφορες χαρακτηριζόμενες ως "παραδοσιακές" θεραπευτικές μεθόδους.

Η Φιλοσοφία είναι σύστημα αρχών. Μια φιλοσοφική θεωρία λαμβάνεται, ή τοποθετείται, ως υπόθεση, για να εξηγηθεί ή να ταξινομηθεί, ορισμένη σειρά γεγονότων. Την οποία ο φιλόσοφος θέτει ως προσωπική αντίληψη ή άποψή του π. χ. για την προέλευση του κόσμου και της ζωής. Εξ ου και η ποικιλία των φιλοσοφιών. Κατά τους φιλοσόφους, η ορθή χρήση της λογικής αποτελεί ουσιαστική προϋπόθεση για κάθε θεωρητική διερεύνηση. Επίσης η αιτιότητα, η αποφυγή αντίφασης, η ταυτότητα και η τελικότητα αποτελούν λογικές ερμηνευτικές αρχές στη φιλοσοφία και την μεταφυσική.

Η Μεταφυσική, είναι μια έννοια, η οποία εισήχθη στη Φιλοσοφία από τον Αριστοτέλη (384-332 π.Χ.), ο οποίος ασχολήθηκε και με τα, "Μετά τα Φυσικά". Δηλαδή με εκείνα τα οποία βρίσκονται πέρα από τα φυσικά και πέρα από τα όρια της εμπειρικότητας, αναζητώντας τις "πρώτες αρχές και τα αίτια της δομής του σύμπαντος", πλάθοντας έτσι και τις φιλοσοφικές του θεωρίες για τον κόσμο και τη ζωή. Το "επέκεινα", εκκλησιαστικώς, ανάγεται στα

"της άλλης ζωής". Η Χριστιανική Μεταφυσική, είναι εκ θείας αποκαλύψεως, και παραμένει έξω από κάθε φιλοσοφία.

"Οι εναλλακτικές, οι αναπληρωματικές, οι συμπληρωματικές και οι αναφερόμενες ως παραδοσιακές θεραπευτικές μέθοδοι", όπως και όλες οι "ενεργειακές θεραπευτικές" (οι οποίες ανέρχονται σε περισσότερες από χίλιες, μεταξύ των οποίων ο Βελονισμός, η Ομοιοπαθητική, η Ρεφλεξολογία ή Ζωνοθεραπεία, η Οστεοπαθητική, η Μαγνητοθεραπεία, Σιάτσου, Γιόγκα, Διαλογισμός, Μακροβιοτική, Οργονομία, Αρωματοθεραπεία, Ανθοϊαματική, Χρωματοθεραπεία κ.λπ.), δεν ικανοποιούν τα απαραίτητα και υποχρεωτικά κριτήρια για μια φιλοσοφία. Πολύ δε περισσότερο τα κριτήρια των θετικών επιστημών, μεταξύ των οποίων και η Επιστημονική Ιατρική. Τις θεραπευτικές αυτές συλλήβδην και χάριν συντομίας, ο Ιατρικός Σύλλογος Αθηνών (ΙΣΑ) τις εχαρακτήρισε, επιστημονικώς, ως **"Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μεθόδους"** (συντετμημένος δε ΑΝ.ΘΕ.Μ., όπως θα αναφέρονται εις το εξής).

Οι περισσότερο γνωστές από τις "ενεργειακές θεραπευτικές μεθόδους", μερικές από τις οποίες αναφέρθηκαν ανωτέρω, επικαλούνται την επενέργεια μιας εξωτερικής "Κοσμικής" ή "Συμπαντικής" ενέργειας, ή "Δύναμης", ή και "Παγκόσμιας Συνείδησης". Η οποία, ως η "Υπέρτατη Αρχή", ή το "Ένα", ή και το, (εξ αυτού δε και ο αυτοχαρακτηρισμός όλων των ΑΝ.ΘΕ.Μ. ως "ολιστικών" θεραπευτικών μεθόδων) "ρέει και εισδύει παντού".

Ο άνθρωπος λοιπόν (κατά τους ακολουθούντες τις θεραπευτικές αυτές) ως μια συσκευή, "δέχεται και αποκρυσταλλώνει αυτήν την κοσμική ενέργεια, ανταλλάσσοντας με αυτήν ενέργεια από την δική του ενέργεια, αυτήν δηλαδή του σώματός του. Και με την αμφίδρομη αυτή "λειτουργία" -όπως ισχυρίζονται- προστατεύεται ο άνθρωπος από την αρρώστια Και μέσω αυτής αποκαθίσταται η υγεία στον άρρωστο. Ειδικότερα:

1. Οι του Βελονισμού:

Οι του Κλασικού Κινεζικού Βελονισμού ασπάζονταν την ύπαρξη των "13 Κουέι, δηλαδή των "κακών δαιμόνων", τους οποίους έπρεπε να εξοντώσουν με τις βελόνες εισάγοντάς τις στα "13 Χουέ" (δηλαδή τα "13 σημεία" εισόδου τους στον οργανισμό, για να θεραπεύσουν έτσι τους αρρώστους. Αργότερα, **όταν στην Κίνα ενστερνίσθηκαν το φιλοσοφικό σύστημα του Ταοϊσμού, προέκυψε ο Παραδοσιακός, πλέον, Κινεζικός Βελονισμός, με τα Γιν και τα Γιανγκ**, ως τους δύο "ενεργειακούς πόλους". Οι οποίοι και αποτελούν τις δυο βασικές αρχικές δυνάμεις ή "Αρχές" του Ταοϊσμού. Κατά τον οποίο, οι δυο αυτές "αρχές", δημιούργησαν τον Ουρανό (είναι ο "Πατέρας"), τη Γη (είναι η "Μητέρα") και τον Άνθρωπο (είναι ο "Υιός"). Οι "αρχές" αυτές Γιν και Γιανγκ, βρίσκονται σε διαρκή ανταγωνισμό αλλά και συνεχή συνεργασία, χάρη στον Μεγάλο Νόμο του Ταό, που είναι η Τρίτη Αρχή. Από την ποσοστιαία δε συμμετοχή του Γιν και του Γιανγκ, συγκροτείται, αθροιστικώς, το "όλον" (εξ ου και "ολιστικός" ο Βελονισμός).

Το πώς γίνεται η διάγνωση των νόσων, ή το πώς αναγνωρίζεται και το πάσχον όργανο (από την ποιότητα των 24 ποικιλιών του σφυγμού και από τις μεταβολές στη χροιά διαφόρων περιοχών του προσώπου), όπως και το πώς γίνεται η πρόγνωση για την αρρώστια, αλλά και η πρόβλεψη για μια μοιραία έκβαση της κάθε αρρώστιας, είναι πολύ πέρα από τις δυνατότητες του χώρου, ο οποίος παραχωρείται για ένα τέτοιο δημοσίευμα. Χρειάζεται πάντως βιβλίο ολόκληρο. Όπως και για τα σημεία του βελονισμού, τα οποία είναι διαφορετικά ανάλογα με τις ώρες της ημέρας, τις εποχές. **Αρχικώς, αυτά ήσαν 13, όσοι δηλαδή και οι "κακοί δαίμονες"** -τα "Κουέι"- για την πρόκληση των διαφόρων ασθενειών. Έγιναν αργότερα 365 (όσες και οι ημέρες του έτους) και ήδη έχουν γίνει περισσότερα από τα 3.500. Τα οποία κατανέμονται σε 12 θεωρητικούς "μεσημβρινούς" (όσοι και οι μήνες του έτους). Χωρίς μάλιστα μια οποιαδήποτε σχέση των "μεσημβρινών" αυτών, με την ανατομική θέση ή την πορεία των νεύρων. Όπως και,

χωρίς ουδεμία οργανική υπόσταση συσκευών υποδοχής ερεθισμάτων στα σημεία του βελονισμού, άλλα και χωρίς τις οποιεσδήποτε φυσιολογικές, φυσικοχημικές ή φυσικοηλεκτρικές μεταβολές, στα σημεία του βελονισμού.

Οι θεωρίες προς ερμηνεία της δράσεως του βελονισμού, διαδέχονται η μία την άλλη, αφ' ότου οι Δυτικοί Βελονιστές αποστασιοποιήθηκαν από τον Παραδοσιακό Κινεζικό Βελονισμό. Με την "άνθιση δε του ηλεκτρισμού τον 19ο αιώνα", πέρασαν στις διάφορες θεωρίες του "ηλεκτροβελονισμού". Αργότερα, ανέπτυξαν τη θεωρία της "Διαδερμικής Νευρικής Διέγερσης" (Transcutaneous Nerve Stimulation - T.N.S. "τενς", από τα αρχικά των λέξεων αυτών) εισάγοντας λεπτές πλέον βελόνες στο δέρμα. Τελευταίως δε, επενόησαν την "νευρωνική θεωρία", με τη λειτουργία των νευρομεταβιβαστών. Διατηρούν, όμως και με αυτήν, όπως και με όλες τις άλλες, τα ίδια ακριβώς βελονιστικά σημεία, κατατεταγμένα στους ίδιους 12 νοερούς "μεσημβρινούς".

Το πώς εκτελείται ο βελονισμός και το πώς ερμηνεύουν αυτά τα οποία επιδιώκουν δια του βελονισμού, για την περιγραφή τους, χρειάζεται και γι' αυτά, άλλο ένα βιβλίο. Τα αποτελέσματα της βελονιστικής θεραπευτικής, εκτιμώμενα με επιστημονικές μεθόδους αξιολογήσεως, δεν είναι καλύτερα από εκείνα με τα εικονικά φάρμακα, ή placebo, ή ψευδοφάρμακα. Η επιστημονική ιατρική εκτιμά ότι, τα αποτελέσματα της βελονιστικής θεραπευτικής είναι προϊόν αυθυποβολής ή της προσδοκίας, δηλαδή περισσότερο της ελπίδας ίασεως.

Τα προβλήματα τα οποία δημιουργούνται με τον Βελονισμό, έχουν πρωτοπεριγραφεί από τον διάσημο της εποχής του βελονιστή Πιέν Τσιουέν (403-321 π.Χ.) στο βιβλίο του Nan King με τα 81 "Δυσχερή Προβλήματα του Βελονισμού" (Μετάφραση Φ. Π. Ρώσση, έκδ. ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ, 1995). **Το περισσότερο ενδιαφέρον όμως είναι με τις περιπτώσεις όπου οι βελονιστές ασχολούνται με την αντιμετώπιση του πόνου, χωρίς να μελετούν τον άρρωστο για την αναζήτηση της αιτίας του και χωρίς να ασχολούνται με την αντιμετώπιση της αρρώστιας, η οποία τον προκαλεί.** Όπως συμβαίνει με τους "πρακτικούς" βελονιστές, οι οποίοι δεν είναι γιατροί. Στις περιπτώσεις αυτές, η ασθένεια παραμελείται και, ανεξέλεγκτη πλέον, συνεχίζει την πορεία της με προφανείς τους κινδύνους.

Ο Βελονισμός, όπως είναι γνωστό, δεν ασκείται μόνον από γιατρούς. Ο οποιοσδήποτε μπορεί να δηλώσει Βελονιστής. Και στην Ελλάδα πολλοί από τους βελονιστές είναι πρακτικοί, δηλαδή μη γιατροί. Έτσι άλλωστε προκύπτουν και κατηγορίες για "αγυρτία, απάτη, τσαρλατανισμό και κομπογιαννισμό". Οι βελονιστές του Κλασικού και Παραδοσιακού Κινεζικού Βελονισμού, δέχονται ότι με τις (χωρίς αυλό) βελόνες τους, "συνδέουν την παγκόσμια ενεργειακή δύναμη" με την διαταραγμένη εσωτερική ζωτική δύναμη των Γιν και των Γιανγκ, η οποία, αυτή είναι εκείνη που συνιστά την αρρώστια. Και για να την θεραπεύουν, ενεργούν ως οι μεσάζοντες (Medium). Θεμελιωμένος δε ο Παραδοσιακός Κινεζικός Βελονισμός στον Ταοϊσμό, έχει άμεση σχέση με τις Ινδουιστικές Θρησκείες.

Επιβλήθηκε ο Βελονισμός στην Κίνα προ αρχαιοτάτων χρόνων, από τον επωνομασθέντα "Κίτρινο Αυτοκράτορα", τον Χοάνγκ Τί (Hoang Ti), ως η αποκλειστική θεραπευτική μέθοδος. Με διαταγή του στην οποία έλεγε και το εξής: "Θέλω από εδώ και εμπρός, αντί για τα διάφορα γιατροσόφια, να χρησιμοποιούνται μόνο βελόνες από μέταλλο, για να επαναφέρουν την υγεία στον άρρωστο λαό μου". Στον ίδιο δε αυτόν αυτοκράτορα αποδίδεται και το Νέι Κινγκ (Nei King), δηλαδή η "Ιερά Βίβλος" του Βελονισμού.

Ο Βελονισμός επομένως, θεμελιωμένος πάνω στη φιλοσοφία του Ταοϊσμού των Κινέζων η οποία έχει αναχθεί σε θρησκεία με προεκτάσεις και σε διάφορες Ινδουιστικές θεότητες, θα πρέπει να ενδιαφέρει άμεσα την Εκκλησία μας, για την προστασία των πιστών της από πνευματικά ολισθήματα.

2. Οι της Ομοιοπαθητικής

Ασπάζονται όλοι τους απαρεικλίτως, τους 291 "αφορισμούς" ή δόγματα, ή κανόνες, ή αρχές του ιδρυτού της Ομοιοπαθητικής, του **Sameuel Hahnemann** (Χάνεμαν, 1755-1843). Ο οποίος με το βιβλίο του "Όργανον της Θεραπευτικής Τέχνης" το 1810, παρουσίασε τους δυο νόμους του για την ομοιοπαθητική. Αυτοί δε ήσαν: α) ο νόμος των "ομοίων" (εξ ου και "ομοιοπαθητική" η θεραπευτική του) και, β) ο νόμος της "δυναμοποίησης". Αυτούς τους "νόμους", τους "ανακάλυψε" ο Χάνεμαν κατά την προεπιστημονική περίοδο της ιατρικής, δηλαδή προ της ανακαλύψεως των μικροβίων, των αντιβιοτικών και των εμβολίων.

Ο καθηγητής της πειραματικής φαρμακολογίας Γ. Ιωακείμογλου, πριν από 80 χρόνια περίπου, είχε αποδείξει, το έγραψε στο βιβλίο του "Φαρμακολογία" και εδίδασκε στα μαθήματά του (Όχι δε μόνον αυτός) ότι: "ο νόμος των ομοίων" ήταν μία αυταπάτη του Χάνεμαν. Ο δε "νόμος της δυναμοποίησης", με την οποία "εκπνευματίζεται" η ύλη, αποδεικνύεται να μη διαθέτει τα απαιτούμενα επιστημονικά ερείσματα.

Είναι δε πράγματι περίεργο το ότι, οι σημερινοί ομοιοπαθητικοί συνεχίζουν να "πιστεύουν" στη δυναμοποίηση των "φαρμάκων" τους. Να δέχονται δηλαδή ότι, τα ομοιοπαθητικά τους παρασκευάσματα προερχόμενα από το ορυκτό, το φυτικό και το ζωικό βασίλειο, έχουν μέσα στην ουσία τους μια "εσωτερική δύναμη". Ένα είδος "κρυμμένης ενέργειας", η οποία "απελευθερώνεται" με την αραιώση, των μεν διαλυτών μέσα σε νερό ή οινόπνευμα, των δε μη διαλυτών με την ανάμειξή τους με άμυλο ή γαλακτοσάκχαρο. Με την προοδευτική δε αραιώση, ύστερα από τους πρώτους λίγους βαθμούς αραιώσης, -όπως και οι ίδιοι άλλωστε το παραδέχονται- φθάνουν σε αραιώσεις τέτοιες, ώστε να μη υπάρχει πλέον ούτε ένα μόριο από την ουσία στα αραιώματα. Τις τέτοιες δε αραιώσεις τις χρησιμοποιούν ως "τα φάρμακα τους". Ισχυριζόμενοι ότι, μέσα σε αυτά υπάρχει μια "νέα μορφή ενέργειας", η οποία και αυξάνεται ακόμη περισσότερο στις μεγαλύτερες αραιώσεις, με την δυναμοποίηση. Η οποία γίνεται με δονήσεις ή ταρακουνήματα του διαλύματος, ή με την λειοτρίβηση του αραιώματος στο γουδί του φαρμακοτρίφτη. Τώρα, όμως, και με πιο σύγχρονα και βιομηχανοποιημένα μηχανικά μέσα.

Με την δυναμοποίηση λοιπόν -όπως ισχυρίζονται- "εκπνευματίζεται η ύλη". Και όσο μεγαλύτερη η αραιώση της ουσίας, τόσο και πιο ελεύθερη, πιο άυλη και αιθέρια γίνεται, "η μαγική ιαματική δύναμη" του ομοιοπαθητικού παρασκευάσματος, όπως αυτά περιγράφονται στους "αφορισμούς" 118, 128 και 269 του Χάνεμαν. Τους οποίους ασπάζονται και σε αυτούς αναφέρονται όλοι οι ομοιοπαθητικοί, όπως και γράφουν στα βιβλία τους. Επιστημονικώς, βεβαίως, δεν υπάρχει απόδειξη, περί του ότι η ανατάραξη ενός διαλύματος, ή η λειοτρίβηση, μιας ουσίας, προσδίδει σε αυτήν μια κάποια πρόσθετη βιοχημική ή θεραπευτική ιδιότητα. Είναι δε εξόχως περίεργο να ισχυρίζονται ότι: με το πράγματι "μηδέν" της ουσίας στα παρασκευάσματά τους, και την απουσία μιας οποιασδήποτε φαρμακολογικής φύσεως δραστηριότητας σε αυτά, μπορούν να θεραπεύουν... σχεδόν τα πάντα. Τόσο δε πιο γρήγορα, όσο πιο νωρίς αρχίζει η ομοιοπαθητική θεραπευτική, και όσο οξύτερη είναι μία ασθένεια. Ιδιαίτερως ενδιαφέρουσα, όμως, είναι η διακοπή κάθε φαρμάκου της επιστημονικής ιατρικής, διότι διαφορετικά δεν μπορούν να προκύψουν αποτελέσματα από την ομοιοπαθητική θεραπευτική. Αυτό, όμως προφανώς, περικλείει κινδύνους, για την υγεία και την ίδια τη ζωή του αρρώστου. Αναφέρονται μάλιστα και σχετικά δράματα... ακόμη και θάνατοι.

Προ ετών, είχε προκληθεί ευρεία συζήτηση στο περιοδικό της Μητροπόλεως Βόλου "ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ", Μητροπολίτης της οποίας ήταν τότε, ο νυν Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. Χριστόδουλος. Έγραφε δε στο τεύχος του Δεκεμβρίου 1997: «**Διαπιστώνομεν ότι η Ομοιοπαθητική αναλαμβάνει έργον θρησκείας.** Ο ομοιοπαθητικός

ιατρός είναι ένας μυημένος, και σκοπός της ομοιοπαθητικής είναι η λύτρωση του ανθρώπου. Όλα αυτά αποπνέουν θρησκεία και θεολογία... Αυτά λοιπόν, και πάμπολλα άλλα, μας δημιουργούν ανησυχίες και είμεθα επιφυλακτικοί έναντι της Ομοιοπαθητικής και των συναφών.

Εις το χέρι των Ομοιοπαθητικών ευρίσκεται πλέον να ξεκαθαρίσουν τί είναι, τί ασκούν, πώς το ασκούν. Και να απορρίψουν τα απορριπτέα πρόσωπα, αρχές και κοσμοθεωριακές αντιλήψεις, που είναι ασυμβίβαστα με την ορθόδοξη πίστη και ζωή».

3. Οι άλλες "ενεργειακές θεραπευτικές"

Η οστεοπαθητική, το βιονεργειακό μασάζ, η ρεφλεξολογία, η αγιουρβέδα, η γιόγκα, ο διαλογισμός, η μακροβιοτική, η οργονομία, η μαγνητοθεραπεία, η σαηντολογία και ένας τεράστιος αριθμός από "ενεργειακές θεραπευτικές μεθόδους" (υπολογίζονται δε, σε περισσότερες από χίλιες), επικαλούνται και αυτές την ίδια "Συμπαντική" ή "Κοσμική Ενέργεια" ή "Βιοενέργεια", ή "Αρχή του Όλου". Έτσι δε, προσοικειούνται και αυτές τον τίτλο "ολιστικές". Και την ενέργεια αυτή (δήθεν) την "διοχετεύουν" στον άνθρωπο με διάφορους τρόπους ή χειρισμούς ή και τροφικές δίαιτες,... για να "θεραπεύουν", όπως λένε, από διάφορες αρρώστιες. Η σύγχρονη όμως ιατρική, με αίσθημα υψηλής ευθύνης, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, και αυτών τα αποτελέσματα είναι εκείνα των placebo, δηλαδή των εικονικών φαρμάκων ή ψευδοφαρμάκων.

Τα "Μεσσιανικά" και τα "Μεταφυσικά"

Για τις "Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μεθόδους", τα σχετικά με τις Μεσσιανικές και τις Μεταφυσικές προεκτάσεις τους, έχουν επισημανθεί και από τον υπογράφοντα το παρόν, με βιβλία του, δημοσίευση άρθρων και σε ομιλίες. Και με εκπομπές επίσης από τους Εκκλησιαστικούς Ραδιοφωνικούς Σταθμούς. Με την προσδοκία ότι θα ασχοληθεί και με τα θέματα αυτά η Εκκλησία μας, όταν ο καιρός επιστεί. Εμβαθύνοντας μάλιστα περισσότερο, ως η καθ' ύλην αρμοδία. Ακριβώς δε και διότι... "έκαστος εφ' ω ετάχθη". Η Διοίκηση της Εκκλησίας μας, δηλαδή, ακριβώς δε επειδή η κατάσταση έχει σημαντικώς επιδεινωθεί, είναι ανάγκη πλέον να αναλάβει την, οφειλομένη άλλωστε, ευθύνη της έναντι του ποιμνίου της, ώστε να μη μένει ανυπεράσπιστο στην ψυχικώς και πνευματικώς επικίνδυνη παραπλάνηση. Όταν π. χ. οι της Ομοιοπαθητικής ισχυρίζονται ότι: «με τις αραιώσεις των ομοιοπαθητικών παρασκευασμάτων τους "εκπνευματίζεται η ύλη", και διαλύεται (η ύλη) ολοσχερώς "στη δική της ατομική πνευματοειδή φύση", για να επιδράσει "η αυτενεργός αυτή ζωτική δύναμη", στον οργανισμό του ανθρώπου, "στο σώμα και στην ψυχή", ώστε να ανακτήσει την υγεία του. Ή ότι: "η ομοιοπαθητική επιδρά και στην πνευματική ανάπτυξη του ανθρώπου". Ακόμη και ότι: "βοηθεί στο να εξαλειφθεί το κακό από τον άνθρωπο, δημιουργώντας αρμονικές συνθήκες στον οργανισμό..., αλλά και στον κόσμο ολόκληρο, για την πνευματική του τελείωση"»! Αυτά βεβαίως δεν είναι Ιατρική.

Ανάλογα, βεβαίως, όπως εκ των πραγμάτων προκύπτει, είναι και τα των άλλων "ενεργειακών θεραπευτικών" μεθόδων. Οι οποίες —όπως αναληθώς δε και εκείνες— αυτοπροβάλλονται ως "εναλλακτικές, συμπληρωματικές, αναπληρωματικές ή παραδοσιακές θεραπευτικές μέθοδοι". Από όλες αυτές, έχουν παραπλανηθεί ψυχές. Αυτό δε, εντάσσεται στα άμεσα ενδιαφέροντα της Εκκλησίας του Χριστού!

Συμπερασματικώς

Όλες οι ιατρικώς Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι (ΑΝ.ΘΕ.Μ.) ενεργούν με την "κοσμική" ή "συμπαντική" ενεργειακή δύναμη. Αναφέρεται δε αυτή ως: Πράνα από τους Ινδουιστές, Vis Vitalis ή Ζωική Ενέργεια ή Ζωτική Δύναμη, από τους Ομοιοπαθητικούς, Αιθερική

ενέργεια ή Βιοενέργεια, από τους Βιταλιστές, ως Παγκόσμια Συνείδηση, ή ως το Όλον, από τους Ινδουϊστές ... από όπου και "ολιστικές" όλες αυτές οι "θεραπευτικές", όπως αυτοχαρακτηρίζονται, και με διάφορα άλλα ονόματα, από άλλους.

Η δύναμη αυτή, όπως υποστηρίζουν, "είναι πανταχού παρούσα", ως η "άπειρη σοφία της Φύσης". Ή, με άλλη διατύπωση, ως μία θεότητα απρόσωπη, ακαθόριστη, απροσδιόριστη, η οποία διαχέεται παντού, στη φύση, στα άστρα, στους ανθρώπους, στα ζώα, στα φυτά, στα πράγματα, σε κάθε τι το υλικό. Μια αντίληψη, δηλαδή, σαφώς πανθεϊστική, με τις δοξασίες Ανατολικών Θρησκειών, και κυρίως του Ινδουισμού, με τις "μυστικές", τις "παγανιστικές" και τις "αποκρυφιστικές" παραδοχές.

Συνεπώς, όλες αυτές οι "εναλλακτικές, ή συμπληρωματικές, ή αναπληρωματικές και παραδοσιακές θεραπευτικές μέθοδοι", εκτός από την Ιατρική, είναι ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΕΣ και για την Χριστιανική Θρησκεία και Πίστη.

Η Διοίκηση της Εκκλησίας της Ελλάδος, επομένως, η Ι.Σ.Ε.Ε., άλλα και η Ι.Σ.Ι. της Εκκλησίας μας, οφείλουν να αναλάβουν τις ευθύνες τους έναντι του ποιμνίου των. Σημείωση (Πηγή: 'Ορθόδοξος Τύπος', 2 & 9/12/2005) ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Β. ΑΒΡΑΜΙΔΗ ΚΑΡΔΙΟΛΟΓΟΥ- ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ομοιοπαθητική: Οι ψευδοδιδάσκαλοι και ψευδοπροφήτες της Νέας Εποχής καπηλεύονται την επιστήμη προκειμένου να προβάλλουν με κύρος τις πλάνες τους. Ενδεικτικό παράδειγμα του μαζικού προσυλητισμού της Νέας Εποχής που δρα στη χώρα μας είναι τα DNA City Beauty Fann που στηρίζονται από τις παραθρησκευτικές οργανώσεις Αρμονική Ζωή, Brahma Kumaḥs, Διεθνή Εταιρεία Ρέικι. Η πηγή των βιβλίων Εναλλακτικών θεραπειών και μεταφυσικής στην Ελλάδα είναι το βιβλιοπωλείο της μασονικής Στοάς Πύρινος Κόσμος.

Πατέρας της ομοιοπαθητικής θεωρείται ο Ιπποκράτης.

Οδηγός «Για πάντα νέα-» Εναλλακτικοί τρόποι για να είστε πάντα σε φόρμα των DNA City Spa σ. εφημερίδα «Βήμα» Ένθετο ΒΗΜΑ DONNA

Χρησιμοποιούν τη φράση «διά τα όμοια νόσος γίνεται και διά τα όμοια προσφερόμενα εκ νοσεύντων υγιαίνουν(η ασθένεια προκαλείται από τα όμοια και με τα όμοια προσφερόμενα, οι άρρωστοι γίνονται καλά) του βιβλίου του Ιπποκράτη «Περί τόπων κατ' άνθρωπον».

Αποσιωπούν όμως τη συνέχεια της φράσης που είναι «τον αυτόν τρόπον τοίσι Τε ποιέουσι παύεται, και τοίσι παύσουσι γίνεται»(ο πυρετός -για τον πυρετό πρόκειται- παύεται με εκείνο το οποίο τον προκαλεί και προκαλείται με εκείνο που τον παύει) ολοκληρώνοντας τη φράση αμφοτέροισι τοίσιν υπεραντίοισι τρόποις υγιής γίνεται (γίνεται ο άρρωστος καλά και με τους δύο αντίθετους αυτούς τρόπους).

Στο «Περί Φυσών» βιβλίο του ο Ιπποκράτης διδάσκει σαφέστατα τα ενάντια των εναντίων εστί ιάματα. Στο «Περί Ιεράς Νόσου» συνιστά σπεύδειν τρέχειν προσφέροντα τη νόσω το πολεμικώτατον εκάστη και μη το φίλον και σύνηθες.

Επομένως εκείνοι που ισχυρίζονται ότι ο Ιπποκράτης θεωρείται ο πατέρας της ομοιοπαθητικής διαστρεβλώνουν μεθοδευμένα το έργο του ώστε να χρησιμοποιήσουν το κύρος του πατέρα της Ιατρικής Επιστήμης!

Η ομοιοπαθητική στηρίζεται στους παρακάτω δύο νόμους του Samuel Hahnemann (1755-1843) που προκύπτουν από τους 291 αφορισμούς του:

α) των ομοίων και β) της δυναμοποίησης.

Σύμφωνα με τον πρώτο χρησιμοποιείται ως φάρμακο η ουσία που προκαλεί το «όμοιο πάθος», για να θεραπευτεί από την ασθένεια. Κατά τον Hahnemann μέσα στην ουσία των ομοιοπαθητικών φαρμάκων που προέρχονται από το ορυκτό, φυτικό και ζωικό βασίλειο, υπάρχει εσωτερική δύναμη, ένα είδος κρυμμένης ενέργειας που απελευθερώνεται με την

αραίωση.

Κατά τον Kent πρόκειται για προικισμένες με διαπλαστική νοημοσύνη ουσίες, η οποία με ευφύια χειρίζεται την οικονομία του ζωικού, φυτικού και ορυκτού κόσμου. Η προοδευτική αραίωση φθάνει μέχρι του σημείου 'ώστε ύστερα από κάποιο βαθμό, να μην υπάρχει ίχνος της ουσίας πλέον, ούτε μόριο καν από αυτήν, στο αραίωμα. Υπάρχει όμως μέσα σε αυτό μια νέα μορφή ενέργειας, η οποία έχει μνήμη και επαυξάνεται όλο και περισσότερο κατά τις συνεχείς περαιτέρω αραιώσεις με τη δυναμοποίηση. Με τη δυναμοποίηση εκπνευματίζεται η ύλη και θεραπεύει ακόμη και με την όσφρηση. Όσο μεγαλύτερη η αραίωση της ουσίας τόσο πιο ελεύθερη και άυλη γίνεται, με όλο και μεγαλύτερη την μαγική ιαματική της δύναμη(αφορισμός 269). Η δυναμοποίηση γίνεται με ισχυρότατες δονήσεις, δηλαδή με ανάδευση της διαλυμένης σε νερό ή οινόπνευμα και σταδιακώς αραιουμένης ουσίας για τις διαλυτές. Ενώ για τις μη διαλυτές, με την τριβή(λειοτρίβηση, τρίψιμο, κοπάνισμα)της κονιοποιημένης ομοιοπαθητικής ουσίας στο γουδί.

Hahnemann Samuel:Organon der Rationellen Heilkunde.Όργανο Θεραπευτικής Τέχνης. Πύρινος Κόσμος.

Kent J.T.: Διαλέξεις πάνω στη φιλοσοφία της Ομοιοπαθητικής. Ιατρικό Κέντρο Ομοιοπαθητικής Κύπρου.

Βυθούλας Γ.: «Ομοιοπαθητική, η Ιατρική του Μέλλοντος». Fotoset. Επανεκδοση με τίτλο: «Ομοιοπαθητική, η Νέα Ιατρική» Αδάμ

Η λεγόμενη σήμερα «Ολιστική ιατρική»καλείται έτσι επειδή υποτίθεται ότι αντιμετωπίζει τον άνθρωπο ως ολότητα, στην ουσία όμως τον αντιμετωπίζει μέσω πλανεμένων διδασκαλιών: Η ψυχή-λένε- είναι μια φυσική ή ενεργειακή οντότητα, ένα είδος ενέργειας, από την οποία προέρχεται ο νους και το σώμα, με τη μικρότερη στον νου και την μέγιστη στο σώμα συμπύκνωση της ενέργειας.

Ο Kent γράφει ότι δεν υπάρχει κύτταρο στον ανθρώπινο οργανισμό, που να μην έχει την βούλησή του, τη νόησή του, την ψυχική του ουσία και την υλική ουσία του από την απλή ουσία. ταυτόσημος με τις δοξασίες των σαμάνων της Αμερικής για την λεγόμενη Τρίτη Προσοχή. Η «απλή ουσία είναι μια δυναμική ουσία που είναι προικισμένη με νοημοσύνη και κρατά σε τάξη τα πάντα, με την συνεχή ροή της, ως μια άυλη ζωτική αρχή ή απλή ενέργεια, δίνοντας νόηση και πνεύμα στα υλικά πράγματα-όπως η Κυκλική δύναμη του Αετού που παρέχει τη συνείδηση σύμφωνα με τους Ινδιάνους της Αμερικής σε αντιδιαστολή με την Κυλιόμενη που διαρρυγνύει τα ανοίγματα των φωτεινών πεδίων των όντων επιφέροντας το θάνατο.

Kent J. T.: Διαλέξεις πάνω στη Φιλοσοφία της Ομοιοπαθητικής Ιατρικό Κέντρο Ομοιοπαθητικής Κύπρου

Carlos Castaneda Ph.D. Εσωτερική Φλόγα

Ψυχή εστίν ουσία γεννητή, ουσία ζώσα, νοερά, σώματι οργανικώ και αισθητικώ δύναμιν ζωτικήν και των αισθητών αντιληπτήν δι' εαυτής ενείσα.

Αγίου Γρηγορίου Νύσσης, Περί Ψυχής και Αναστάσεως ο Λόγος ο Λεγόμενος τα Μακρίνια, ΕΠΕ 1, σ.228.

Η Ομοιοπαθητική υπό το πρίσμα της Ιατρικής Επιστήμης

Ιδρυτής της Ομοιοπαθητικής θεωρείται ο Γερμανός ιατρός Samuel Hahnemann (1755 – 1843), από το Μείσεν της Σαξονίας, αν και, πολύ πριν από αυτόν, ο Stahl ήταν εκείνος ο οποίος υποστήριξε την πεποίθησή του, ότι: «η αρρώστια γιατρεύεται και εξαφανίζεται με φάρμακα, τα οποία μπορούν να προκαλέσουν μια παρόμοια διαταραχή, (Similia Similibiis Curentur) και όχι με τα αντίθετα (Contraria Contrariis Curentur), που χρησιμοποιεί η κλασική ιατρική». Όχι δε μόνον, διότι: κατά τους μελετητές της Ομοιοπαθητικής, κάτι ανάλογο εμπειριείχετο στην τέχνη

της μαγείας, με τον αρχαίο ινδός θεραπευτή να βασίζεται στην «ομοιοπαθητική μαγεία»· είναι επίσης διατυπωμένο από τον Ιπποκράτη στο «Περί τόπων των κατ' άνθρωπον», από τον Κέλσιο, τον Πλίκο, τον Παράκελσο, τους αλχημιστές με την «Αρχή των Υπογραφών» και άλλους. Καθιερώθηκε όμως να θεωρείται ο Hahnemann ως ο ιδρυτής της, κυρίως ύστερα από το βιβλίο του «Organon der Rationellen Heilkunde», το 1810 [1,3]. Στο βιβλίο του όμως «Όργανον της Θεραπευτικής Τέχνης», με τους 291 «αφορισμούς», (αφ.) ή «δόγματα» ή «κανόνες» ή «αρχές» ή «κώδικες», γίνεται αναφορά σε θεραπευτική μέθοδο απλώς, και όχι σε κάποιο διαφορετικό είδος ή ειδικότητα ιατρικής, πράγμα το οποίο δεν συνέχισαν οι μεταγενέστεροι.

1. Περί τίνος πρόκειται, λοιπόν, στην Ομοιοπαθητική;

Ο Hahnemann ενόμιζε, ότι «ανεκάλυψε» κάτι το πολύ σπουδαίο, πίνοντας αφέψημα (δηλαδή το προϊόν του βρασμού) των φλοιών του φυτού, από το οποίο παράγεται το κινίνο, φάρμακο για την ελονοσία. «Πειραματιζόμενος» λοιπόν στον εαυτό του, παρατήρησε, όπως ισχυρίστηκε, όλα τα συμπτώματα της ελονοσίας, πίνοντας το αφέψημα αυτό. Αυτή ήταν η «μεγάλη του ανακάλυψη»· και υπέδειξε: να μελετά κανείς τις ενέργειες των διαφόρων φαρμακευτικών ουσιών σε υγιείς ανθρώπους και, αν συμβεί ένας άρρωστος να παρουσιάζει τα ίδια με κάποιον απ' αυτές φαινόμενα, να χρησιμοποιεί αυτή την ουσία ως φάρμακο, αυτή που προκαλεί «το όμοιον πάθος», για να θεραπευθεί από την αρρώστια του. Είναι ο «πρώτος νόμος» του Hahnemann και, από αυτόν, η τέτοια θεραπευτική τακτική ονομάστηκε «Ομοιοπαθητική». Τον νόμο αυτόν ο Hahnemann τον θεώρησε ως τον «αιώνιο, φυσικό νόμο θεραπείας», τον οποίο όμως... όπως ο ίδιος έγραψε, «κανείς άλλος πριν από αυτόν δεν πρόσεξε». «Όταν όμως ήρθε η ώρα, Εκείνος (ο Δημιουργός δηλαδή) επέτρεψε να εφευρεθεί η ομοιοπαθητική, ως η μόνη σωστή θεραπευτική (όπως γράφει στους «αφορισμούς» 17 και 62 του βιβλίου του) και έτσι, όπως συμπληρώνει, «μπόρεσε ο Θεός να παρουσιάσει την σοφία του, ύστερα από αιώνες»... αποκαλύπτοντας την προσωπικώς σ' αυτόν, αποκλειστικώς(!)

Επρόκειτο όμως περί «αυταπάτης», του Hahnemann, όπως διαβεβαίωνε και ο καθηγητής της Πειραματικής Φαρμακολογίας Γ. Ιωακείμογλου, παγκοσμίως γνωστός για το ερευνητικό του έργο, γράφοντας και ότι: «εκατομμύρια ανθρώπων λαμβάνουν είτε το αφέψημα των φλοιών της κινίνης είτε και κινίνην, χωρίς να προσβάλλονται από τα συμπτώματα της ελονοσίας». [2]

Οι ομοιοπαθητικοί χρησιμοποιούν το φάρμακο Chamomillia (δηλαδή το γνωστό μας χαμομήλι) για να θεραπεύουν τον «διαλείποντα πυρετό», και μάλιστα, όπως λένε, μέσα σε λίγες ώρες. Ο διαλείπων πυρετός όμως είναι σύμπτωμα πολλών ασθενειών, αρκετές από τις οποίες είναι δυσκολοθεράπευτες ή και ανίατες με τα υπάρχοντα θεραπευτικά μέσα. Συνιστούν δε το χαμομήλι για τον διαλείποντα πυρετό, διότι δήθεν... «προκαλεί το όμοιον πάθος», δηλαδή τα συμπτώματα του διαλείποντος πυρετού. Όμως κανένας άλλος από όσους το χρησιμοποιούν (εκτός από τους ομοιοπαθητικούς), δεν παραπονέθηκε ποτέ, ότι το χαμομήλι του προκαλεί διαλείποντα πυρετό. Και πρόκειται για εκατομμύρια, πολλά εκατομμύρια ανθρώπων.

Ο Kent, ο μεγαλύτερος θεωρητικός της ομοιοπαθητικής μετά τον Hahnemann (τόσο που γίνεται λόγος και για «Κεντική Ομοιοπαθητική»), ισχυρίστηκε, ότι θεραπεύει με την ομοιοπαθητική όλες τις οξείες ασθένειες, όσο κακοήθεις ή επίπονες κι αν είναι, ... ακόμη και σηπτικούς πυρετούς, μέσα σε λίγες ώρες. [1,3]

Στα βιβλία τους οι πλέον ονομαστοί ομοιοπαθητικοί, αφήνοντας έκπληκτους τους αναγνώστες, αναφέρουν ένα ευρύτατο φάσμα ασθενειών που θεραπεύουν, από όλες τις ειδικότητες, εκτός της χειρουργικής, αν και κάποιοι προφανώς ευφάνταστοι και εκεί τολμούν.

Λένε λοιπόν, ότι θεραπεύουν: 1) λοιμώδη νοσήματα, 2) απόστημα πνεύμονος και πλευρίτιδες, 3) χολοκυστίτιδες και χολολιθίαση, 4) σπειραματονεφρίτιδα, νεφρωσικό σύνδρομο και νεφρολιθίαση, 5) σακχαρώδη διαβήτη, βρογχοκήλη απλή ή τοξική και σύνδρομο Cushing, 6) αρθρίτιδες, ακόμη και εκφυλιστικές με υποστροφή των οστεοφύτων, 7) ερυθματώδη λύκο και οζώδη περιαρτηρίτιδα, 8) ινομύματα και κύστες ωοθήκης, 9) σχιζοφρένεια απλή ή παρανοϊκή, μελαγχολική ή μανιοκαταθλιπτική ψύχωση και... σεξουαλικές παρεκτροπές, 10) διάφορες μορφές καρδιακής ανεπάρκειας και την αρτηριοσκλήρωση, 11) οξεία και χρόνια λευχαιμία, 12) αφροδίσια νοσήματα, τον έρπητα των γεννητικών οργάνων, αναφέροντας, ειδικώς, και το AIDS, 13) διάφορες μορφές καρκίνου (ο Kent όμως «δίσταζε στη δημοσίευση της θεραπείας επιληψίας, σχιζοφρένειας, καρκίνου κ.λπ., γιατί φοβόταν μήπως του πουν, ότι διαστρέφει την αλήθεια»), 14) διαταραχές μνήμης, αθηροσκλήρωση αγγείων του εγκεφάλου,... 15) σκλήρυνση κατά πλάκας..., 16) το σύνδρομο Down (μογγολοειδής ιδιωτία) [1,3,4,33] κ.α.

Από αυτά, απορεί κανείς, τι να πρωτοθαυμάσει: Να μιλήσει για αφέλεια; Να μιλήσει για πλάνη; Ή για αυταπάτη της εμπειρικότητας;

Οι αναλυτές τέτοιων περιπτώσεων, όταν δίδονται στοιχεία, διαπιστώνουν ότι αναφέρονται σε μεμονωμένα προσωπικά περιστατικά, όπου οι ομοιοπαθητικοί με «πολύ ενθουσιασμό» διαπιστώνουν «επιθυμητά αποτελέσματα», τόσο και έτσι, που να δίνουν την εντύπωση, ότι πρόκειται για «λήψη του ζητουμένου»!

Πρόσφατα, πάντως, υπήρξε και καταδικαστική απόφαση του Πρωτοβάθμιου και του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Ιατρικού Συλλόγου Αθηνών και του Πανελληνίου Ιατρικού Συλλόγου, εις βάρος καθηγητού της ομοιοπαθητικής, για τον ισχυρισμό του να θεραπεύει ομοιοπαθητικώς το AIDS· είναι μάλιστα εκείνος, που υπέδειξε και τον κώδικα δεοντολογίας της ομοιοπαθητικής.[4] Έπεται όμως και συνέχεια αφ' ότου έχει εκσπάσει και πόλεμος μεταξύ τους. Γίνονται δε αλληλοκατηγορίες και υπάρχει σωρεία καταγγελιών, για τις οποίες επελήφθη η Δικαιοσύνη, έγιναν συλλήψεις και προσαγωγή σε ανάκριση για «πολλά»!

2. Τι είναι το ομοιοπαθητικό φάρμακο

Τα ομοιοπαθητικά φάρμακα περιέχονται στην φαρμακολογία του Materia Medica και προέρχονται από το ορυκτό, το φυτικό και το ζωικό βασίλειο. Κατά τον Hahnemann, μέσα στην ουσία τους υπάρχει «εσωτερική δύναμη, ένα νέο είδος ενέργειας κρυμμένης, η οποία απελευθερώνεται με την αραιώση, ανατρέποντας τους νόμους της φύσεως». Απλές πράγματι ουσίες, οι οποίες όμως, κατά τον Kent[1], είναι... «προικισμένες»(!) με... διαπλαστική νοημοσύνη, η οποία με ευφυΐα (αν είναι ποτέ αυτό δυνατόν;) χειρίζεται και διαμορφώνει την οικονομία του ζωικού, φυτικού και ορυκτού κόσμου.[1] (Τι ανεδαφικοί, αλήθεια, βερμπαλισμοί!).

Η αραιώση, η οποία επαναλαμβάνεται απεριόριστα, γίνεται, των μεν διαλυτών ουσιών μέσα σε απεσταγμένο νερό ή οινόπνευμα με μια αναλογία 1 προς 100, των δε μη διαλυτών με ανάμειξη σε γαλακτοσάκχαρο ή άμυλο και κονιοποίηση, σε αναλογία 1 προς 100 (αφ. 270), με κάθε επόμενη αραιώση.

Η προοδευτική αραιώση της ουσίας φθάνει μέχρι του σημείου ώστε, ύστερα από κάποιο βαθμό, να μην υπάρχει ούτε ίχνος της ουσίας πλέον, ούτε μόριο καν από αυτήν, στο αραιώμα [1,3,4]. Υπάρχει όμως μέσα σ' αυτό, όπως πιστεύουν, μια «νέα μορφή ενέργειας», η οποία μάλιστα αντίθετα προς όλους τους γνωστούς νόμους της φύσεως και της φυσικής περί ύλης, μάζης και ενεργείας, επαυξάνεται όλο και περισσότερο κατά τις συνεχείς περαιτέρω αραιώσεις, με την «δυναμοποίηση». (Δηλαδή, όσο αραιότερη η ουσία στο διάλυμα – πράγμα παράδοξο, βεβαίως – τόσο και μεγαλύτερη γίνεται η θεραπευτική της δύναμη). Αυτός είναι ο «δεύτερος νόμος» της ομοιοπαθητικής. Με την «δυναμοποίηση», ... **«εκπνευματίζεται η ύλη, [όπως**

υποστηρίζει ο Hahnemann] αποκτώντας μια πνευματοειδή φαρμακευτική δύναμη, η οποία θεραπεύει ακόμη και με την όσφρηση»[1]. Και, «όσο μεγαλύτερη η αραίωση της ουσίας, τόσο πιο ελεύθερη και πιο άυλη και αιθέρια γίνεται, με όλο και μεγαλύτερη την μαγική ιαματική της δύναμη» (αφ. 269) – πράγμα, βεβαίως, άκρως παράδοξο και παράλογο. Με τους νόμους των «ομοίων» και της «δυναμοποίησης», «ανέτρεψαν, κατά τα λεγόμενά τους, τις καθιερωμένες ιατρικές αντιλήψεις» [A].

Αλλά ανατρέπουν και τους νόμους της φαρμακολογίας, κατά την οποία, για κάθε φαρμακευτική ουσία υπάρχει μια ελάχιστη ποσότητα, κάτω από την οποία δεν ασκείται καμία φαρμακολογική ενέργεια. Είναι ο νόμος του Avogadro. Αυτός είναι άλλωστε και ο λόγος για τον οποίο τα ομοιοπαθητικά φάρμακα δεν έχουν παρενέργειες. Είναι «αθώα» λένε. Θα ήταν όμως πολύ παράδοξο, το σκέτο νεράκι ή η ζάχαρη από γάλα ή το άμυλο, να μην ήσαν «αθώα»! Εκτός αν είναι κάποιος... αλλεργικός σ' αυτά. Όλα τα πραγματικά φάρμακα έχουν παρενέργειες και, για τη φαρμακολογία της κλασικής ιατρικής, «φάρμακο χωρίς παρενέργειες, δεν είναι φάρμακο»! Είναι αδρανής ουσία. Τέτοια είναι και τα ομοιοπαθητικά!... Όμως όχι μόνον [B].

Είναι δε πολύ επικίνδυνο να θεραπεύεις πραγματικούς αρρώστους με τέτοιες φαρμακοδυναμικώς αδρανείς ουσίες, δήθεν «φυσικές και αθώες». Ευτυχώς δε που δεν περιέχουν τίποτε από ουσία, διότι με τη λογική των «ομοίων» θα έπρεπε για την υπέρταση, να έπαιρνε ο άρρωστος ουσία που προκαλεί υπέρταση, για τη διάρροια, φάρμακο που φέρνει διάρροια, για την ταχυκαρδία, φάρμακο που προκαλεί ταχυκαρδία, κ.ο.κ.!

3. Πώς γίνεται η δυναμοποίηση

Αυτό που ονομάζουν «δυναμοποίηση» γίνεται με «ισχυρότατες δονήσεις», δηλαδή με ταρακουνήματα της διαλελυμένης σε νερό ή οινόπνευμα και σταδιακώς αραιουμένης ουσίας, για τις διαλυτές. Ενώ για τις μη διαλυτές, με την τριβή (λειοτρίβηση, τρίψιμο, κοπάνισμα) της κονιοποιημένης ομοιοπαθητικής ουσίας, στο γουδί του φαρμακοτρίφτη.

Ο Hahnemann, την πραγματοποιούσε κρατώντας το σωληνάριο με το διάλυμα στο δεξί του χέρι και κτυπώντας το ρυθμικά δυνατά στην παλάμη του αριστερού χεριού, 100 φορές. Ή σ' ένα βιβλίο με δερμάτινο δέσιμο (σε σκληρό ελαστικό σώμα (αφ. 270). Αυτό το επαναλάμβανε με κάθε αραίωση, μέχρι τη «δύναμη» που ήθελε. Έτσι προέκυψε το «δυναμοποιημένο φάρμακο». Αυτή υπήρξε «η μεγάλη ανακάλυψη της διορατικότητας του προικισμένου αυτού ερευνητού», όπως λένε οι οπαδοί του [3], επιτυγχάνοντας να ενεργοποιήσει σε απίστευτο βαθμό τις «κρυμμένες - όπως έλεγε και ο ίδιος – και αποκοιμισμένες δυνάμεις στα ακατέργαστα φάρμακα» (αφ. 118, 128). Μόνος αυτός και οι όμοιοί του, και κανένας άλλος.

Ο τρόπος παρασκευής του ομοιοπαθητικού φαρμάκου είναι πολύπλοκος και χρονοβόρος. Πρέπει να γίνεται, κατά τον Hahnemann, με το χέρι και το γουδί, όπως δε τον περιγράφει (αφ. 270), με μια ολόκληρη... «ιεροτελεστία» και, μάλιστα, από τον ίδιο τον ομοιοπαθητικό, για κάθε μια περίπτωση. Ένα τρόπο με τον οποίο θα... «εκπνευματίζεται» η ύλη! Τα σφαιρίδια, (που 100 από αυτά ζυγίζουν 1 κόκκο, δηλαδή όλα μαζί 0,6 γραμμάρια, ή 6 εκατοστά του γραμμαρίου), «αφήνονται στον ζαχαροπλάστη να τα παρασκευάσει, από αμυλάλευρο και ζάχαρη από ζαχαροκάλαμο, κάτω από τη δική μας [όπως γράφει ο ίδιος] παρακολούθηση». Μ' αυτόν τον τρόπο, όπως λέει ο Hahnemann, η ύλη διαλύεται ολοσχερώς στη δική της ατομική «πνευματοειδή» φύση, «για να επιδράσει στην αυτενεργό ζωτική δύναμη (ζωική αρχή), την πανταχού παρούσα στον οργανισμό, ώστε να επανακτήσει ο άνθρωπος την υγεία του».

Ευνόητο είναι από αυτά ότι, με μια βερμπαλιστική τακτική, αποφεύγουν να χρησιμοποιήσουν τους αρμόζοντες επιστημονικούς όρους, τους οποίους εδώ και πολλούς αιώνες χρησιμοποιεί η κλασική ιατρική για τη δράση και τις ενέργειες των φαρμακευτικών ουσιών στον ανθρώπινο οργανισμό, με τη φαρμακοχημεία και την βιοχημεία. Το ίδιο συμβαίνει, π.χ. και με την «βιοενέργεια» των φαρμάκων τους, η οποία είναι... «πνευματοειδής» κατ' αυτούς, χωρίς όμως να έχει μια οποιαδήποτε σχέση με την ενέργεια η οποία παράγεται στον οργανισμό από τις καύσεις λιπών ή υδατανθράκων, για τις διάφορες βιολογικές λειτουργίες του, τις λειτουργίες της ζωής. Μπερδεύουν όμως έτσι τους ανθρώπους νομίζοντας ότι λένε κάτι το οποίο οι «αντιπαθητικοί ή ετεροπαθητικοί» (και κατά Hahnemann), δεν έχουν καν αντιληφθεί. Εκτός και θέλουν να κάνουν.... «πνεύμα», και να δημιουργήσουν... «σκοπούμενες» εντυπώσεις. Πιθανόν όμως να πρόκειται και για κάτι.... «άλλο». Λίγη υπομονή λοιπόν, και βλέπουμε!

4. Το είδος της «δυνάμεως»

Οι ομοιοπαθητικοί την χαρακτηρίζουν ως «φυσική». Δεν είναι όμως σε θέση να προσδιορίσουν τη φύση της. Ούτε καν να την ανιχνεύσουν. Πολύ περισσότερο να την μετρήσουν με τις γνωστές, για τις φυσικές δυνάμεις και μορφές ενέργειας, μεθόδους μετρήσεως. Επιχειρηματολογούν, όμως, αν και με αρκετή αφέλεια, για πολλά. Όπως: α) με τα σωματίδια Brown, που όμως αυτά έχουν μια παθητική τρομώδη κίνηση αιωρούμενων μορίων με αυξημένη κινητικότητα και μόνον, χωρίς καμιά ενεργειακή δυνατότητα, β) με τα ένζυμα και τις βιταμίνες, για να τονίσουν την αποτελεσματικότητα των μικρών ποσοτήτων, γ) τις αλλεργικές εκδηλώσεις, ως αντίδραση σε απειροελάχιστες ποσότητες ύλης, (ύλης πάντως και μάλιστα βλαπτικής), δ) τα εμβόλια, λανθασμένως όμως και αυτά, όταν μ' αυτά προπαρασκευάζεται ο οργανισμός για αμυντικές αντιδράσεις σε περίπτωση εισβολής παθογόνων μικροβίων ή ιών, ε) επικαλούνται ακόμη και τη διάσπαση του ατόμου για να πουν ότι και στην περίπτωση αυτή, όπως και στην ομοιοπαθητική, όσο περισσότερο κατατέμεται η ύλη τόσο περισσότερη ενέργεια απελευθερώνεται ξεχνώντας προφανώς ότι η απελευθερουμένη ενέργεια γίνεται με διάσπαση του ατόμου, όχι δε με τεμαχισμό, και ότι είναι πάντοτε ανάλογη και όχι αντιστρόφως ανάλογη της μάζας που διασπάται.

Από τα τέτοιας φύσεως επιχειρήματα όμως, αποδεικνύονται ως ελάχιστα γνωρίζοντες ή μη.... σεβόμενοι την πραγματικότητα αυτών που επικαλούνται, ούτε, επίσης, και τα θερμοδυναμικά αξιώματα, το αξίωμα ύλης και ενέργειας, εκείνο περί αμετατροπίας της ενέργειας κ.α. όπως π.χ. εκείνο της εντροπίας, συγχέοντάς το και με τον «εκφυλισμό».[8]

Τελευταίως, θεωρούν ότι ελύθη το βασανιστικό πρόβλημά τους από της ιδρύσεως της Ομοιοπαθητικής, εκείνο της «δυναμοποίησεως». Αυτό, δε, δια των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων με τα πειράματα του καθηγητού του Πολυτεχνείου Περικλή Μπούρκα και των συνεργατών του.[5] Από τα Γυμνασιακά χρόνια, μας είναι γνωστό ότι στα διαλύματα χημικών ενώσεων γίνεται κάποιος ελάχιστος ιοντισμός, που είναι ευχερέστερος σε κάπως μεγαλύτερα αραιώματα (ενώ δεν γίνεται κάτι τέτοιο σε αναμείξεις με άλλες ουσίες, π.χ. με γαλακτοσάκχαρο, το οποίο χρησιμοποιείται στα μη διαλυτά ομοιοπαθητικά φάρμακα). Όσο όμως οι αραιώσεις γίνονται μεγαλύτερες και λιγοστεύουν τα μόρια στην κάθε επόμενη αραιώση, τόσο και ο ιοντισμός λιγοστεύει και οι αντιστάσεις μεγαλώνουν. Αυτό παρατήρησε και ο καθηγητής Μπούρκας στις πολύ μεγάλες αραιώσεις, χωρίς όμως να υπάρχει τίποτε το «παράδοξο» σ' αυτό.

Το παράδοξο βρίσκεται στη «διαπίστωση» (;) ότι, στις αραιώσεις όπου δεν υπάρχει ούτε μόριο ουσίας εκτός από νερό, βρήκε ηλεκτρομαγνητικά κύματα της ουσίας, συνεχώς αυξανόμενης εντάσεως στις ακόμη μεγαλύτερες αραιώσεις. Και από εδώ αρχίζει, πράγματι, το παράδοξο και... περίεργο!

Το περίεργο λοιπόν είναι ότι, ενώ ο καθηγητής Μπούρκας παραδέχθηκε στο ... Συνέδριο της Διεθνούς Ακαδημίας Κλασικής Ομοιοπαθητικής [5] και είπε ότι: «**μετά την 11η δυναμοποίηση δεν υπάρχει πλέον ιοντισμός**», προσέθεσε ότι: «παρά ταύτα, παραμένει η ενεργειακή κατάσταση της προηγούμενης δυναμοποίησης», ... και ότι «το διάλυμα έχει την πληροφορία από τις προηγούμενες αραιώσεις και σε όλες τις μετέπειτα δυναμοποιήσεις». Ρωτήθηκε όμως κατά το Συνέδριο αυτό ο καθηγητής Μπούρκας, να επαναλάβει τα πειράματά του μπροστά στους «Δασκάλους» της ομοιοπαθητικής (για τους οποίους έγινε το Συνέδριο), για να δουν και αυτοί το αποτέλεσμα των παρατηρήσεών του με το χαμομήλι (*Chamomilla*), και να βεβαιωθούν ότι το αποτέλεσμα είναι διαφορετικό από εκείνο με το νερό ή το «εικονικό» φάρμακο. Και δεν το έπραξε! Και όταν του είπαν το επιχείρημα, ότι... «συχνά συμβαίνει να μη μπορεί κανένας άλλος να αναπαράγει τα ίδια αποτελέσματα», απήντησε: ... «βρισκόμαστε μόλις στην αρχή των πειραμάτων μας και μη με ρωτάτε για όλες τις απαντήσεις τώρα, από ένα και μόνο πείραμα». Επανέλαβε δε κάτι που και άλλοτε είχε πει, ότι δηλαδή,... «μπορεί ούτε τα δισέγγονά μου να μη μπορέσουν να ολοκληρώσουν τα πειράματα τα οποία τώρα έχουμε αρχίσει».

Συνεπώς, δεν είναι αντικειμενικοί, τουλάχιστον, οι ομοιοπαθητικοί, όταν ισχυρίζονται ότι ελύθη το, από της ιδρύσεως της ομοιοπαθητικής, πρόβλημα της φύσεως της δυνάμεως του... δυναμοποιουμένου φαρμάκου. Ενός φαρμάκου το οποίο, «τόσο ισχυρότερο γίνεται – όπως διαλαλούν – όσο μεγαλύτερες είναι οι αραιώσεις του», αντίθετα μάλιστα και προς τον νόμο του Αϊνστάιν «περί μάζης και ενεργείας», που έχει την εξίσωση $E = m \cdot c^2$. Κατ' αυτήν, **η ενέργεια είναι ανάλογη της μάζας** (και όχι αντιστρόφως ανάλογη, όπως επιμένουν οι ομοιοπαθητικοί για τα φάρμακά τους), επί το τετράγωνον της ταχύτητας του φωτός. Πρέπει δε να υπάρχει και μάζα, για να εκλυθεί ενέργεια. Όταν όμως στα μεγάλα αραιώματα των φαρμάκων τους δεν υπάρχει ούτε μόριο πλέον από την ουσία τους, όπως και οι ίδιοι παραδέχονται [1,3,4], τότε το γινόμενο $m \cdot c^2$ θα είναι... «μηδέν», δηλαδή ενέργεια $E=0$ (μηδέν). Στα ομοιοπαθητικά φάρμακα δεν μένει πλέον ίχνος ουσίας μετά την 10η δυναμοποίηση, στην οποία η ποσότητα της ουσίας υπολογίζεται σε 10CH, (ο αριθμός Avogadro)[Γ]. Αυτή η ποσότητα είναι το 1/100 του γραμμαρίου εις την 10η δύναμη: 1/100.00.00.00.00.00.00.00.00, με 20 μηδενικά δηλαδή! στην 30η δύναμη, με 60 μηδενικά! Και στην 200η (υπάρχουν και τέτοια) με 400 μηδενικά! Προσπαθήστε, παρακαλώ, να διαβάσετε έναν τέτοιο αριθμό.

Παρά ταύτα, εξακολουθούν να πιστεύουν – περίεργη πράγματι πίστη κι αυτή – ότι κάποια ηλεκτρομαγνητικά κύματα βγαίνουν από την τριβή της ουσίας του φαρμάκου τους με το νερό, ή στο γουδί, (μιας ανύπαρκτης βεβαίως ύλης στις αραιώσεις τους), και από αυτήν εκλύεται «βιοενέργεια», η οποία θεραπεύει. «Μυστήριο» και αυτό, όπως και τόσα άλλα. Τι μένει όμως από αυτά τα κύματα στο φάρμακό τους, αν βεβαίως υπήρξαν και ποτέ, όταν ακόμη και αυτός που τα «μέτρησε», ο καθηγητής Μπούρκας, απαντώντας στις ερωτήσεις των Συνέδρων είπε ότι αδειάζει το φάρμακο όπως μια μπαταρία ... και μάλιστα δεν μένει τίποτε όταν αφήνεται στον ήλιο! Και για όσα μένουν στα ράφια των φαρμακείων, τι γίνεται; Δεν «κατακάθεται» ό,τι δημιουργήθηκε με το ταρακούνημα της δυναμοποίησης, αυτή η «μυστηριώδης», και για τους ίδιους, και μέγα «επιστημονικό παράδοξο», δύναμη του «τίποτε» της ουσίας;... «Η μαγική αυτή ιαματική δύναμη», όπως γράφει (αφ. 269) και ο Hahnemann; Μια τέτοια δύναμη, βεβαίως, αποκλείεται να είναι φυσική. Είναι: η αφύσικη, η εξω-φυσική, η υπερ-φυσική! Υπάρχει κάτι άλλο; ... Μάλλον, ναι!

5. Η φύση της αρρώστιας και το φάρμακο

Οι αιτίες των ασθενειών, έλεγε ο Hahnemann, «δεν είναι υλικές, αλλά ενεργειακές –

δυναμικές». Είναι, κατ' αυτόν, «διαταραχές της πνευματοειδούς δυνάμεως, που ζωογονεί το σώμα του ανθρώπου... που όμως δεν είναι δυνατόν να εξηγηθεί», αποδεικνύοντας έτσι και την ανεδαφική αντίληψή του για την παθογένεια των ασθενειών. Ο δε Kent[1], επεξηγώντας έλεγε: «δεν είναι δηλαδή τα βακτηρίδια αυτά καθ' εαυτά, τα μικρόβια ή οι ιοί υπεύθυνοι για τις ασθένειες, αλλά αυτό που φέρουν εν δυνάμει στο εσωτερικό τους` η ψυχή τους θα λέγαμε που, καθώς είναι σε δυναμική κατάσταση, μπορεί να επιφέρει δυναμικές – ενεργειακές αλλαγές στον οργανισμό του υγιούς, που έχει προδιάθεση να προσβληθεί από αυτούς τους νοσογόνους παράγοντες» [1,3]. Και ο Kent, ο πιο φημισμένος διάδοχος του και σπουδαιότερος θεωρητικός της ομοιοπαθητικής, συμπλήρωσε: «Ο βάκιλλος δεν είναι η αιτία της φυματιώσεως – όπως θα σας πουν – διότι δεν έρχεται παρά μόνο μετά την αρρώστια. Ενώ οι αλλοπαθητικοί – συνεχίζει – παίρνουν λανθασμένα το αποτέλεσμα σαν την αιτία»[1,4]. Αυτά τα παράδοξα, είναι θέσφατα για τους ομοιοπαθητικούς. «Η καταπολέμηση του βακίλου της φυματιώσεως με τα αντιφυματικά φάρμακα», τα οποία χρησιμοποιεί η Ορθόδοξη ιατρική, «δεν αποτελεί, για τους ομοιοπαθητικούς, αιτιολογική θεραπεία». Αιτιολογική θεραπεία γι' αυτούς είναι «η αποκατάσταση της κράσεως η οποία έχει διαταραχθεί».

Λένε λοιπόν ότι «η ομοιοπαθητική διεγείρει και ενδυναμώνει τις ενεργειακές δυνάμεις του οργανισμού, δραστηριοποιώντας την εσωτερική ζωτική δύναμη, την οποία απελευθερώνει ο οργανισμός για να εξουδετερώσει την επίδραση των νοσογόνων παραγόντων ... είναι “η βιοενέργεια”, και είναι άυλη». Το ομοιοπαθητικό φάρμακο λοιπόν έρχεται να επαναφέρει (άλλος βερμπαλισμός, αυτός) την τάξη και να αποκαταστήσει την υγεία με μια «άυλη» δύναμη... «μυστηριώδη». Ποια όμως είναι αυτή; Και από πού... «εκπορεύεται» η «πνευματοειδής» αυτή «μαγική, ιαματική δύναμη»; Αυτό ας το δούμε λίγο αργότερα.

Κάθε φάρμακο για να δράσει, χρειάζεται μια κάποια ποσότητα, κάτω από την οποία δεν προκαλεί κανένα φαρμακευτικό αποτέλεσμα[2]. Το πόση ποσότητα περιέχεται σε κάθε δόση του ομοιοπαθητικού φαρμάκου, το αντιλαμβάνεται κανείς αν πληροφορηθεί, ότι από ένα χάπι της γνωστής σε όλους μας ασπιρίνης, με τις συνεχείς αναμειξίσεις και κονιοποιήσεις με γαλακτοσάκχαρο, μέχρι την 30ή δύναμη αραιώσεως, θα προκύψει μια ποσότητα ομοιοπαθητικού φαρμάκου... τριών τόνων.[4] Με τέτοιες αραιώσεις, όμως, ούτε μόριο ουσίας Ασπιρίνης έχει μείνει και το δήθεν φάρμακο είναι σκέτη ζάχαρη ή σκέτο νεράκι, αλλού δε οινόπνευμα μόνον, αναλόγως με τον διαλύτη που χρησιμοποιείται. Βάλετε τώρα μπροστά σας ένα χάπι Ασπιρίνης, και δίπλα... τρεις τόνους γαλακτοζάχαρης, που περιέχουν ένα άλλο τέτοιο χάπι σκορπισμένο σε σκόνη, ομοιόμορφα όμως, στον τεράστιο αυτό όγκο ζάχαρης, που σε εμπορική συσκευασία θα γέμιζε μια ευρύχωρη αίθουσα... κινηματογράφου, τι θα πάρετε εσείς για τον κεφαλόπονό σας, αν η Ασπιρίνη ήταν (για τους ομοιοπαθητικούς) το κατάλληλο φάρμακο; Ασπιρίνη ή ζάχαρη;

Το δύσκολο όμως είναι, η πάθηση ή η νόσος ή η ασθένεια, που βρίσκεται πίσω από μια ομάδα συμπτωμάτων «ομοίων». Ποια θα διαγνώσει ο ομοιοπαθητικός (όντας ακόμη και μη γιατρός[Δ]) πίσω από μια ζάλη με ίλιγγο, ναυτία ή και εμέτους, με ή χωρίς κεφαλόπονο; Διότι, μπορεί να πρόκειται μεν για μια απλή ημικρανία αλλεργική ή αγγειοκινητική, αλλά και για έναν όγκο του εγκεφάλου, ή κάτι άλλο από πλήθος νοσήματα, μεταξύ των οποίων και εκείνα τα οποία χρειάζονται χειρουργική αντιμετώπιση. Μήπως θα κατασιγάσει απλώς τα συμπτώματα (αν το πετύχει και αυτό) με κάποιο ομοιοπαθητικό φάρμακο, από εκείνα τα οποία επηρεάζουν νευροφυτικές αγγειοκινητικές διαταραχές, και μόνον; Και ο άρρωστος που έχει το «άλλο» νόσημα, αυτός τότε τι γίνεται; Αν, π.χ., τα συμπτώματα ήσαν από ένα καρκίνο του εγκεφάλου! Στην περίπτωση αυτή ο άρρωστος θα εφησυχάζει με το ότι «όλα θα πάνε καλά», ενώ η αρρώστια θα προχωρεί και θα χάνεται πολύτιμος χρόνος, που όμως θα ήταν σωτήριος, αν

υπήρχε η χρονική δυνατότητα, που όμως χάθηκε, για μια θεραπευτική επέμβαση. Οπότε γίνεται πλέον και επικίνδυνη η ομοιοπαθητική, δημιουργώντας πλείστα όσα δράματα. Έχουν δε ανακοινωθεί πολλά τέτοια[6,22]. Αναφέρονται μάλιστα και «δικαστικές μάχες», για διακοπή θεραπείας εκ μέρους γονέων, που προτίμησαν μια «εναλλακτική θεραπεία», αντί της κλασικής με ινσουλίνη ενός σακχαρώδους διαβήτη, ή της χημειοθεραπείας για λευχαιμία σε παιδιά[33] (κάτι ανάλογο δηλαδή με τους Μάρτυρες του Ιεχωβά, που αρνούνται μετάγγιση αίματος σε παιδί τους, ενώ την έχει ανάγκη). Υπάρχουν δε και καταδικαστικές αποφάσεις[26].

6. Μπροστά στον άρρωστο

Ο Ομοιοπαθητικός, ο οποίος δεν είναι πάντοτε ή υποχρεωτικά και γιατρός, πρέπει κάθε φορά να υπολογίσει σ' έναν άρρωστο, επακριβώς το είδος και τη διαταραχή της «εσωτερικής ζωτικής δύναμης», για να μπορέσει να επιλέξει το πλέον κατάλληλο φάρμακο της ομοιοπαθητικής φαρμακολογίας (Materia Medica) για την περίπτωση, ανάμεσα σε πολλά με τα όμοια συμπτώματα.

Είναι δε αυτό που θα φέρει την ίαση «ένα» και μόνον, (ποτέ δύο, συγχρόνως – αφορισμός 273) με την αρμόζουσα και αυτό δυναμοποίηση, ανάλογα με το είδος, την ποικιλία και την ένταση των συμπτωμάτων. Διαφορετικά δεν θα προκύψει το επιδιωκόμενο θεραπευτικό αποτέλεσμα. Η ομοιοπαθητική είναι «μονοθεραπευτική», χρησιμοποιεί δηλαδή ένα μόνο φάρμακο κάθε φορά, ανάλογα με την ομάδα των συμπτωμάτων του αρρώστου, που μπορεί να είναι και διαφορετικό ακόμη και στην ίδια αρρώστια, αν εμφανίζεται με διαφορετική ομάδα συμπτωμάτων. Είναι επομένως θεραπεία καθοδηγούμενη (αφ. 235) από την τέτοια ή τη διαφορετική ομάδα συμπτωμάτων, και όχι από μια διάγνωση της αρρώστιας, όπως την γνωρίζουμε, η οποία προκύπτει από την παθοφυσιολογία και την παθολογοανατομική, στην Επιστημονική Ιατρική. Δηλαδή, σαφώς «συμπτωματική»! Και σ' αυτήν ο Hahnemann έχει αφιερώσει πολύ μεγάλο αριθμό από τους «αφορισμούς του».[1]

Η μελέτη των συμπτωμάτων και η λήψη του ιστορικού, αποτελεί για τους ομοιοπαθητικούς, την εξέταση του αρρώστου. Ουδείς λόγος γίνεται περί της σωματικής εξετάσεως του αρρώστου, τόσο από τον Hahnemann όσο και από τον Kent. Οι μεταγενέστεροι μόνον κάνουν λόγο για κάποιες εργαστηριακές εξετάσεις, αλλά και πάλι η διάγνωση συνάγεται από τις «αποχρώσεις» των συμπτωμάτων, έχοντας ως οδηγό την «φαρμακευτική ασθένεια». Οι πιο σύγχρονοι ομοιοπαθητικοί, δίνουν κάποια σημασία και στη σωματική εξέταση του αρρώστου. «Τόσο όμως η εργαστηριακή μελέτη, όσο και η σωματική εξέταση του αρρώστου, δεν μπορούν να καθοδηγήσουν τον ομοιοπαθητικό γιατρό στο φάρμακο, το οποίο θα χορηγήσει, αφού τίποτε από αυτά δεν καταγράφει τις παραμέτρους της παθήσεως για την επιλογή του ομοιοπαθητικού φαρμάκου»[33]. Επόμενο είναι, συνεπώς, ακόμη και ένας καλά εκπαιδευμένος ως κλινικός γιατρός, με τον καιρό, να καθίσταται όλο και περισσότερο ανεπαρκής για κλινική άσκηση της ιατρικής.

Τα πράγματα γίνονται δυσκολότερα για την επιλογή του κατάλληλου φαρμάκου, όταν πρόκειται για περισσότερες αρρώστιες, οι οποίες όμως αρχίζουν με τα ίδια ή πολύ παρόμοια συμπτώματα. Όπως π.χ. οι διάφορες ιώσεις. Όλες τους αρχίζουν με τα ίδια πρώτα συμπτώματα, περίπου. Άλλωστε, τα συμπτώματα είναι πιθανότητες, που μπορεί να υπάρχουν με μεγαλύτερη ή μικρότερη συχνότητα ή και ένταση, χωρίς να συνιστά η ποικιλία αυτή διαφορετική νόσο. Όμως ο ομοιοπαθητικός οφείλει να βγάλει διαφορετική κάθε φορά διάγνωση, για την κάθε τέτοια ή τέτοια ομάδα, και να επιλέξει διαφορετικό φάρμακο. Η ομοιοπαθητική, δηλαδή, η οποία ισχυρίζεται ότι βλέπει τον άνθρωπο «ολιστικά», τάχα, ως ένα σύνολο «σώματος, νου και ψυχής»[E], παρασύρεται από τις ιδιοτροπίες των συμπτωμάτων για να θέσει

εξ υπαρχής μια νέα και διαφορετική διάγνωση, χρησιμοποιώντας διαφορετικό φάρμακο κάθε φορά, ενώ στην πορεία της αρρώστιας μπορεί να τροποποιούνται πολλά από τα συμπτώματα. Κάτι το οποίο συμβαίνει συχνά και πολλές φορές ταχύτατα. Άρα, οφείλει να αλλάζει κάθε φορά το φάρμακο, που πάντοτε είναι «το ένα και το μοναδικό». Και πρέπει να συνταιριάζει την ποικιλία των μεταβαλλόμενων αυτών συμπτωμάτων, με εκείνα του φαρμάκου με το «όμοιον πάθος», ή που προκαλεί την όμοια «φαρμακευτική ασθένεια». Διαφορετικά δεν θα προκύψει αποτέλεσμα, και με την κατάλληλη, διαφορετική δε κάθε φορά, «δυναμοποίηση». Ούτε ένα βαθμό περισσότερο ή λιγότερο. Διαφορετικά, και πάλι δεν θα υπάρξει «συνήχηση», και δεν θα προκύψει θεραπευτικό αποτέλεσμα.

Πώς όμως να συνταιριάσει κανείς τα συμπτώματα ενός αρρώστου με τα π.χ. 294 του έχοντος το «όμοιον πάθος» Arsenicum Album, τα οποία μέτρησε ο Hahnemann το 1818, τα έφθασε στα 431 το 1824 και, αργότερα, άλλοι στα1231 συμπτώματα; Όταν μάλιστα στα «proving», κατά τον Γ. Βυθούλκα, «η περιγραφή κάθε συμπτώματος πρέπει να περιλαμβάνει με παραστατική και ποιητική λεπτομέρεια»... και εντυπώσεις αυτόχρονα μυθιστορηματικές; Τα ξεμπλέκουν άραγε; Σ' αυτή την επίπονη διαδικασία πάντως δαπανάται, ίσως και ασκόπως, για ασήμαντες λεπτομέρειες και με άκρα σχολαστικότητα (αφ. 89, 90 κ.α.), σημαντικές όμως κατ' αυτούς, (αλλά και «για να νοιώθει ο άρρωστος ότι ο γιατρός ενδιαφέρεται πραγματικά γι' αυτόν»[33]), το μέγιστο του χρόνου της συνεργασίας για τη λήψη του ιστορικού του αρρώστου, δείχνοντας, κατά τον Kent (παράγραφος 26), και την ανάλογη θλίψη, με εκείνη του αρρώστου. Διότι τότε ο άρρωστος θα σκεφθεί: ... «ο γιατρός αυτός μπορεί να με καταλάβει». Προσθέτει ο Kent και ότι: ο Hahnemann, χρησιμοποίησε αυτόν τον τρόπο για τη θεραπεία της ψυχοπάθειας. Διότι δημιουργείται ένας «δεσμός συμπαθείας»... όχι, βεβαίως, από συμπάθεια προς τον άρρωστο, αλλά ως μέθοδος «τεχνικής». Όμως αυτό είναι που εντυπωσιάζει και ζυγίζει, στην εκτίμησή του απέναντι στον ομοιοπαθητικό θεραπευτική: η προσοχή με την οποία τον ακούει. Και προσκολλάται με «θρησκευτική ευλάβεια» σ' αυτόν· ζηλεύει! Και ό,τι πει ο θεραπευτής του είναι «θέσφατο», είναι «νόμος», και τηρείται χωρίς παρέκκλιση. Το ζει κανείς, ιδίως αν συμβεί ένας τέτοιος άρρωστος να καλέσει ένα γιατρό της «ορθόδοξης» ή «αλλοπαθητικής» (και «αντιπαθητικής», αφού χρησιμοποιεί τα «αντίθετα») ιατρικής. Δύσκολη η «απεμπλοκή» από μια τέτοια περίπτωση. Ακόμη και αν τα πράγματα πιέζουν και ένα πρόκειται για κάτι επείγον, που δεν επιδέχεται καθυστερήσεις ή, απειλεί και τη ζωή του αρρώστου. Να με συγχωρείτε που θα το πω, αλλά για τέτοιες περιπτώσεις, καλά είναι να έχει ο «αντιπαθητικός» γιατρός και μια δήλωση του ν.105 υπογεγραμμένη από τον άρρωστο για την άρνησή του να δεχθεί τις υπηρεσίες του, ώστε να μην του ζητούν ύστερα και ευθύνες «για μη παροχή οφειλομένης βοήθειας». (Άρθρο 441 του Π.Κ.).

Ας επανέλθουμε όμως και πάλι στις ιώσεις; Ίωση είναι το «κοινό κρουολόγημα», ίωση και η λοιμώδης μονοπυρήνωση, η γρίππη, πολλές από τις ηπατίτιδες, η Β, η C και πολλές άλλες, επικίνδυνες οι περισσότερες. Ίωση και η αιτία για το σύνδρομο της επίκτητης ανοσοποιητικής ανεπάρκειας, το AIDS δηλαδή. Αρχίζουν όλες τους ως οξεία νοσήματα, με τα αυτά γενικώς βασικά συμπτώματα. Οι ομοιοπαθητικοί ισχυρίζονται ότι τα οξεία νοσήματα τα θεραπεύουν μέσα σε λίγες ώρες και, τόσο πιο γρήγορα, αποτελεσματικά και οριστικά, όσο πιο νωρίς αρχίζουν τη θεραπεία. Ποιο λοιπόν θα είναι το «ένα και το μοναδικό φάρμακο» που θα τα θεραπεύει όλα αυτά; Όποιος ισχυρισθεί κάτι τέτοιο, ασφαλώς δεν είναι δυνατόν να λέει την αλήθεια.

Ας πούμε όμως ότι άργησε κάπως η έναρξη της θεραπείας και ότι η ίωση πήρε τη διαδρομή μιας γρίππης. Η γρίππη εκδηλώνεται με μια ποικιλία συμπτωμάτων σε αριθμό, ένταση αλλά και ποιότητα. Ο της κλασικής ή ορθόδοξης επιστημονικής ιατρικής θεράπων ιατρός το πιθανότερο,

θα εφαρμόσει συμπτωματική αγωγή, αναλόγως των ενδείξεων, ή και τίποτε, εκτός από λίγο αντιπυρετικό. Ο ομοιοπαθητικός όμως θα ενεργήσει πολύ διαφορετικά. Θα ενδιατρίψει στις λεπτομέρειες των συμπτωμάτων και θα τα κατατάξει σε μια από τις έξι ομάδες των συμπτωμάτων της γρίπης. Αυτό δε διότι η ομοιοπαθητική έχει έξι διαγνώσεις γρίπης. Για την κάθε μια, υπάρχει και ειδικό φάρμακο ως το κατάλληλο γι' αυτήν την ομάδα συμπτωμάτων. Για να καλυφθούν δε όλες οι διαγνώσεις, θα «πρέπει ο ομοιοπαθητικός να γνωρίζει καλά πενήντα περιγραφές αυτού του είδους», όπως γράφει στο βιβλίο του ο ιδρυτής της ομοιοπαθητικής στην Ελλάδα Γ. Βυθούλας[3], ο οποίος μάλιστα δεν είναι καν γιατρός. Αυτά τα... ολίγα, για τα απλούστερα από τα οξέα νοσήματα, όπως είναι σχεδόν κατά κανόνα οι ιώσεις.

7. Τι γίνεται όμως με τα χρόνια νοσήματα;

Γι' αυτά, οι ομοιοπαθητικοί δέχονται τη θεωρία του Hahnemann περί «μιασμάτων» [1,3,4], τα οποία είναι τα εξής τρία:

1) Το «ψωριασικό» που είναι και το πιο παλαιό, το οποίο αναπτύχθηκε από γενεά σε γενεά (αφ. 81) κληρονομικώς, εξαιτίας της «απαράδεκτης» κατ' αυτούς θεραπευτικής της κλασικής ιατρικής, θεραπεύοντας «λανθασμένα», όπως ισχυρίζονται, το εξάνθημα της ψώρας. Κατά τον Kent, μάλιστα [1,3,4] ο καθένας μας είναι «ψωριασικός»... και ένα καινούριο μόλυσμα έρχεται με κάθε παιδί που γεννιέται. Η «ψώρα» καταστρέφει τα πάντα. Είναι η αιτία κάθε λοιμώδους ασθένειας και τα 7 / 8 των χρονίων παθήσεων, κατά τον ομοιοπαθητικό Winer, προέρχονται από αυτήν [33], (επιληψία, φρενοβλάβεια, κακοήθεις νόσοι, όγκοι, φυματίωση, έλκη, εξανθήματα, οργανικά νοσήματα της καρδιάς κ.α.). Αν δεν είχε την ψώρα ο άνθρωπος, δεν θα είχε ούτε τα άλλα δύο χρόνια μιάσματα, το συφιλιδικό και το συκωτικό[33].

2) Το «συφιλιδικό» μίasma, ως νεότερο, που όμως και αυτό δημιουργήθηκε – όπως λένε – από την «αλλοπαθητική» καταπίεση του συφιλιδικού έλκους στο δέρμα, τα γεννητικά όργανα και το στόμα, σπρώχνοντας στην προσβολή βαθύτερων και ευγενέστερων εσωτερικών οργάνων, ώστε να δημιουργηθούν τα χρόνια νοσήματα της ομάδας αυτού του μιάσματος.

3) Το «γονορροϊκό» ή «συκωτικό» μίasma, και αυτό από την επιζήμια θεραπευτική της κλασικής ιατρικής, η οποία – όπως ισχυρίζονται – ευθύνεται για τις βαθύτερες διαταραχές της ιδιοσυγκρασίας, για την «προδιάθεση» με την «διαταραχή της εσωτερικής ζωτικής δύναμης» και την δημιουργία των χρονίων νοσημάτων των βαθύτερων και ευγενών οργάνων. Αυτό δε, από την ετεροπαθητική ή αντιπαθητική ή αλλοπαθητική αντιμετώπιση των κονδυλωμάτων. Μεταξύ αυτών η «αλλοπαθητική ευθύνεται» - γράφουν[8] – και για το AIDS, θεραπεύοντας με αντιβιοτικά τις δερματικές εκδηλώσεις της γονόρροιας και της σύφιλης. Αυτό η ετεροπαθητική θεραπευτική είναι εκείνη που το προκαλεί και όχι ο ιός όπως, ακόμη και ένα μικρό παιδί πλέον, γνωρίζει.

Κατά τους ομοιοπαθητικούς, λοιπόν, η επιστημονική ή κλασική ή ορθόδοξη επιστημονική ιατρική ευθύνεται για την δημιουργία των μiasμάτων και των χρονίων νοσημάτων. Προκειμένου λοιπόν να τα θεραπεύσει όλα αυτά ο ομοιοπαθητικός, θα «πρέπει να ακολουθήσει την αντίθετη της δημιουργίας τους διαδρομή». Δηλαδή: να θεραπεύσει πρώτα, με τα ομοιοπαθητικά φάρμακα, τις χρόνιες αρρώστιες των εσωτερικών οργάνων, στο συκώτι, την καρδιά, τον εγκέφαλο, τα νεφρά κλπ. Όταν το πετύχει, ... τότε θα ξαναφανεί π.χ. το αρθρικό σύνδρομο, το οποίο προηγήθηκε αυτών. Τρανή απόδειξη αυτού, όπως λένε, είναι ότι «όλα πάνε καλά». Τότε, θα ασχοληθεί με την θεραπεία του αρθρικού συνδρόμου, μετά την επιτυχή αντιμετώπιση του οποίου ... θα ξαναφανεί – όπως λένε – το πρωταρχικό δερματικό νόσημα ή εξάνθημα, (το φλυκταινώδες εξάνθημα της ψώρας με τις κνησμώδεις φυσαλίδες, το συφιλιδικό έλκος, ή τα κονδυλώματα) ώστε να ασχοληθεί πλέον και με αυτών τη θεραπεία. Σύμφωνα και με τον «νόμο

του Hering (1800 – 1880), κατά τον οποίο, τα συμπτώματα εξαφανίζονται: α) από μέσα προς τα έξω, β) από πάνω προς τα κάτω και, γ) από τα πιο σημαντικά στα λιγότερο σημαντικά, και με αντίστροφη σειρά από εκείνη που εμφανίσθηκαν.

Υπάρχει δε και «κάποιο στοιχείο ηθικής, κατά τον Winer[33], στον τρόπο με τον οποίο έβλεπαν την ψώρα ο Hahnemann και οι διάδοχοί του, υπονοώντας ότι είναι μια συμβολική εκδήλωση του Προπατορικού Αμαρτήματος»[4,33]. Και μια εύλογη απορία εξ αυτού: Εφ' όσον η ομοιοπαθητική θεραπευτική είναι «ολιστική» και θεραπεύει σε τρία επίπεδα, «σώματος, νου και ψυχής», τι κάνει για τη θεραπεία και του «Προπατορικού Αμαρτήματος», ώστε αυτή να είναι «οριστική και πλήρης», για να μην ξαναεμφανισθεί η... ψώρα;

Όλη αυτή η διαδικασία είναι μακρά, χρονοβόρος και δαπανηρή. Είναι δε και επικίνδυνη, όταν σταματά κανείς την επιστημονική θεραπευτική αγωγή για κάποιο χρόνιο νόσημα εσωτερικού οργάνου, για να παραδοθεί στην ομοιοπαθητική [6,22,26].

Η όλη θεωρία τους, των μiasμάτων, είναι άκρως αντιεπιστημονική όταν τόσο παράλογα περιφρονεί την από αιώνων θεμελιωμένη, επιστημονικώς τεκμηριωμένη, αλλά και αποδεικνυόμενη, παθογένεια των νόσων, ιδίως μάλιστα των λοιμωδών. Ο Kent, θεωρούσε την μελέτη της αιτιολογίας των νόσων από την «Ορθόδοξη Ιατρική» ως «θαυμάσια φάρσα»[1]. Αλλά και ο Αμβρόσιος Bierce, στις αρχές του αιώνα μας χαρακτήρισε την ομοιοπαθητική ως τον «χιουμορίστα» του ιατρικού επαγγέλματος! (DENTAL FORUM / 23-1966). Απορεί δε κανείς για την τέτοια εμμονή των νεωτέρων εκ των ομοιοπαθητικών στη «θεωρία» του Hahnemann. Δεν μελετούν (διερωτάται κανείς) τα της εξέλιξης των επιστημών; Ή τους έγινε «έμμονη ιδέα» (idée fixe);

Γι' αυτό, προφανώς, και αρνούνται, ακόμη και να ακούσουν, για τις προόδους π.χ. της μοριακής βιολογίας, τη δράση των αντιβιοτικών με τις κυτταροκίνες (ειδικές πρωτεΐνες), οι οποίες παρεμβαίνουν, η μια μετά την άλλη και μάλιστα μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, διεγείροντας ένα κύκλο αντιδράσεων για την καταπολέμηση των μικροβίων, έννοιες και γνώσεις αδιανόητες την εποχή του Hahnemann. Είναι όμως και... ακατανόητο το να μη θέλουν να εκσυγχρονιστούν σε γνώση περί τα τοιαύτα, όπως και για την αντικειμενική και μετρούμενη επενέργεια πλήθους από νεο-ανακαλυπτόμενες ουσίες. Και εμμένουν στην κυριολεκτικώς «αιθεροβάμονα» αντίληψη τους, περί «πνευματιστικής» επενέργειας των φαρμάκων τους, κατά τρόπο επιστημονικώς απαράδεκτο. Προτείνοντας ένα..... «Νέο Θεραπευτικό Μοντέλο»[8], ωσάν να πρόκειται για... «σχεδιαστές.... μόδας»!

Τα «περίεργα και τα παράδοξά τους», όμως, δεν περιορίζονται μόνον σ' αυτά. Όταν π.χ. ανατρέπουν την λογική του αιτίου και του αποτελέσματος και στη θέση του παθογόνου αιτίου βάζουν την προδιάθεση ή την ευπάθεια ως το δημιουργό αίτιο π.χ. της φυματιώσεως! Ή, μήπως δεν είναι παράλογη η αντίθεσή τους στους προληπτικούς εμβολιασμούς; Όταν, όπως υποστηρίζουν[8], με τους εμβολιασμούς παρεμποδίζεται η ανοσοποιητική λειτουργία του οργανισμού ή, όταν αποδίδουν χρόνιες παθήσεις σε εμβόλια που έγιναν σε μακρότατο παρελθόν[33];

8. Η δράση του ομοιοπαθητικού φαρμάκου

Αυτή εκδηλώνεται όταν, όπως λένε, επιτυγχάνεται η «συνήχηση» του δυναμοποιημένου φαρμάκου, με την συχνότητα της διαταραχής της εσωτερικής ζωτικής δυνάμεως του οργανισμού. Γι' αυτό, καταβάλλεται μέγιστη επιμέλεια, ώστε να εκτιμηθούν επακριβώς τα μήκη των κυμάτων των εσωτερικών διαταραχών, και να βρεθεί η κατάλληλη εκείνη «δύναμη» του ομοιοπαθητικού φαρμάκου, για να προκύψει «συνήχηση». Και το φάρμακο είναι πάντοτε «ένα». Αν δεν πετύχει π.χ. ο βαθμός αραιώσεως του φαρμάκου, θα πρέπει να αναζητηθεί άλλη αραιώση με την πιο ταιριαστή δυναμοποίηση. Και μάλιστα εκείνη η αραιώση, η οποία θα

προκαλεί την «όμοια φαρμακευτική ασθένεια, σε ελαφρώς μόνον μεγαλύτερο βαθμό, από την βαρύτητα της αρρώστιας, την οποία καλείται να θεραπεύσει, τόσο ώστε μόλις να την υπερκαλύπτει», για να την εξουδετερώσει[1]. Διαφορετικά δεν θα επιτευχθεί το επιθυμητό αποτέλεσμα. Όμως, και η διαταραχή της ζωτικής δυνάμεως μεταβάλλεται συχνά και ταχύτατα. Η εργασία αυτή επομένως απαιτεί ικανότητες όχι τις «τυχούσες». Και είναι να απορεί κανείς αν μπορεί πράγματι να τις διαθέτει ένας άνθρωπος θεραπευτής που ενδέχεται να μην είναι καν γιατρός! Εκτός και αν, σήμερα, περιμένει από ένα ηλεκτρονικό υπολογιστή, να του δώσει το... «σκονάκι»!

Να όμως που μπορεί να γίνει – όπως υποστηρίζουν – αυτή η «συνήχηση» των δύο ζωτικών δυνάμεων, εκείνης της διαταραγμένης ιδιοσυγκρασίας του οργανισμού με την άλλη, του δυναμοποιημένου ομοιοπαθητικού φαρμάκου. Και τότε, εμφανίζεται «έξαρση» των συμπτωμάτων, η οποία αποτελεί κατ' αυτούς το «αλάνθαστο κριτήριο, ότι σύντομα θα ακολουθήσει η απαλλαγή από την αρρώστια, και θα επέλθει η πλήρης και οριστική ίαση»[ΣΤ]. Η «έξαρση» όμως αυτή, ή η «θεραπευτική κρίση», μπορεί, κατά τους ίδιους, να είναι πολύ έντονη, να προκαλέσει «μέχρι και έμφραγμα» ή άλλως πως «να απειλήσει τη ζωή του ανθρώπου μέχρι και να αποβεί μοιραία»[33].Ωστόσο, συμπληρώνει ο Winer στο βιβλίο του, ... «ο Βυθούλκας παρατηρεί ότι έχει δει πάνω από τριάντα χιλιάδες περιπτώσεις (έτσι, ολογράφως, για να «ζηλεύουν» όσοι έχουν και πτυχία ιατρικής), και ανάμεσά τους δεν υπάρχει ούτε μία στην οποία να απέβη μοιραία η κίνηση των συμπτωμάτων από την νοητική σφαίρα στη σωματική».[33]

9. Παρασπονδίες και αταξίες με το φάρμακο

Ο Hahnemann μιλούσε, από τότε, για «κυρίου της νέας αίρεσης, “μιγάδες” που κομπάζουν και εκμεταλλεύονται την ομοιοπαθητική, οι οποίοι δίνουν ακόμη και εικονικό φάρμακο (αφ.278)... δεν κάνουν οι ίδιοι τις δοκιμασίες, αλλά τις αναθέτουν σε ασήμαντα άτομα που πληρώθηκαν και έτσι αποτυγχάνουν στα αποτελέσματα (αφ. 148)... όταν μάλιστα δεν παρασκευάζουν το φάρμακο με τα ίδια τους τα χέρια, αλλά με μηχανικά μέσα, και τα χρησιμοποιούν σε μεγάλες δόσεις (δηλαδή υψηλές αραιώσεις), επειδή βιάζονται να έχουν ένα γρήγορο αποτέλεσμα». «Τότε, προκαλούν συχνά και κατά κανόνα μεγάλη συμφορά, θέτοντας σε κίνδυνο και τη ζωή του αρρώστου (αφ.276)»

Όταν δε αυτοί αποτυγχάνουν... «παρηγορούνται εύκολα για την μη ωφελιμότητα των ομοιοπαθητικών φαρμάκων, με την εφαρμογή αλλοπαθητικών θεραπευτικών μέσων» (αφ. 148). Αυτά τα έγραφε στο κλασικό του βιβλίο[1]. Έκτοτε, δε, αποτελούν καθημερινή πείρα όλων μας, όταν συμβαίνει να βλέπουμε τους τέτοιους αρρώστους[Z]. Και είναι επόμενο αυτό, επειδή οι ομοιοπαθητικοί δεν είναι κατάλληλοι να εφαρμόσουν την κλασική ιατρική, την οποία και δεν κατέχουν, διότι «η ομοιοπαθητική είναι ενιαία χωρίς να διαθέτει ειδικότητες» π.χ. δεν υπάρχει ομοιοπαθητική παιδιατρική, ή ομοιοπαθητική καρδιολογία[4]. Το τεράστιο γνωσιολογικό αντικείμενο της κάθε μιας ειδικότητας της επιστημονικής ιατρικής, το αγνοούν σχεδόν όλοι οι ομοιοπαθητικοί. Αδυνατούν, επομένως να αντιμετωπίσουν τα χρόνια οργανικά νοσήματα, εφ' όσον ούτε να τα προσπελάσουν δεν είναι σε θέση.

Για όλες τις αποτυχίες τους, όμως, υπάρχει η διαφυγή, και... «φταίει ο άρρωστος που δεν συνεργάστηκε σωστά ή παρέβη τις οδηγίες» (αφορ. 253,255). Φταίει όμως και «οι κακοί ομοιοπαθητικοί θεραπευτές» όταν, όπως γράφει και ο Kent στον πρόλογο του βιβλίου του[1], «σχεδόν όλα τα δόγματά της έχουν διαστρεβλωθεί από αρκετούς οπαδούς της και αφοσιωμένους λάτρεις της»[1]. Και όχι μόνον[33]. Ο Hahnemann το είχε πει από την αρχή: «η πείρα θα σας φέρει σε επαφή με μια μερίδα κακών ομοιοθεραπευτών. Και... όποτε σημειώνεται αποτυχία, αυτή οφείλεται στο γιατρό, και όχι στο νόμο». Αναφερόμενος δε ο Kent στον

αφορισμό 20 του Hahnemann, τονίζει: «Η ομοιοπαθητική πρέπει να ντρέπεται που τα ομοιοπαθητικά φαρμακεία συνιστούν τόσα φάρμακα για τη μια ή την άλλη ασθένεια χωρίς να έχουν ερευνηθεί οι ιδιότητές τους».

Όμως και ο ίδιος ο Hahnemann, δεν ήταν «άμοιρος αταξιών». Διέπραξε, μάλιστα, κατά το Winer, «το σοβαρό επιστημονικό σφάλμα να ανακοινώσει την ανακάλυψη μιας νέας χημικής ένωσης, η οποία όταν αναλύθηκε διαπιστώθηκε ότι, ήταν απλός βόρακας»... Σε άλλη δε περίπτωση, ότι «δημοσίευσε ανόητα ένα “μυστικό φάρμακο”, που μπορούσε να το αγοράσει κανείς έναντι μιας ορισμένης τιμής. Τελικά το μυστικό αποδείχθηκε ότι ήταν η χρήση της Bryonia για την οστρακιά... Ο τρόπος που το διαφήμισε δημιούργησε προβλήματα για την ευυποληψία της ομοιοπαθητικής», καταλήγει ο Winer[33].

10. Όσο για τα αποτελέσματά τους;

Πρόκειται για προσωπικές εμπειρίες, υποκειμενικές εντυπώσεις των ιδίων, ή και υποβολής των αρρώστων τους. Διότι:

Πολλά νοσήματα ή νοσηρές καταστάσεις από εκείνες στις οποίες έχουν «καλά αποτελέσματα» οι ομοιοπαθητικοί, είναι από εκείνες ή εκείνα τα οποία «αυτοϊώνονται», θεραπεύονται δηλαδή από μόνα τους.

Στα λεγόμενα «ψυχοσωματικά ή νευρωσικά νοσήματα», τα ενοχλήματα εγκαταλείπουν τον άρρωστο σε ποσοστό μέχρι και 75%, με τον καιρό.[9] Σε τέτοια νοσήματα, η ομοιοπαθητική είναι ιδιαίτερος επιτυχής δια της αυθυποβολής και μόνον, χάρη και στην προσοχή με την οποία ακούουν τον άρρωστο τους και την εμπιστοσύνη του που κερδίζουν. Τους αξίζει έπαινος. Τόσο περισσότερο δε όσο εμείς -οι της κλασικής ιατρικής- απομακρυνόμαστε από την «συνεργασία μιας εμπιστοσύνης με μια συνείδηση», του αρρώστου με τον γιατρό. Αφήνοντας, έτσι....ευρύ πεδίο δράσεως στην ομοιοπαθητική. Η ευθύνη μας είναι μεγάλη!

Το «εικονικό» φάρμακο, το Placebo ή ψεύτικο, σε μεγάλη ποικιλία ασθενειών και διαφόρων παθολογικών καταστάσεων λειτουργικής φύσεως, φέρνει το επιθυμητό αποτέλεσμα σε ποσοστό μέχρι και το 40%, και μάλιστα, συχνά πολύ γρηγορότερα από ό,τι το κανονικό φάρμακο. Ενεργεί δια της αυθυποβολής, και τέτοια θεωρεί η κλασική ιατρική τη δράση του ομοιοπαθητικού φαρμάκου.[9] Δεν χρειάζεται όμως να κουρασθεί κανείς πάνω σ' αυτό, όταν ακόμη και ο ομοιοπαθητικός Winer [33] γράφει στο βιβλίο του: «ο ασθενής μπορεί να ωφεληθεί από την ομοιοπαθητική μέθοδο μέσα από το φαινόμενο του πλασίμπο (placebo)».

Ο Kent[1] (παράγραφος 16) «για να αποφύγει ένα παρόμοιο φάρμακο έδωσε στον άρρωστο του Placebo, και στο τέλος της εβδομάδας αισθανόταν καλύτερα». Για άλλο δε άρρωστό του λέει, «τελικά τον καθησύχασα και του έδωσα Placebo, τον βεβαίωσα ότι θα αισθανόταν καλύτερα. Για 6 – 7 εβδομάδες έπαιρνε Placebo και η κατάστασή του είχε βελτιωθεί πολύ». Και στην παράγραφο 150 γράφει: θα συναντήσετε ασθενείς που θα σας επισκέπτονται για κάθε φύσημα ανέμου.... μπορείτε από καιρού εις καιρόν... να τους δίνετε Placebo, μερικά σκονάκια ζάχαρη.... και θα εκπλαγείτε να τους ακούσετε να λένε: Γιατρέ, η ενόχληση μου πέρασε μια χαρά. «Οι ομοιοπαθητικοί, κατά τον Winer, χρησιμοποιούν συνειδητά το φαινόμενο του πλασίμπο στην αγωγή των ασθενών τους και.... αναγνωρίζουν, ότι μπορεί να υπάρχει ένα σαφές φαινόμενο πλασίμπο στην ίδια τη θεραπευτική κατάσταση». Και (συνεχίζει ο Winer, σελ. 158 – 161), «θα μπορούσαμε να πούμε, ότι το πλασίμπο είναι το σπουδαιότερο φάρμακο που έχει ανακαλυφθεί ποτέ στην ιατρική. Το πλασίμπο [προσθέτει], επηρεάζει απ' ευθείας τον αυτοθεραπευτικό, εσωτερικό ρυθμιστικό μηχανισμό του ανθρώπινου οργανισμού και προκαλεί μια αποκατάσταση της ισορροπίας. Η πληροφορία που μεταφέρεται (προσθέτει) από το πλασίμπο είναι: «θεράπευσε τον εαυτό σου», και κατά εκπληκτικό τρόπο ο ασθενής

ανταποκρίνεται και κάνει αυτό ακριβώς»[33]. Έτσι, προφανώς, θεραπεύουν και με το ομοιοπαθητικό φάρμακο.

Άλλωστε, πολλοί φροντίζουν να πείσουν τους αρρώστους τους, ότι, για να γίνει κανείς καλά... «πρέπει να πιστέψει βαθιά μέσα του, ότι μπορεί να θεραπευθεί, ώστε να κινητοποιηθούν, έτσι, πέρα από τους νοητικούς και οι ψυχικοί (δηλαδή οι συναισθηματικοί[8]) μηχανισμοί». Κατά τον Hahnemann μάλιστα, ... «πουθενά αλλού δεν εμφανίζεται η υπεροχή της ομοιοπαθητικής τεχνικής με ένα τόσο θριαμβευτικό φως, όσο στις παλιές ψυχικές (δηλ. συναισθηματικές) και διανοητικές ασθένειες», (αφορισμός 230). Αυτά θυμίζουν και τους Νεο-Εποχίτες, οι οποίοι υποστηρίζουν, ότι με τη «θετική σκέψη» μπορείς να σταματήσεις ακόμη και ένα τραίνο που τρέχει κατ' επάνω σου, αρκεί να το... πιστέψεις βαθιά μέσα σου.

Οι ομοιοπαθητικοί, για να αντικρούσουν την άποψη αυτή του εικονικού φαρμάκου (Placebo), αναφέρονται (τελευταίως μάλιστα περισσότερο έντονα), στα διπλά τυφλά πειράματα θεραπείας του οξέος διαρροϊκού συνδρόμου σε παιδιά και βρέφη, που έγιναν στην Νικαράγουα, τον Ιούλιο του 1991 [10]. Το επιχείρημα όμως είναι ανεπαρκές, διότι ένα διαρροϊκό σύνδρομο, εποχιακό και οξύ, σε βρέφη και παιδιά, είναι μια αυτοπεριοριζόμενη διαταραχή, ίσως και με κάποια δίαιτα, και μάλιστα σε βραχύ χρονικό διάστημα, πριν ίσως προλάβει να δράσει το οποιοδήποτε φάρμακο. Τα ανάλογα θα ελέγοντο και για το άλλο επιχείρημα του βρογχικού άσθματος[11], το οποίο παύει και αυτό να ενοχλεί όταν απομακρύνεται κανείς από τον αλλεργιογόνο παράγοντα, συνήθως και χωρίς καμία θεραπευτική αγωγή. Στο συμπέρασμα λοιπόν μιας τέτοιας μελέτης, με την οποία οι ομοιοπαθητικοί προσπαθούν να αποσεισουν το επιχείρημα του ομοιοπαθητικού φαρμάκου ως εικονικού (Placebo), αναφέρεται ότι: «Δεν προέκυψε ένδειξη στηρίξεως της ιδέας ότι η δράση του εικονικού εξηγεί πλήρως τις κλινικές ανταποκρίσεις στο ομοιοπαθητικό φάρμακο»[12]. Δέχονται δηλαδή ότι «τις εξηγεί αλλά... όχι πλήρως», κάτι που δεν είναι υπέρ αυτών, ως επιχείρημα.

Η κλασική ιατρική θεωρεί απαράδεκτη τη θεωρία των «μιασμάτων» και αρνείται στην ομοιοπαθητική δυνατότητες θεραπείας αυτών των καταστάσεων, τις οποίες, τελείως αντιεπιστημονικώς, θεωρούν ως αποτέλεσμα καταπίεσεως εξανθημάτων ή δερματικών νοσημάτων. Μου θυμίζει και την «οργονομία» του Βίλχελμ Ράιχ[23]. Τα συμπεράσματα, πάντως, της Ομοιοπαθητικής, απέχουν από του να είναι αξιόπιστα[13].

11. Είναι επιστήμη η ομοιοπαθητική;

Μία θεωρία αποδεικνύεται και γίνεται επιστημονική γνώση, ή παραμένει αναπόδεικτη θεωρία προς απόδειξη. Άλλοτε δε... απορρίπτεται ως μη αποδεικνυόμενη. Αυτό φαίνεται να συμβαίνει με την ομοιοπαθητική. Ο Hahnemann δημιούργησε την θεωρία του βασιζόμενος στην «αυταπάτη του περί των ομοίων» και στην «δυναμοποίηση» η οποία, και για τους ίδιους ακόμη, παραμένει «μυστηριώδης» και «μεγάλο επιστημονικό παράδοξο», οπωσδήποτε δε, αναπόδεικτο.

Επιστήμη είναι η γνώση του επιστητού, δηλαδή εκείνου που μπορεί να γίνει γνωστό με την παρατήρηση και το πείραμα. Η Ιατρική, δε, ως θετική επιστήμη, πρέπει να υπακούει σε ορισμένες παραδοχές, όπως είναι οι εξής:

α) η πραγματική ύπαρξη των δεδομένων, β) οι φυσικές αισθήσεις, οι οποίες δίνουν μια αξιόπιστη αντίληψη του υπαρκτού φυσικού κόσμου, γ) το ότι τα παρατηρούμενα αποτελέσματα των φυσικών γεγονότων έχουν αιτίες, δ) το ότι ισχύουν οι κανόνες της λογικής και του ορθού λόγου.

Όταν απουσιάζει έστω και μία από αυτές τις αρχές, δεν μπορεί μια επιστήμη να θεωρηθεί ως θετική. Για τις θετικές επιστήμες υπάρχουν και κάποιοι περιορισμοί. Βασικός δε είναι ο

περιορισμός στα μετρήσιμα γεγονότα. Ένας άλλος, βασικός επίσης, είναι ο περιορισμός στην έρευνα του τρόπου και όχι του σκοπού των φυσικών φαινομένων [14]. Διαφορετικά πρόκειται για σόφισμα, με λήψη του ζητουμένου ως αποδεδειγμένης αλήθειας.

Η Ομοιοπαθητική λοιπόν δεν ικανοποιεί τις απαιτήσεις αυτές των θετικών επιστημών και, επομένως, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ούτε ως θετική επιστήμη ούτε ως ιατρική επιστήμη. Ίσως, μόνον ως φιλοσοφική θεωρία, η οποία και είναι απαλλαγμένη από τις απαιτήσεις, τους περιορισμούς και τις προϋποθέσεις των θετικών επιστημών. Έχει δε πολύ διαφορετική αντίληψη περί της υγείας και της αρρώστιας από την κλασική επιστημονική ιατρική και δίνει διαφορετικούς ορισμούς από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας, «ανατρέποντας τα καθιερωμένα» [1,3,4].

Απόδειξη για την απουσία της οποιασδήποτε επιστημονικότητας στην Ομοιοπαθητική, προσφέρεται από τους ίδιους, και μάλιστα με φαρδεια – πλατειά την υπογραφή τους και κατά τον πλέον επίσημο τρόπο:

Κατά τον «εμφύλιο πόλεμο» λοιπόν μεταξύ τους, όταν ξέσπασαν τα εις βάρος του Σπύρου Διαμαντίδη «σκάνδαλα», προέβησαν σε μια εξόχως αποκαλυπτική δήλωση, η οποία δημοσιεύθηκε στο περιοδικό τους «Ομοιοπαθητική Ιατρική» (τεύχος 12, Μαρτίου – Ιουνίου 1995) ως «άρθρο της Συντάξεως», με τον τίτλο: «ας πούμε τα πράγματα με τ' όνομά τους». Η παράγραφος 3 σ' αυτό, διαλαμβάνει επί λέξει τα εξής:

«3. Από ορισμένα μέσα μαζικής ενημέρωσης ο ιατρός Σπ. Διαμαντίδης χαρακτηριζόταν σαν καθηγητής της Ομοιοπαθητικής Ιατρικής. Οφείλουμε να ενημερώσουμε το κοινό, ότι τέτοιος επίσημος τίτλος δεν υπάρχει, αφού σε καμιά χώρα, τουλάχιστον του ανεπτυγμένου κόσμου, δεν υφίσταται η Ομοιοπαθητική σαν επίσημη κρατική πανεπιστημιακή ιατρική ειδικότητα. Επομένως κάθε περαιτέρω αναφορά σε τέτοιους ψευδεπίγραφους τίτλους, απ' όποιον και αν γίνεται, είναι εκ του πονηρού...»

Πρόκειται για μια ομολογία (!) η οποία διαψεύδει και τα όσα ισχυρίζονται περί δήθεν παγκόσμιας αποδοχής της ομοιοπαθητικής και κακώς, στο όνομα της τέτοιας «αποδοχής», ζητούν την αναγνώρισή της και από το Ελληνικό Κράτος.

Ενδιαφέρον είναι επίσης το ότι η πραγματικότητα διαψεύδει και πολλά άλλα των ομοιοπαθητικών, π.χ. για Σχολές και Πανεπιστήμια και Κολλέγια και Νοσοκομεία ομοιοπαθητικής, ανά τον κόσμο. Παράδειγμα, τα των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής. Ο Winer[33], στο βιβλίο του (σ. 309) γράφει επί λέξει: «Δεν υπάρχει πια καμμία ομοιοπαθητική ιατρική σχολή στις Η.Π.Α.. Και από τους 15.000 ομοιοπαθητικούς γιατρούς το 1900, το Εθνικό Κέντρο Ομοιοπαθητικής, ο μοναδικός κλάδος που απέμεινε στις Η.Π.Α., το 1976 είχε μόνον 225 μέλη γιατρούς». Η μελέτη του θέματος είναι αποκαλυπτική.

Στην Βρετανία υπάρχουν 230 ομοιοπαθητικοί που είναι γιατροί, αλλά πολύ περισσότεροι, «αρκετές εκατοντάδες πρακτικοί», κατά την Μπέθ Μάκιον που ανήκει στους δεύτερους (NEA της 11.6.1996). Συγκριτικώς, στην Ελλάδα με τους 200 (!) περίπου γιατρούς ομοιοπαθητικούς, δεν είναι γνωστό και πόσοι άλλοι, εκτός από τον «Δάσκαλο... της Ομοιοπαθητικής Ιατρικής» Γ. Βυθούλκα, δεν είναι γιατροί.

Και κάτι ακόμη: Στο Πανεπιστήμιο Αθηνών υπάρχει έδρα Φαρμακολογίας. Η Φαρμακογνωσία είναι κλάδος της φαρμακευτικής επιστήμης, που μελετά τα κάθε είδους ακατέργαστα και επεξεργασμένα φάρμακα, μεταξύ των οποίων περιγράφονται και τα της ομοιοπαθητικής, εφ' όσον υπάρχουν και αυτά. Η καθηγήτρια Αικ. Χαρβάλα στο βιβλίο της «Ομοιοθεραπευτική – Φυτοθεραπευτική» (1992), επικρίνει την ονομασία «αλλοπαθητική», που έδωσε ο Hahnemann στην Κλασική Επιστημονική Ιατρική, ως αυθαίρετη. Κάθε άλλο δε παρά «διδάσκεται» στο Πανεπιστήμιο η ομοιοπαθητική, όπως διατείνονται οι της ομοιοπαθητικής. Η Χαρβάλα ομιλεί περί αυτής λέγοντας: «οι ομοιοπαθητικοί ισχυρίζονται, πιστεύουν, ... ο

Hahnemann υποστήριξε,... συνεπέρανε, ... έκανε τις εξής δύο παρατηρήσεις, ... έχοντας την πεποίθηση, ... θεώρησε, ...βάσισε,... δικαιολογούσε» κ.ο.κ., εκφράσεις δηλαδή που σημαίνουν κάτι διαφορετικό από αυτά που διατείνονται οι ομοιοπαθητικοί.

Η κλασική, επιστημονική, (ορθόδοξη και για τους ίδιους) ιατρική, απαξιάει να ασχοληθεί με την «ομοιοπαθητική», ως ανάξια λόγου. Μάλλον όμως θα έπρεπε να ασχοληθούν κάποιοι άλλοι... αυτεπαγγέλτως, όταν, εκ της εφαρμοζομένης θεραπευτικής, ανακλύπουν και προφανείς κίνδυνοι [6,22,26].

12. Μεταφυσικές προεκτάσεις και στηρίγματα

Η ομοιοπαθητική, από τότε που πρωτοεμφανίστηκε, διακατέχεται από το σύμπλεγμα της μη αποδείξεως της «δυναμοποίησης» του ομοιοπαθητικού φαρμάκου. Εμμένει όμως και μάλιστα με φανατισμό στις φτωχές και αναπόδεικτες θεωρίες της. Τόσο μάλιστα που, συνεχίζοντας την εχθρική στάση του Hahnemann, που τόσα έγραψε στους «Αφορισμούς» του εναντίον της κλασικής επιστημονικής ιατρικής, αλλά και του Kent[1], οι νεότεροι ομοιοπαθητικοί, εναρμονιζόμενοι προς τις αντιλήψεις της «νέας άποψης περί του φυσικού σύμπαντος» και τις «ολιστικές αντιλήψεις των νέο-εποχιτών»[7β,8,21-25], θεωρούν και ότι:... «η δυτική, δηλαδή η κλασική, ιατρική... έχει φθάσει πλέον στα όριά της και οι συνέπειές της λαμβάνουν επικίνδυνες διαστάσεις»[15], προβλέποντας και μια «πλανητική καταστροφή». [8,Η] Αυτό βεβαίως είναι από τα πολύ επικίνδυνα για τη ζωή των ανθρώπων[6, 22], εκ μέρους των ομοιοπαθητικών ή της «εναλλακτικής» ιατρικής, όπως χαρακτηρίζουν και την ομοιοπαθητική τους [Θ].

Αναμασούν την γνωστή καραμέλα του «Καρτεσιανισμού» [3,7β,8,15] με το cogito, ergo sum (αναπνέω, άρα υπάρχω), και τον κατηγορούν, μαζί με την Νευτώνια Φυσική (με την οποία προσδιορίστηκε η κίνηση των ουρανίων σωμάτων), ότι εξέθρεψαν δήθεν τον δυϊσμό, κάνοντας διαχωρισμό ανάμεσα στα πνευματικά (res cogitans) και τα υλικά (res extensa) πράγματα [24] που οδήγησε – όπως κατηγορούν – στον εκκλησιαστικό παρωπιδισμό και στην αντιπαλότητα μεταξύ Θρησκείας, που δέχεται Θεό Κυβερνήτη, και της Επιστήμης ως υλιστικής. Πλάθοντας και ένα βιο-ιατρικό μοντέλο για την Δυτική Ιατρική [8], προφανώς για να υπάρχει και ένας λογικοφανής στόχος για την πολεμική εναντίον της, «για τα τόσα δεινά τα οποία, όπως την κατηγορούν, επεσώρευσε στην ανθρωπότητα».

Η ομοιοπαθητική τους, λοιπόν, αποτελεί κατ' αυτούς την μεγάλη πρόοδο προς τελειοποίηση της ανθρωπότητας διότι... «βοηθά, όπως διαλαλούν, στην καταστροφή του κακού με τη δημιουργία μιας αρμονίας στα όργανα του σώματος, δημιουργώντας έτσι ένα αγνό και καθαρό φορέα, μέσα στον οποίο μπορεί να λειτουργήσει η διάνοια και το πνεύμα»[4]. Υποστηρίζουν δε ότι, με τους «πνευματικά μνημένους θεράποντές της, φέρνει τον σωματικό και πνευματικό εξαγνισμό, για να ανεβάσει τα άτομα... στην Κλίμακα του Θεού» όπως γράφει ο Schmidt [31], ο οποίος είχε στενούς δεσμούς με τον Ινδουισμό.

Οπότε, και το ερώτημα: Έχει, άραγε, και «μεσσιανικές αξιώσεις»;

13. «Μεσσιανικές»... αξιώσεις;

Ο Hahnemann, αναθρεμμένος από γονείς Διαμαρτυρόμενους με τον Προτεσταντισμό, ασχολήθηκε με τον Κομφουκιανισμό, θεωρώντας τον Κομφούκιο «άνωτερο και από αυτόν τον Χριστό» [!] τον οποίο έβλεπε ως ένα απλώς «ένθερμο συναισθηματία»[32]. Όμως, με την πάροδο του χρόνου «πείσθηκε ότι ο ζων και αγαθός Θεός τον επέλεξε ως εργαλείο του ώστε, μετά από αιώνες λαθεμένης τακτικής θεραπείας των ασθενειών, να καταδείξει την Αλήθεια (με το άλφα κεφαλαίο) μέσω μιας νέας θεραπευτικής μεθόδου... που θα έσωζε την ανθρωπότητα»[32], επομένως ως ένα είδος «σωτήρος εξ αποκαλύψεως».

Οπότε, άρχισε πλέον να βλέπει την οποιαδήποτε δραστηριότητά του ως καθήκον απέναντι στο... «Υπέρτατο Όν»[32]. Όσον αφορά τώρα το «ποιο ήταν αυτό το Υπέρτατο Όν», βρίσκουμε σε κείμενα ομοιοπαθητικών και το εξής: «Είναι σαφές ότι η είσοδος του στην τεκτονική στοά σε νεαρότατη ακόμη ηλικία, επηρέασε σημαντικά τις φιλοσοφικές και θρησκευτικές του αντιλήψεις»[32]. Κατά τον Γ. Βυθούλκα μάλιστα, «είχε και μεγάλη επίγνωση της αλχημείας»! (Αλχημιστικό, άλλωστε είναι και το παρασκευάσμά του Causticum). Προχώρησε όμως και σε κόσμους αποκρυφιστικούς[31].

Μελετώντας κανείς τα γραπτά των κλασικών ομοιοπαθητικών, διαπιστώνει, ότι οι θεωρίες τους έχουν μεταφυσικές προεκτάσεις.

14. Τι είναι όμως η μεταφυσική;

Η έννοια του «μεταφυσικού», μπήκε στη φιλοσοφία από τον Αριστοτέλη, ο οποίος ασχολήθηκε και με ό,τι είναι «Μετά τα Φυσικά», δηλαδή εκείνα που βρίσκονται στα «επέκεινα», πέρα από τα φυσικά και τα όρια της εμπειρικής αναζητήσεως, αναζητώντας και ο ίδιος τις «πρώτες αρχές και τα αίτια» της δομής του σύμπαντος, πλάθοντας και τις φιλοσοφικές του θεωρίες για τον κόσμο και τη ζωή. Η ορθή χρήση της λογικής, όμως, είναι ουσιαστική προϋπόθεση για κάθε θεωρητική διερεύνηση, κατά τους φιλοσόφους. Η αιτιότητα, η αποφυγή της αντίφασης, η ταυτότητα, η τελικότητα, αποτελούν λογικές ερμηνευτικές αρχές, στη μεταφυσική[16]. Επομένως, η Ομοιοπαθητική, ούτε τα απαραίτητα αυτά και υποχρεωτικά για μια φιλοσοφική θεωρία ικανοποιεί. Και τότε,... «πιάνεται» από όπου νομίζει ότι βρίσκει «στήριγμα».

15. Τα «Μετά τα Φυσικά» της ομοιοπαθητικής

1. Ο Hahnemann, «βαθύτατα θρησκευτικός και μελετητής της Παλαιάς Διαθήκης» κατά τον Βυθούλκα,... «δεν παραδεχόταν μεταφυσικές έννοιες επειδή, όπως έλεγε, αυτές δεν μπορούν να αποδειχθούν ή να εξηγηθούν με την παρατήρηση»[3]. Μυήθηκε όμως στον μυστικισμό από τον Emanuel Swedenborg, φιλόσοφο και μύστη της εποχής του. Ενώ στο βιβλίο του, «Όργανον της Θεραπευτικής Τέχνης» με τους 291 κανόνες ή αφορισμούς της ομοιοπαθητικής, έγραφε: ... «Έργο της ζωής μου έθεσα να ανακαλύψω τα αίτια των χρονίων ασθενειών, ώσπου ο Μεγαλοδύναμος Θεός μου επέτρεψε, σ' αυτό το χρονικό διάστημα (από 1816 – 1827), να λύσω προοδευτικά αυτό το σπουδαιότατο πρόβλημα». Και επειδή πειραματιζόμενος είδε, κατά τον Βυθούλκα, το «θαύμα», θα πρέπει πλέον οι οπαδοί του... «να βγουν και να κηρύξουν το Ευαγγέλιο της Ομοιοπαθητικής».

Ο Διαμαντίδης, τον αναφέρει, και αυτός, ως «βαθειά θρησκευόμενο και μεγάλο γνώστη των χριστιανικών γραφών»[4]. Για τους παράγοντες όμως της Εκκλησίας υπήρξε Μασόνος και τα βιβλία του για την ομοιοπαθητική τα εισήγαγε στην Ελλάδα το βιβλιοπωλείο «Πύρινος Κόσμος»[17]. Είναι η πηγή των βιβλίων της ομοιοπαθητικής.

2. Ο W.H. Schwartz, ιατρός αυτός, σε Παγκόσμιο Συνέδριο Ομοιοπαθητικής στις Η.Π.Α., εδήλωσε ότι: «Η Ομοιοπαθητική δεν επιδρά μόνο στη φυσική, αλλά και στην πνευματική ανάπτυξη του ανθρώπου. Βοηθά και στο να εξαλειφθεί το κακό από τον άνθρωπο, δημιουργώντας αρμονικές συνθήκες στον οργανισμό... αλλά και τον κόσμο ολόκληρο, για την πνευματική του τελείωση»[3]. Για «τελειοποίηση της ανθρωπότητας με την ομοιοπαθητική» μιλά και ο Winer,... με την οποία θα «εισρεύσει η πνευματική και ουράνια ενέργεια» στον κόσμο[33].

3. Ο Kent έλεγε ότι: «ο άνθρωπος, με το να σκέπτεται και να δεχθεί το κακό, προετοιμάζει το σώμα του στο να δεχθεί την ασθένεια»[1]. Χρησιμοποιούν δε οι ομοιοπαθητικοί στα βιβλία τους [4] και το αγιογραφικό: «Τα οψώνια της αμαρτίας, θάνατος» (Ρωμ.6, σ.23).

4. Ο «Καθηγητής της Ομοιοπαθητικής» σε πολλά πανεπιστήμια του κόσμου Σπ. Διαμαντίδης, γράφει στο βιβλίο του: Ο όρος μεταφυσικό, για τα διάφορα φαινόμενα, ευδοκίμησε στα σκοτεινά χρόνια του μεσαίωνα, ενώ η σημερινή επιστήμη έριξε φως στα μεταφυσικά φαινόμενα και, πολύ συχνά, τα κατέγραψε και τα μέτρησε[4]. Μετά από αυτά όμως, είναι αξιοσημείωτο το γεγονός, ότι αυτός ο ίδιος (πολυσυζητημένος μάλιστα τελευταίως για πολλά, τα οποία είδαν το φως της δημοσιότητας από τον Μάιο του 1995 και εξής), διαθέτει κεφάλαιο ολόκληρο στο βιβλίο του «Ομοιοπαθητική Ιατρική» με τίτλο: «Αναφορές στην Ορθόδοξη Χριστιανική Θρησκεία»[4]. Αναφέρεται σε Αγίους της Εκκλησίας, στον Απόστολο Παύλο, ακόμη και στον Ιησού Χριστό! Είναι, όπως γράφει, «γνωστός και ο ομοιοπαθητικός τρόπος αντιμετώπισης των ανθρώπων από τον Απόστολο Παύλο»! Αναφέρει δε το: .. «εγενόμην τοις Ιουδαίοις Ιουδαίος... τοις ασθενέσιν ως ασθενής, ίνα τους ασθενείς κερδήσω· τοις πάσι γέγονα τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω» (Α΄ Κορ. 9, 20-23). Αντιγράφοντας και τον Άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή, θεωρεί... τον Ιησού Χριστό ως ομοιοπαθητικώς ενεργούντα [!], όταν: «...δια της πτωχείας του Θείου Λόγου ιατρεύθη η ιδική μας πτωχεία, δια του πάθους αυτού ιατρεύθησαν τα πάθη ημών, δια του θανάτου ο ιδικός μας θάνατος και δια της αυτού φθοράς, η ιδική μας εθεραπεύθη φθορά». Ομοιοπαθητικό δηλαδή και το «...θανάτω θάνατον πατήσας»! Και το «ώσπερ πελεκάν, τερωμένος την πλευράν σου, Λόγε, σους θανόντας παίδας εξώωσας, επιστάξας ζωτικούς αυτοίς κρουνοίς», των εγκωμίων της Μεγάλης Παρασκευής,... χρησιμοποιώντας τα, όπως νομίζουν ότι τους «εξυπηρετούν»! Είναι δε αξιοσημείωτο το γεγονός ότι, όπως αναφέρει ο Διαμαντίδης στην «Εισαγωγή» του βιβλίου του[4], «τα ομοιοπαθητικά μονοπάτια της Ορθόδοξης Χριστιανικής Παράδοσης, του τα υπέδειξε ο κληρικός Ε.Κ.» (γράφει ολόκληρο το όνομά του), τον οποίο και θερμώς ευχαριστεί!

Πώς, αλήθεια, ο ομοιοπαθητικός αυτός συγγραφέας, ύστερα από τα «μεταφυσικά του μεσαίωνα», βρέθηκε να ανακαλύπτει... προδρόμους της Ομοιοπαθητικής μεταξύ των Αγίων της Ορθοδόξου Εκκλησίας αλλά και στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού και στη θυσία Του επί του Σταυρού! Πρόκειται για μεταστροφή πεπιοθήσεων ή για «χρησιμοποίηση» της πίστεως προς άλλες επιδιώξεις;

5. Ο ομοιοπαθητικός γιατρός Παναγιώτης – Σωκράτης Λουμάκης[18], εξ αφορμής άρθρου μου στο περιοδικό «Πειραϊκή Εκκλησία»[19], έγραψε σ' αυτό τα εξής: «Υπάρχει αξιοσημείωτη ομοιότητα ανάμεσα στη θεραπευτική αρχή της Ομοιοπαθητικής και στον τρόπο, στη μέθοδο που ο Θεός επέλεξε για τη σωτηρία του ανθρωπίνου γένους, να νικήσει δηλαδή τον θάνατο με τον θάνατο, να διαλύσει την φθορά με τη φθορά κ.λ.π. και - όπως συνεχίζει η επιστολή - ... ο Θεός θέσπισε τον ομοιοπαθητικό νόμο ως συμβολισμό και απεικόνιση της βαθύτερης πνευματικής πραγματικότητας την οποία εγκαινίασε με τον Θάνατο και την Ανάστασή Του, με σκοπό τη σωτηρία μας»!

Δικαιούται, ύστερα από αυτά, να σκεφθεί κανείς: να θέλει άραγε τον Θεό και ως ... ιδρυτή και θεμελιωτή της Ομοιοπαθητικής;

Μελετώντας κανείς τα μεταφυσικά των ομοιοπαθητικών, ανακαλύπτει και άλλα ενδιαφέροντα, πολλά δε και περίεργα:

α) «Η ψυχή – λένε – είναι μια φυσική οντότητα, η οποία ερευνάται από την επιστήμη, και καθημερινά προστίθενται καινούρια στοιχεία στη γνώση γύρω από αυτήν». Θεωρούν την ψυχή ως μια «ενεργειακή οντότητα... ένα είδος ενέργειας, από την οποία προέρχεται ο νους και το σώμα, με τη μεγαλύτερη στον νου και τη μέγιστη στο σώμα συμπύκνωση της ενέργειας». Και θα «πρέπει – λένε – να κινητοποιηθεί η ψυχική λογική για να κινητοποιήσει το... ανοσοποιητικό σύστημα του οργανισμού»[4]. Προφανώς, πρόκειται για ιδιόμορφη αντίληψη περί ψυχής, δικής τους... εμπνεύσεως!

β) Πολλά τα «Μετά τα Φυσικά» παράδοξα της Ομοιοπαθητικής, στα οποία θα πρέπει να προστεθεί και η αντίληψή τους περί της «εξωτερικής εκείνης ζωτικής δύναμης», ή της «αδιευκρινίστου φύσεως, υπεύθυνης όμως, δύναμης» η οποία ρυθμίζει και την κίνηση των ουρανίων σωμάτων, τους γαλαξίες, το σύμπαν γενικά. Δεν υπάρχει κύτταρο (γράφει ο Kent[1]) στον ανθρώπινο οργανισμό που να μην έχει την βούληση του, την νόησή του, την ψυχική ουσία του και την υλική ουσία του από την «απλή ουσία». Ο οποίος, ερμηνεύοντας την 9η παράγραφο του Hahnemann και αναλύοντας αυτή την «απλή ουσία», εξηγεί περί αυτής ότι, πρόκειται για «δυναμική ουσία που είναι προικισμένη με νοημοσύνη και κρατά σε τάξη τα πάντα, με συνεχή «εισροή» της από το πρώτο έως το τελευταίο πράγμα, και μέσα στον άνθρωπο, ως μια άυλη ζωτική αρχή ή απλή ενέργεια, που όμως δεν είναι ενέργεια, (σ.σ. τότε, τι είναι;), δίνοντας και νόηση και πνεύμα στα υλικά πράγματα, αφού μπαίνει παντού, και στα φάρμακά τους που τα ζωογονεί και σε κάθε υλικό σώμα[1]. Με την «απλή ουσία» όλα βρίσκονται σε αρμονία και συνεχίζει: από αυτήν πηγάζει και ο συντονισμός «ώστε όλα να βρίσκονται σε τάξη μέσα στο σύμπαν, με την επενέργεια της «συμπαντικής» αυτής ουσίας, που τίποτε δεν μπορεί να την αλλάξει. «Αυτό το χάρισμα το έχει η Υπέρτατη Δύναμη, από την οποία ρέει συνεχώς ενέργεια από την πρωταρχική ουσία ως τα έσχατα, ώστε να τελειοποιούνται» (κατ' ακριβή αντιγραφή από την σ. 63) [1], όμως «χωρίς καμμία σχέση με τον Θεό, με το Πνεύμα ή με τη Θεολογία», όπως αυτά τα γνωρίζουμε.

Τότε, όμως, με τι έχει σχέση αυτή η ζωτική δύναμη ενός υπερβατικού κόσμου[17], «η προερχόμενη από κάποιο ενεργειακό πεδίο με ευρύτερη ενεργειακή δύναμη, η οποία διαπερνά και τα κύτταρα όλου του ανθρώπου»:[1,3,7β,8] Όλων αυτών, αξίζει μια στοιχειώδης, έστω, διερεύνηση.

16. Έχει σχέση με Ανατολικές Θρησκείες;

Υπάρχει, γράφει ο Γ. Βυθούλκας,[8] μια διαρκής ροή ενεργείας ανάμεσα στον άνθρωπο και στο «κοσμικό» ή «συμπαντικό» περιβάλλον, διαμέσου της ικανότητάς του να ανταλλάσσει ενέργεια μ' αυτό. Ο καθένας μας, κατ' αυτόν, αποτελεί μια συσκευή που δέχεται και αποκρυσταλλώνει κοσμικά ενεργειακά κύματα, από τα οποία εξαρτάται η ύπαρξή μας και μάλιστα από την ικανότητά μας να ανταλλάσσουμε ελεύθερα ενέργεια με το περιβάλλον. Σ' αυτή τη διαδικασία, παρεμβαίνει ο ομοιοπαθητικός θεραπευτής, ο οποίος πρέπει να είναι πολύ καλά καταρτισμένος, ώστε να βοηθήσει τον θεραπευόμενο να αποκτήσει αυτογνωσία και να εξαρθεί σε «απελευθέρωση» από τον εαυτό του. Για ν' ανοίξει μ' αυτόν τον τρόπο την ύπαρξή του στην επίδραση του «κοσμικού» (ή συμπαντικού) πεδίου και στην αποτελεσματική θεραπευτική αγωγή. Διότι τότε είναι που συντονίζονται οι συχνότητες, επιτυγχάνεται η συνήχηση και η καλύτερη δυνατή ποιότητα των δονήσεων[8]. Για την όλη αυτή διεργασία, ο ομοιοπαθητικός γιατρός συμπαρίσταται ως ένας «πνευματικώς μνημένος» συντονιστής. Όλα αυτά, όμως, δεν σας θυμίζουν και ρόλο «ιερέως» (κάποιου είδους ιερατείου) ως ενδιάμεσου ή ενός «μέντιουμ», για τη μεταβίβαση (όχι «Θείας Χάριτος» βεβαίως, αλλά) της «κοσμικής» ενέργειας του σύμπαντος («συμπαντικής»), αλλά και «παγκόσμιας συνείδησης»;

Όλη αυτή η διεργασία – λένε – (για να επανέλθουμε στο θέμα), «προϋποθέτει τη βίωση του θεραπευτή μέσα από διάφορες τεχνικές, παραδοσιακές και νέες, τις οποίες ο δυτικός θεραπευτής φαίνεται να αγνοεί». «Οι ενεργειακές δε τεχνικές, όπως η Ομοιοπαθητική, ο Βελονισμός, τα μασάζ, η Οστεοπαθητική, η κινησιολογία, οι Ραϊχικές τεχνικές, οι αναπνοές, το Τάι – χι, ο διαλογισμός, η Yoga, η Gestalt, νέες ψυχοθεραπευτικές τεχνικές του Maslow, του Groff, η Βιοενεργειακή, κ.α. (κατά τους ομοιοπαθητικούς, που δίνουν τη βεβαίωση, πως τα φαινόμενα όπως ο μαγνητισμός, η ακτινοβολία, η διαίσθηση του θεραπευτή, είναι γεγονότα

αντικειμενικά) [7β] είναι οι χαρακτηριζόμενες και ως «νεο-εποχίτικες» θεραπευτικές, περί των οποίων στο επόμενο κεφάλαιο υπάρχει σχετικός σχολιασμός.

«Ο θεραπευτής θα πρέπει να κατανοήσει, ότι αποτελεί απλά έναν αγωγό, που μέσα από τη σύνδεσή του με τον άρρωστο, κινητοποιεί την θεραπευτική δύναμη της ζωής. Αυτό δε διότι, κατά την Κινεζική σκέψη του Τάο... αν δεν συμπεριφερθούν κατά τον (απόλυτα σε κάθε περίπτωση) συγκεκριμένο τρόπο, θα διαταράξουν τις σχέσεις. Και γι' αυτό απαιτείται ως προϋπόθεση να έχει ασκηθεί ο ομοιοπαθητικός θεραπευτής στην εσωτερική ακρόαση (Γ. Βυθούλκας), για να μπορεί να βλέπει τον άρρωστο... σαν ον που έχει ατομική και παγκόσμια συνείδηση... «ώστε μέσα από την άσκηση να μπορεί να βιώνει όλο εκείνο το φάσμα των συναισθημάτων, που κλιμακώνεται από τη γαλήνη μέχρι την έκσταση»[7β].

Ο Γ. Βυθούλκας, στη Νέα Διάσταση της Ιατρικής[8], θέτει το ερώτημα: Είναι η ομοιοπαθητική ένα τελεολογικό σύστημα για την εξιλέωση του ατόμου από το Προπατορικό Αμάρτημα;

Και απαντά ο ίδιος ως εξής: «Προφανώς η ομοιοπαθητική δεν είναι για όλους σ' αυτό το σύγχρονο κόσμο,... αλλά για εκείνους που αισθάνονται μια βαθιά και επιτακτική ανάγκη να γνωρίσουν τον εαυτό τους, να αντιμετωπίσουν τις αδυναμίες τους και να τις ξεπεράσουν.... Αλλού δε προσθέτει: «Όταν ο ασθενής μάθει ότι οι διαταραχές της υγείας του αντικατοπτρίζονται και στη συνειδητότητά του, μπορεί καθώς προχωρεί η αγωγή του να συνεχίσει να παρακολουθεί την εσωτερική του κατάσταση και να μάθει μ' αυτό τον τρόπο να έρχεται σε επαφή με την θεραπευτική ενέργεια της ζωτικής δύναμης, όπως ακριβώς οι γιόγκι μαθαίνουν να ελέγχουν τις "ακούσιες" διαδικασίες στο σώμα τους.... Με τον διαλογισμό και την αυτοσυγκέντρωση, [συνεχίζει], μπορεί και μάλιστα σχετικά αιφνίδια, να εισέλθει σε μια νέα κατάσταση συνείδησης ή ακόμη και υπερσυνείδησης»[8]. Οπότε και η καλή συμπαντική ενέργεια ρέει ανεμπόδιστα για την.... «Τελείωσή» του, που είναι μια διαδικασία, μέσα από την οποία εξελίσσεται ολοένα και περισσότερο στο πνευματικό και το ψυχικό επίπεδο, πλησιάζοντας συνεχώς ολοκληρωμένα πρότυπα, όπως τα Θεία πρότυπα [8].

17. Επιστρατεύουν και τα..... όνειρα;

Τα όνειρα, κατά τον Γ. Βυθούλκα, είναι είτε συμβολικά είτε προφητικά... και λειτουργούν, ώστε να καθαίνουν τη «συσκευή» για να μπορεί η «συμπαντική» ενέργεια, σε μια διαρκή ροή, να την διαπεράσει χωρίς να συναντήσει τα εμπόδια, που έχουν δημιουργηθεί κατά την περίοδο της εγρήγορσης[8]. Αυτό, δε, γίνεται επειδή στον ύπνο «κλυμπάμε σε μια διαχεόμενη θάλασσα λεπτής ενέργειας». «Και θα πρέπει να μπορούμε με την αυτοϋπνωση να βγούμε από τον εαυτό μας, σε κατάσταση μάλιστα εκστασιασμού, ώστε να ερχόμαστε σε επικοινωνία άμεση με την συμπαντική αυτή ενέργεια, η οποία ελευθερώνει, λυτρώνει, αποκαλύπτοντας την Αλήθεια» (με το άλφα και πάλι κεφαλαίο). Και συνεχίζει: «Σε τέτοιες καταστάσεις, ανοίγει η ύπαρξη στην επίδραση του κοσμικού ή συμπαντικού πεδίου για αποτελεσματικότερη θεραπευτική αγωγή. Εδώ, επομένως, γίνεται συνδυασμός του διαλογισμού (γιόγκα) με την Ταοϊκή φιλοσοφία, για αρμονική συνεργασία, και την εμφάνιση, με τον συγκερασμό Ομοιοπαθητικής και Ταοϊσμού, ενός νέου τύπου ανθρώπου[8,24].

Ύστερα από αυτά, εντυπωσιάζει η αναφορά και μάλιστα από τον Γ. Βυθούλκα[8], προς τον οποίο παραλληλίζεται και ο Winer[33], στην ποικιλία των ονομάτων, υπό τα οποία φέρεται η «κοσμική» ή «συμπαντική» αυτή ενέργεια, κατά συνέπεια δε, και οι σχέσεις τους με την Ομοιοπαθητική:

Πράνα, από τους Ινδουιστές,
Θεραπευτική Δύναμη, από τον Ιπποκράτη,
Magale, (Ειδαίον), από τον Παράκελσο,

Alcahest, από τον Βαν Χέλμοτ,
Αστρικό Φως, από τους Καββαλιστές,
Azorth, από τους Αλχημιστές,
Spiritus, από τον Fludd,
Οσμική Δύναμη, από τον Ράϊχενμπαχ,
Ζωικός Μαγνητισμός, από τον Μέσμερ,
Αιθερική Ενέργεια ή Βιοενέργεια, από τους μυστικιστές,
Ζωτική ενέργεια ή Ζωική Δύναμη, από τους Βιταλιστές (σ.σ. και Ομοιοπαθητικούς),
Οργόνη, από τον Ράϊχ,..... και άλλα, και άλλα.

Όλα αυτά ενεργούν με την «κοσμική» ή «συμπαντική» (δύο έννοιες ταυτόσημες) ενεργειακή δύναμη, η οποία μπαίνει με διαρκή ροή παντού, είναι πανταχού παρούσα ως η «άπειρη σοφία της Φύσης», αλλά δεν είναι ο προσωπικός Θεός. Αναγνωρίζεται επομένως ως θεότητα η Φύση, με μια «πανθειστική» αντίληψη, η οποία «σκέπτεται», διαθέτει «σοφία» -και μάλιστα «άπειρη»- και είναι, μαζί με τόσα άλλα, και η «ενεργειακή θεραπευτική δύναμη». Έχουν άδικο λοιπόν όσοι αναγνωρίζουν στην Ομοιοπαθητική τα χαρακτηριστικά μιας ειδωλολατρίας της Φύσεως και ενός Παγανισμού, ή Ειδωλολατρικού Πανθεισμού;

18. Από μια Εκκλησιαστική Ημερίδα.

Στη Θεολογική και Ιατρική Ημερίδα, με θέμα: «Η παραϊατρική δράση της Νέας Εποχής υπό το φως της Ορθοδοξίας και της Ιατρικής», από την Ιερά Μητρόπολη Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου, την 31 Μαρτίου 1996 [20], έγιναν ενδιαφέρουσες τοποθετήσεις σχετικά με τις «ολιστικές θεραπευτικές μεθόδους, μεταξύ των οποίων και η Ομοιοπαθητική[21,22,23]. Από τα πρακτικά της Ημερίδας, αντιγράφονται μερικά αποσπάσματα, από δύο εισηγήσεις:

1. Του ιερομόναχου Αρτεμίου Γρηγοριάτη (Χημικού Πανεπιστημίου Αθηνών), με θέμα: «Ολιστική Ιατρική» [21], (υπό τις ευλογίες του Ηγουμένου της Μονής Γρηγορίου του Αγίου Όρους, Αρχιμανδρίτου π. Γεωργίου Καψάνη). Είπε μεταξύ άλλων: **«Στο ολιστικό μοντέλο φαίνονται όλα γλαφυρά και όμορφα.... Πρόκειται για ένα παγανιστικό κίνημα.... Στους “νέο-εποχίτες”, όπως και στους ανατολικούς λαούς, ο Θεός ταυτίζεται με τον κόσμο... Θεός είναι η “συμπαντική συνείδηση”[25].... Ο Θεός δεν είναι ο δημιουργός, αλλά ο νους του σύμπαντος.... Συνιστούν το βιοενεργειακό μασάζ, τη χειροπρακτική, τη βοτανοθεραπεία....τη ρεφλεξολογία, την ομοιοπαθητική, τη γιόγκα, τον υπνωτισμό, τον βελονισμό, την ιριδολογία,... την χρωματοθεραπεία, την μακροβιοτική,...»** και άλλα! «Όλες αυτές οι «εναλλακτικές μέθοδοι» στηρίζονται στη βασική ιδέα ότι κάθε άνθρωπος είναι φορέας της «συμπαντικής ενέργειας»[25], δηλαδή της θεότητας, σύμφωνα με τους μυστικιστές. Αυτή την ενέργεια ονόμασαν «βιοενέργεια» οι οπαδοί της «Οργονομίας» [23] του Βίλχελμ Ράϊχ και «ζωτική δύναμη» οι ομοιοπαθητικοί. Κατά συνέπεια, «ο θεραπευτής ελευθερώνει» αυτή την βιοενέργεια και ο άνθρωπος αισθάνεται... υγής. Συγχρόνως, μιλούν για «κραδασμούς, συντονισμούς, ροή ενέργειας» κ.λπ.

Και διερωτάται κάποια στιγμή ο Μοναχός Αρτέμιος Γρηγοριάτης: «Το πρόβλημα εδώ ξεκινά από το πώς ο θεραπευτής ελευθερώνει τη βιοενέργεια. Διότι, πέρα από τον φυσικό τρόπο για την παρασκευή βοτάνων, χαπιών ή για την δακτυλοσυμπίεση ή βελονισμό ή γενικώς για κάθε θεραπεία εναλλακτική, **χρησιμοποιούνται συνήθως και κάποιες φράσεις, επωδές, επικλήσεις και προσευχές.** Και ασφαλώς δεν απευθύνονται στον Χριστό, ή στην Αγία Τριάδα, αλλά στην “συμπαντική ενέργεια”». Προσθέτει και το ερώτημα: «Τι άλλο μπορεί να χαρακτηριστεί αυτό, παρά εισαγωγή στον μυστικισμό και στην πολυθεΐα;» Για να καταλήξει: «Κόσμος χωρίς τον Λόγο Χριστό, είναι τεμαχισμένος, διότι τίποτε άλλο δεν συνδέει τα όντα σε

μια καθολική και έλλογη ενότητα, σε μια “ολιστική” ενότητα!... Οι άγιοι πατέρες με κέντρο τον Χριστό ήσαν ολιστικοί, ήσαν πανεπιστήμονες.... Στην Ορθοδοξία, δεν υπάρχει καμιά συμπαντική ενέργεια μέσα στη φύση, καμμία παγκόσμια συνείδηση, καμμία “βιοενέργεια”, όπως αυτή των νεο-εποχικών. Υπάρχουν οι άκτιστες ενέργειες του Θεού».

2. Ο παιδοψυχίατρος Αρχιμανδρίτης π. Αντώνιος Στυλιανάκης [22], στην εισήγησή του με θέμα: «Ψυχολογική θεώρηση των εναλλακτικών θεραπειών», απήντησε στα εξής τρία ερωτήματα: «α) τι είναι αυτό που κάνει σήμερα τους ανθρώπους να απευθύνονται ολοένα και περισσότερο στην εναλλακτική θεραπευτική, β) αν είναι δυνατόν να εξηγηθούν, ψυχολογικά, θεραπείες στο χώρο αυτό και, γ) αν ένας χριστιανός μπορεί να δοκιμάζει χωρίς κίνδυνο τις θεραπείες αυτές. Συνοψίζοντας τις απαντήσεις, προκύπτουν τα εξής από την εισήγησή του:

α) Μια κατηγορία ανθρώπων που απευθύνονται στους εναλλακτικούς, είναι απογοητευμένοι από την κατάσταση της ασθένειας και πιστεύουν ότι τα περιθώρια βοήθειας στην ιατρική είναι πολύ στενά. Μελετώντας κανείς τις θεωρίες και τις επαγγελίες των θεραπειών αυτών διαπιστώνει ότι : 1ον) απευθύνονται, όπως λένε, σε ολόκληρο τον άνθρωπο (ολιστική θεώρηση) σαν σώμα, νου και ψυχή. Τι αντίκτυπο όμως μπορεί να έχει [ερωτά], στο ευρύ κοινό η ιδέα ότι μπορεί μια κάψουλα να θεραπεύσει και την ψυχή, αφού η θεραπεία είναι ολιστική; Μιλάμε δηλαδή – αποφαίνεται – για μια δαιμονική, εφεύρεση πρώτης γραμμής!

Προσθέτει δε: μιλάνε για δυνάμεις, που ουσιαστικά κάνουν θαύματα, είτε αυτές προέρχονται από το σύμπαν (Κοσμική δύναμη) είτε από τον άνθρωπο (ζωτική δύναμη). Και γιατί να μην είναι δυναμοποιημένο και το νερό που πέφτει φυσικά από τους καταρράκτες...; Παρακάμπτοντας δε όπως είπε, «τον αποκρυφισμό, που φαίνεται απροκάλυπτα σε πολλές περιπτώσεις», επικεντρώθηκε στην ομοιοπαθητική περισσότερο, «επειδή φαίνεται η πιο αθώα και έχει ευρεία διάδοση, ασκείται από γιατρούς και δεν έχει ανάγκη από άλλα πιστοποιητικά για να δράσει ανενόχλητα».

Επιγραμματικά αποφάνθηκε: «Η ομοιοπαθητική είναι κομπογιαννισμός με λίγα στοιχεία ιατρικής ή ψυχιατρικής ή υποβολής». Αρκεί πάντως, προσέθεσε, να σκεφθούμε ότι ο κ. Γ. Βυθούλκας, θεμελιωτής της ομοιοπαθητικής στην Ελλάδα, δεν γνώριζε καθόλου ιατρική αφού υπήρξε πολιτικός υπομηχανικός. Ανέφερε παραδείγματα της συμπεριφοράς αρρώστων, που ζητούν στο φάρμακο την «μαγική» λύση και υπενθύμισε το «ιαματικό νερό του Καματερού», που θεράπευε ακόμη και καρκίνους, για να πει ότι «με παρόμοιο τρόπο δρα συνήθως και το ομοιοπαθητικό φάρμακο». Και επεσήμανε: «κατά βάθος μερικοί το ξέρουν, θέλουν όμως να πιστεύουν στη θεραπεία με το “μαγικό” φάρμακο, απωθώντας τα άλλα προβλήματα, και τα ψυχολογικά, που έχουν». Διότι «πιο εύκολο είναι να καταπιείς μια κάψουλα, παρά να μιλήσεις για τραυματικές εμπειρίες πρόσφατες ή και παιδικές. Το πρώτο θα σε κάνει έναν ικανοποιητικό πελάτη της εναλλακτικής θεραπευτικής». «Έτσι [προσέθεσε] ο ομοιοπαθητικός γίνεται άθελά του και ψυχίατρος και υποτίθεται, ότι θεραπεύει «πάσαν νόσον», φοβίες, κατάθλιψη, νευρώσεις, κ.λπ. έστω και αν δεν ειδικεύθηκε σε καμμία ειδικότητα της ιατρικής! Αυτό είναι αρκετά παράδοξο [συνόψισε] αν το καλοσκεφτεί κανείς!».

Επανερχόμενος στην δήθεν «ολιστική» αντιμετώπιση του ανθρώπου, έθεσε το εξής ερώτημα: «Πέστε μου τώρα εσείς αν, και άθελά του ακόμη, ο άνθρωπος δεν μπαίνει σιγά-σιγά σε ένα αποκρυφιστικό κανάλι, έστω και αν ο γιατρός του είναι Χριστιανός Ορθόδοξος». Και, αφού ανέφερε συγκεκριμένες περιπτώσεις κατέληξε: «Να και γιατί η εξάσκηση της νέας ιατρικής (αντι-ιατρικής θα την έλεγα) δεν είναι ακίνδυνη, όπως χαίρονται να διαδίδουν,...και δεν αρκεί να λες ότι βλέπεις συνολικά τον άνθρωπο πρέπει να ξέρεις κιόλας να το κάνεις, και η εναλλακτική θεραπευτική δεν μπορεί να το κάνει, απλά διότι δεν ξέρει!... Αν διαβάσει κανείς τα ομοιοπαθητικά κείμενα, θα βρει περισσότερη θεωρία και δόγματα, παρά επιστήμη».

«Το φαινόμενο της ομοιοπαθητικής – συνέχισε ο πατήρ Αντώνιος Στυλιανάκης – έχει και πνευματικές επιπτώσεις από τη στιγμή που ο χριστιανός γνωρίζει ή απλά υποψιάζεται ότι παίρνει νεράκι δυναμοποιημένο – ταρακουνημένο, αντί για φάρμακο, και περιμένει από κάποια μυστηριώδη “δυναμοποίηση” να του δώσει τη θεραπεία. Ξέρω, είπε, ότι στο σημείο αυτό ίσως αγανακτήσουν μερικοί, λέγοντας ότι εμείς πήγαμε στην ομοιοπαθητική αλλά δεν σκεφθήκαμε έτσι... οπότε, όπως τόνισε, εδώ είναι η μεγάλη παγίδα, που νομίζω δεν την είδαν και αρκετοί πνευματικοί, που ενθαρρύνουν τα τέκνα τους προς την ομοιοπαθητική, παρασυρόμενοι από το ανθρωπιστικό της προσώπειο». Επειδή δε αναφέρονται και «επώνυμοι» γέροντες, ως υπέρ της Ομοιοπαθητικής, ο πατήρ Αντώνιος παρέθεσε στην εισήγησή του τα εξής:

«Πριν λίγους μήνες ήμουν στο Άγιον Όρος και με ικανοποίηση έμαθα από αξιόπιστο μοναχό, επιστήμονα, ότι και ο γέρον Παΐσιος χαρακτήριζε τα ομοιοπαθητικά φάρμακα σαν δαιμονικό υποκατάστατο του αγιασμού και δεν δέχονταν αυτού του είδους θεραπείες.»

Επίσης, ανέφερε, «είναι χαρακτηριστικό, ότι και ο **άγιος γέρον Πορφύριος, δεχόταν μόνο την κλασική ιατρική και όχι τις λεγόμενες εναλλακτικές θεραπείες**». Προσέθεσε δε : «τα λέω αυτά επειδή συχνά χρησιμοποιείται το επιχείρημα ότι και το Άγιον Όρος δέχεται την ομοιοπαθητική».

Ο πατήρ Αρτέμιος Γρηγοριάτης, στη δευτερολογία του, είπε και τα εξής: κάποιο πνευματικοπαίδι του, συμβουλευθήκε τον **γέροντα Πορφύριο**, για το αν θα έπρεπε να ακολουθήσει η γυναίκα του την μέθοδο της ομοιοπαθητικής και η απάντησή του ήταν: **«Όχι. Να μην πάτε σ’ αυτούς. Διότι θα της δώσουν κάποια ύποπτα χάπια. Τα μεν μικρά χάπια, είναι ακίνδυνα. Όμως το μεγάλο χάπι, που θα της δώσουν, είναι παραγγελία από εργοστάσιο της Ολλανδίας και έχει διαβαστεί από μάγους.**

19. Επίλογος

Για την ιατρική, αποτελεί αναφαίρετο δικαίωμα του κάθε ανθρώπου, λόγω του αυτεξουσίου και του δικαιώματος της αυτοδιαθέσεως, να ακολουθεί τη θεραπευτική μέθοδο της επιλογής του. Ουδείς ψόγος. Όμως:

Η Ομοιοπαθητική δεν ικανοποιεί τους όρους και τις προϋποθέσεις για να μπορεί να χαρακτηριστεί ως Θετική Επιστήμη, όπως είναι η Ιατρική. Κάνει, επομένως, εκμετάλλευση της ιατρικής ιδιότητας, αλλά και αντιποίηση, όταν εφαρμόζεται, όπως και γίνεται, από ανθρώπους που δεν εσπούδασαν, δεν είναι, και «δεν χρειάζεται» όπως γράφουν, να είναι γιατροί[1,3,4,8]. Προσελκύει όμως μεταξύ των ευπίστων, που και εύκολα αυθυποβάλλονται ή εκείνων οι οποίοι φοβούνται τα φάρμακα ή έχουν παράπονα από την κλασική ιατρική, και πείθονται από τις άνετα προσφερόμενες υποσχέσεις, με το «χαμόγελο» της αυτοπεποιθήσεως, όπως κάποιοι τους περιγράφουν.

Παραμένει βεβαίως η ομοιοπαθητική μια αναπόδεικτη θεωρία, βασισμένη στην αυταπάτη του Hahnemann περί των «ομοίων», και στη «δυναμοποίηση» - φάντασμα του «μηδενός» της ομοιοπαθητικής ουσίας που, μετά τις τόσες αραιώσεις, δεν έχει μείνει ούτε μόνιο από αυτήν στο μείγμα ή στο διάλυμα – μια δεύτερη αυταπάτη, αυτό. Με την «μυστηριώδη» όμως αυτή δυναμοποίηση, απελευθερώνεται, τάχα, η «εξωτερική ενεργειακή δύναμη», για να επιδράσει ως «μαγική ιαματική ενέργεια», (όπως ο ίδιος ο Hahnemann την χαρακτηρίζει) στην «εσωτερική ενεργειακή ζωτική δύναμη», που είναι η «βιοενέργεια», δηλαδή, μέρος της «Συμπαντικής Ενέργειας», κατά τους «Νέο-Εποχίτες», (χωρίς δε ουδεμία σχέση με τη σημασία που η επιστήμη της Βιολογίας, δίνει στον όρο αυτόν). Έχει όμως σχέση με τα «γιν» και τα «γιανγκ»

του «Ταοϊσμού», στην προσπάθεια για την επίτευξη μιας «δυναμικής εξισορρόπησης» μεταξύ των δύο αυτών «δυναμικών»[25].

Η Ομοιοπαθητική όμως, δεν ευσταθεί ούτε και ως Φιλοσοφία, επειδή της λείπει «η ορθή χρήση της λογικής», μαζί με τα τόσα άλλα.

Η Ομοιοπαθητική, με τις περίεργες «ολιστικές» της θεωρίες, έχει προχωρήσει ακόμη περισσότερο και, εκ των πραγμάτων, έχει μεταφυσικές προεκτάσεις, έστω και αν οι ασχολούμενοι με αυτήν τις αρνούνται ή οι προσφεύγοντες στην ομοιοπαθητική δεν τις γνωρίζουν ή δεν τις αντιλαμβάνονται. Διότι θεμελιώνεται στη λειτουργία μιας Παγκόσμιας Υπερβατικής Ενεργειακής Δυνάμεως, η οποία, σύμφωνα με τις «ολιστικές» αντιλήψεις: α) κινεί το Σύμπαν και «διαπερνά τα κύτταρα όλου του οργανισμού του ανθρώπου», β) μπαίνει και μένει «κρυμμένη» και αποκοιμισμένη» (η ενεργειακή αυτή «ζωτική δύναμη»), σε ουσίες από τις οποίες, γ) «απελευθερώνεται με την ενεργοποίηση» οπότε, δ) συντελείται το θεραπευτικό «θαύμα» με την «μυστηριώδη» και για τους ίδιους, και «μαγική» κατά τον Hahnemann, αυτή «δύναμη», που εξακολουθεί να αποτελεί και γι' αυτούς το «μεγάλο επιστημονικό παράδοξο», ε) ενεργεί ως δύναμη του «καλού» η «εξωτερική αυτή ζωτική δύναμη», αποκαθιστώντας την διαταραγμένη «εσωτερική ζωική δύναμη», που είναι το «μίασμα», το «κακό», η αρρώστια, και στ) «βοηθά στο να εξαλειφθεί το κακό από τον άνθρωπο και στην πνευματική τελείωση του κόσμου»...

Ένας γιατρός, επομένως, δικαιούται, αλλά και υποχρεούται, να διερωτηθεί: Τι, τέλος πάντων, είναι η «ομοιοπαθητική;»[19,26]. Να προχωρήσει δε, ως ένας σκεπτόμενος άνθρωπος, ακόμη περισσότερο και να θέλει να βρει απάντηση επί των εξής:

1. Τα της ομοιοπαθητικής, θυμίζουν κάπως θρησκείες των δυνάμεων του «Καλού» και του «Κακού», του «Φωτός» ή του «Ηλίου» από το ένα μέρος, και του «Σκότους» από το άλλο, ανταγωνιζόμενες μεταξύ τους, ώστε να την χαρακτηρίζουν κάποιοι ως «Μανιχαϊσμό». Άλλοι την βλέπουν ως «Παγανισμό» (ειδωλολατρία), ενώ άλλοι ως «Αποκρυφισμό», επειδή και στα λεξικά ακόμη, η έννοιά της αναφέρεται ως: η ασχολία περί τας αποκρύφους δυνάμεις και της φύσεως και του πνεύματος, «απόκρυφος» δε ο από των άλλων κεκρυμμένος, ο τηρούμενος μυστικός, ώστε με τα τόσα «μυστικά» και «μυστηριώδη» και «αποκεκρυμμένα» της «ενεργειακής δυνάμεως» στα ομοιοπαθητικά φάρμακα, θα έπρεπε να χαρακτηριστεί η ομοιοπαθητική και «Αποκρυφισμός» και «Μυστικισμός». Μάλιστα δε Ανατολικός Μυστικισμός, πανθειστικών αντιλήψεων, ο οποίος εισάγεται από τους «Νεο-Εποχίτες» στην Επιστήμη [21,23,25,27], συνάμα προσφέροντας και το ανάλογο φιλοσοφικό πλαίσιο από τον Βουδισμό, τον Ινδουισμό και τον Ταοϊσμό. [21,24,25] Και το ερώτημα: Τι είναι η Ομοιοπαθητική, από όλα αυτά;

2. Γιατί, όμως, και οι τόσες αναφορές σε Αγίους[4] και Πατέρες της Ορθοδόξου Εκκλησίας; Πρόκειται για παρερμηνείες απλώς ή παρανοήσεις των κειμένων, ή μήπως υποκρύπτουν και κάποιες... «σκοπιμότητες»;

3. Είναι μεν παιδαριώδης η διατύπωση, ότι «ο Θεός θέσπισε τον ομοιοπαθητικό νόμο». Μήπως όμως μετεξελίσσεται η ομοιοπαθητική και σε...Θρησκεία; Ιδρυτής της τότε θα ετίθετο ο Χριστός και πρωταπόστολος ο... Hahnemann. «Βλάσφημο» θα πει κανείς και πολύ δικαιολογημένα. Ίσως όμως και... «θράσος» τους. Μήπως ο Χάμπαρτ (L. Ron Hubbard), την Σαηεντολογία του (Scientology – Επιστημονισμός) δεν την ανήγαγε σε «Εφηρμοσμένη Θρησκευτική Φιλοσοφία»; Με Ναούς και Εκκλησίες και θρησκευτική Ιεραρχία;

4. Είναι ευρέως διαδεδομένο, πιθανόν και σκοπίμως, ότι... «το Άγιον Όρος είναι υπέρ της Ομοιοπαθητικής». Σε ραδιοφωνικό ρεπορτάζ από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Εκκλησίας της Ελλάδος, που μεταδόθηκε στην εκπομπή του πατρός Κωνσταντίνου Στρατηγοπούλου στις 27/11/1994, δύο Αγιορείτες Μοναχοί, των οποίων δεν αναφέρθηκε όνομα,

είπαν ότι: **«Η ομοιοπαθητική ιατρική προσιδιάζει στον Μοναχισμό, διότι προσεγγίζει περισσότερο στην Αγιορείτικη Παράδοση.... και στο Χριστιανικό και Εκκλησιαστικό στοιχείο, περισσότερο από την άλλη ιατρική».** (Προς επίρρωση δε, ανέφεραν και την περίπτωση του γέροντα τους, ο οποίος... έγινε γρήγορα και τελείως καλά με την ομοιοπαθητική). Ατυχώς, δεν ακούσθηκαν κατά την ανωτέρω εκπομπή (ενώ είχαν καταγραφεί) οι απόψεις των άλλων μοναχών. Νομίζω όμως ότι, επ' αυτού, είναι αρκετά τα όσα αναφέρθηκαν στο προηγούμενο κεφάλαιο [21,22], για το Άγιον Όρος, για τον Πατέρα Παΐσιο και για τον Πατέρα Πορφύριο, των οποίων τα ονόματα τόσο πολύ έχουν κακομεταχειρισθεί οι ομοιοπαθητικοί. Ειδικότερα όμως για τον Γέροντα Πορφύριο (τον οποίο είχα και εγώ την ευλογία να γνωρίζω από το 1964, σχετικά με τις θέσεις του για την ομοιοπαθητική, γράφει κάτι περισσότερο ο εκ των θεραπόντων του, επίκουρος καθηγητής καρδιολογίας, Γ. Παπαζάχος [34].

Το παρόν πόνημα εγράφη με αίσθημα ευθύνης και επίγνωση του ιατρικού καθήκοντος, για αντικειμενική παράθεση δεδομένων και μαρτυριών. Έγινε και σχολιασμός των όσων στα βιβλία εξεχόντων ομοιοπαθητικών αναγράφονται ως πεπιοθήσεις των, μάλιστα δε υπό μορφήν ερωτημάτων τα περισσότερα, όπως και αλλού [19,28-30]. Για τα «επέκεινα» όμως της Επιστήμης, για τα «Μετά τα Φυσικά» της Ομοιοπαθητικής, ο ρόλος ανήκει στην Διοίκηση της Ορθόδοξου Εκκλησίας, αλλά και στην Ορθοδοξία γενικότερα. Και θα πρέπει, εκτός από την Ιατρική, να αναλάβει και η Εκκλησία το μερίδιο της ευθύνης, που της ανήκει, από την πρόκληση που της γίνεται εκ μέρους της Ομοιοπαθητικής. Διότι... «έκαστος εφ' ω ετάγη»! Είναι για τους Ταγούς της Εκκλησίας και ζήτημα χρέους, να ενημερώσουν, εκείνοι, καταλλήλως τους πιστούς Της!... για τα «επέκεινα» και τα «Μετά τα Φυσικά» της Ομοιοπαθητικής.

Εν τω μεταξύ,... «αλωνίζουν» οι της ομοιοπαθητικής, βρίσκοντας ελεύθερο πεδίο δράσεως και μεταξύ ευπίστων, σε αμειγώς ορθόδοξα χριστιανικά έντυπα, ώστε να προβάλλουν ανέτως και από εκεί τις θέσεις τους. Μερικοί μάλιστα αναφέρονται σ' αυτά και ως πιστά τέκνα της Εκκλησίας. Άλλοι αναφέρουν και ... «Δεσποτάδες, που πάνε στην Ομοιοπαθητική» ή «πνευματικούς (ελέχθησαν και ονόματα!) που στέλνουν τα πνευματικοπαίδια τους σε γιατρούς της ομοιοπαθητικής», που είναι και «άνθρωποι της Εκκλησίας». Παρουσιάζουν δε και σε επίσημα δημοσιεύματά τους ότι...το Άγιον Όρος, κυριολεκτικώς, κατέχεται από την Ομοιοπαθητική (Βλέπε: Ορθόδοξος Τύπος, 15.3.1996. Η Εκκλησία, βεβαίως, θα κάνει επ' αυτών ό,τι εκείνη κρίνει σωστό, προς διαφύλαξη και του κύρους της. Είναι δικό της το θέμα.

Εις ό,τι όμως αφορά την Επιστήμη της Ιατρικής, ας λεχθεί και τούτο: Όλο και συχνότερα αναφέρονται οι Ομοιοπαθητικοί σε «αλληλοσυμπλήρωση» με την άλλο-παθητική ή ετεροπαθητική ή αντι-παθητική, όπως χαρακτηρίζουν την κλασική επιστημονική ιατρική (Βλέπε και «το θέμα της ημέρας», στο Dental Forum / 21 – 1995). Στο «Νέο Μοντέλο» (...ιατρικής) το οποίο προτείνουν[8], είναι εμφανές ότι ασπάζονται εκθύμως τις φιλοσοφικές αντιλήψεις των «Νεο-Εποχιτών», και συμπλέουν προφανώς με τον Carra[25] στην «αλληλοσυμπλήρωση» (αντί του πολέμου και της αντιπαραθέσεως), μεταξύ των ανατολικών θρησκειών (ιδιαίτερα του Ταοϊσμού), και της δυτικής επιστήμης. Προφανώς, κάτι ανάλογο διανοούνται και για την «αλληλοσυμπλήρωση» ή την «συνύπαρξη», περί της οποίας συχνά ομιλούν. Ποιων, «πραγμάτων» όμως; Διότι: από το ένα μέρος, υπάρχει η επιστημονικώς αστήρικτη και αναπόδεικτη θεωρία της Ομοιοπαθητικής, δομημένη στην αυταπάτη του Hahnemann περί των «ομοίων», μαζί με την (και για τους ίδιους) «μυστηριώδη» (και «μέγα επιστημονικό παράδοξο») και «μαγική ιαματική ενέργεια» του «δυναμοποιημένου» φαρμάκου – φάντασμα, (δεύτερη αυτή αυταπάτη – «νόμος» του Hahnemann). Ενώ, από το άλλο μέρος στέκεται η θεμελιωμένη βήμα προς βήμα και δια των αιώνων, συνεχώς δε ανανεούμενη και αναθεωρούμενη βάση των ανακαλύψεων και των επιτευγμάτων των συναφών επιστημών, Κλασική Επιστημονική Ιατρική!

Είναι ποτέ δυνατόν μια τέτοια «θεραπευτική», του «τίποτε» της ουσίας και του «μηδέν» της ενεργείας-φάντασμα, να έχει μια οποιαδήποτε σχέση με την Ιατρική Επιστήμη;

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Α) Για όλα αυτά, «πολεμήθηκε» από τους συγχρόνους του ο Hahnemann και, όπως γράφει, «υπέφερε πολλές καταδιώξεις» (αφ.265)[1]. Εξαιτίας αυτών και το άγριο μένος και η πολεμική εναντίον της κλασικής ιατρικής εκ μέρους του, (συνεχίζεται όμως και από τους οπαδούς του), με λοιδωρίες, ειρωνείες και χλεύη, άλλοτε με υπερφίαλη αλλαζονεία, πάθος και μισαλλοδοξία (φθάνοντας μερικοί να γίνονται και... «βασιλικότεροι του βασιλέως»)!

Β) Μελετώντας κανείς τα φάρμακά τους, ιδίως τον τρόπο παρασκευής τους (που κατά τους «κανόνες» του Hahnemann πρέπει να πραγματοποιείται από τον ίδιο τον ομοιοπαθητικό που έχει τον άρρωστο), βρίσκεται συνεχώς προ εκπλήξεων: για την ποιότητα, την καθαρ(ι)ότητα κατά την Παρασκευή, την αληθινότητα (παράδειγμα το Causticum που «εκτίθεται σε κόκκινη πηγή θερμότητος» όπως το θέλει ο Hahnemann, «χημικός με άριστα προσόντα και μεγάλη επίγνωση της αληθείας» κατά τον Βυθούλκα του οποίου Causticum, κατά τον Winer, ... «η σύνθεση και η ισχύς είναι αβέβαιη»[33]). Εκπλήσσεται όμως κανείς ακόμη περισσότερο όταν μελετά τα «νοσώδη» [33] τα εκ του ζωικού βασιλείου: Το Lachesis, π.χ., από ένα δηλητηριώδες φίδι (το φίδι «συμβολίζει την αρχέγονη ενέργεια της ζωής»), το ανακάλυψε ο μεγάλος ομοιοπαθητικός Hering στην Ολλανδική Γουιάνα όπου ζάλιζε δηλητηριώδη φίδια κτυπώντας τα στο κεφάλι, έβγαζε το δηλητήριό τους πάνω σε λίγη ζάχαρη και ρουφούσε ο ίδιος ένα μέρος του. Έτσι και με το Lachesis. Όταν συνήλθε από την βαρεία δηλητηρίαση που έπαθε, ... «η γυναίκα του, του περιέγραψε όλα τα συμπτώματα που είχε παρουσιάσει». Έτσι έγινε και η «δοκιμή, το «Proving» του νέου φαρμάκου. Στα «νοσώδη» ζωικά συμπεριλαμβάνεται και η Lyssin από το σάλιο λυσσασμένου σκύλου, για τη λύσσα, και πολλές άλλες «νοσηρές ύλες». Η Cantharis (κανθαρίδα, ισπανική μύγα) παρασκευάζεται από το χαλκοπράσινο σκαθάρι (αναφερόμενο από παλιά ως αφροδισιακό – από τους ομοιοπαθητικούς για διάφορα άλλα, όπως νεφροπάθειες), στο οποίο έχουν αποδοθεί πολλοί θάνατοι παλαιότερα.[33]

Κατά την καθηγήτρια φαρμακογνωσίας Αικ. Χαρβάλη, στα εκ του ζωικού βασιλείου συμπεριλαμβάνονται: α) Ολόκληρα ζώα, συνήθως νωπά, με εξαίρεση κάποιων μεταξύ των οποίων και οι κανθαρίδες που αποξηραίνονται και χρησιμοποιούνται ως σκόνη, β) αδένες και εκκρίσεις τους, γ) τοξίνες μικροβίων, δ) βιολογικά δείγματα από τον ίδιο τον άρρωστο π.χ. πύον, από διάφορα όργανά του. Όλα αυτά, κατ' απαίτηση του Hahnemann, οφείλει να τα παρασκευάζει ο ομοιοπαθητικός... μόνος του και, (ας μη το ξεχνούμε) για κάθε άρρωστο ... ξεχωριστά. Η παράβαση του «κανόνα» θεωρείται «ασέβεια» προς τον ... περίπου «θεοποιηθέντα από τους διαδόχους του... Μέγα Hahnemann!!!

Γ) Το 1881, ο Ιταλός φυσικός Αμαντέο Αβογκάντρο απέδειξε ότι ένα γραμμομόριο, δηλαδή το μοριακό βάρος οποιασδήποτε ενώσεως ή στοιχείου εκπεφρασμένο σε γραμμάρια, περιέχει 6 X 10²³ μόρια. Είναι δε επιστημονικώς παραδεκτό ότι, μετά την αραίωση στην 10η δύναμη, δεν περιέχεται πλέον ούτε μόριο της ουσίας, σ' αυτήν.

Δ) Η Ομοιοπαθητική στην Ελλάδα, κατά τον Πρόεδρο του 4ου Συνεδρίου Ομοιοπαθητικής, γεννήθηκε ουσιαστικά με τη συνάντηση του Γ. Βυθούλκα και της Ειρήνης Μπαχά, στην Ελβετία. Τότε που ο Γ. Βυθούλκας συνόδευε ως προσωπικός γιατρός του (σ.σ. χωρίς ουδέποτε βεβαίως να έχει σπουδάσει ιατρική), τον Ινδό φιλόσοφο Κρισναμούρτι, στις περιοδείες του και στην Ευρώπη. Η Ειρ. Μπαχά, νευρολόγος – ψυχίατρος, ως θαυμάστρια της θεωρίας του

Κρισναμούρτι, πήγε στην Ελβετία για να παρακολουθήσει τις διαλέξεις του. Εκεί, κατά τον Πρόεδρο του ανωτέρω Συνεδρίου, έγινε η μοιραία συνάντησή της με τον Γ. Βυθούλκα (σ.σ. μήπως... «γλώσσα λανθάνουσα τ' αληθή λέγει»);). Μέχρι δε τον θάνατό της ήταν ο αντιπρόσωπος του Krisnamurti Foundation στην Ελλάδα.[7] Πάντως, ο Γ. Βυθούλκας χαρακτηρίστηκε τότε «γεννημένος για την ομοιοπαθητική», και, κατά το οπισθόφυλλο του ομώνυμου βιβλίου του[3], «είναι κορυφαίος ομοιοπαθητικός, από τους διασημότερους αναμορφωτές της ομοιοπαθητικής κατά τον 20ο αιώνα».... «οι μελέτες και οι έρευνές του παρουσιάστηκαν σε διεθνή συνέδρια»... ίδρυσε, (- και τι δεν ίδρυσε (!)... ο πολιτικός αυτός υπομηχανικός, μη γιατρός μεν, αλλά «Βασιλιάς της Ομοιοπαθητικής», κατά το ανωτέρω οπισθόφυλλο. Έγραψε δε και βιβλίο ολόκληρο[8], «για να καταδείξει (όπως πρώτο-πρώτο το γράφει στον πρόλογό του), ότι η καθιερωμένη ιατρική απέτυχε στην αποστολή της και είναι κατ' εξοχήν υπεύθυνη για τον εκφυλισμό της υγείας του ανθρώπου». Η Ιατρική, βεβαίως, δεν ασχολείται μαζί του – αν και υπό κάποια ειδική έννοια θα έπρεπε. Στην Ελλάδα όμως «ο καθένας είναι ο,τι δηλώσει» (Τσαρούχης)... Είναι σαφέστατο, πάντως, ότι ασπάζεται και υιοθετεί τις αντιλήψεις των Ανατολικών Φιλοσοφιών, τον Ταοϊσμό, κυρίως, αλλά και τον Ινδουϊσμό, μεταξύ των πρώτων.[8]

Ε) Σε τρία επίπεδα: α) το σωματικό ή φυσικό, β) το πνευματικό ή νοητικό και γ) το ψυχικό ή συναισθηματικό. Τα τρία αυτά πρέπει να αντιμετωπίζονται, συγχρόνως.

ΣΤ) Η Υπουργική απόφαση αρ. Υ6α/7881, (ΦΕΚ 918, 14.12.1994, τεύχος 2), προς εναρμόνιση της Ελληνικής νομοθεσίας με την Κοινοτική οδηγία 92/73 Ε.Ο.Κ του Συμβουλίου, ορίζει ότι: «Το ομοιοπαθητικό παρασκεύασμα πρέπει να περιέχει λιγότερο... από το 1/100 της μικρότερης δόσης που χρησιμοποιείται ενδεχομένως στην αλλοπαθητική...». Αυτή η ποσότητα όμως είναι ανίκανη να προκαλέσει μία οποιαδήποτε φαρμακευτική ενέργεια. Με την δυναμοποίηση δε της ουσίας «μηδέν» στις μεγαλύτερες αραιώσεις, γίνεται ένα «φάντασμα» εξωτερικής ενεργειακής δύναμης, από το οποίο προσδοκάται η θεραπεία ανθρώπων που είναι άρρωστοι. Ποιος άραγε είναι ο περισσότεροαφελής;

Ζ) Πρόσφατο, των ημερών αυτών, γεγονός, ενώ εδίδετο το «τυπωθήτω» του παρόντος, ο πονόλαιμος (μιας παλιάς μου άρρωστης) και ο εν συνεχεία πυρετός μαζί με όλα τα άλλα συμπτώματα, οδήγησαν τον «ομοιοπαθητικό γιατρό» της στο Bryonia. (Ο φαρμακοποιός «βούτηξε κάποια μπαλάκια» σ' ένα υγρό – άλλοι τα ραντίζουν – και παρέδωσε το «φάρμακο»). Μετά μερικές ημέρες, ο γιατρός «τροποποίησε» τη θεραπεία και, αφού «είδε και απέιδε», ...έγραψε το αντιβιοτικό της «αλλοπαθητικής» AMOXIL, 500mg. ανά 8ωρο, και αντιπυρετικό.... «κατά βούληση» (Paracetamol, 1-2 δισκία κάθε φορά). «Μα αυτό δεν είναι ομοιοπαθητική», διαμαρτυρήθηκα στην άρρωστη όταν, τα μεσάνυχτα της 22.5.1996, ... δεν έβρισκε τον ομοιοπαθητικό της και, με το 390, 8.... θυμήθηκε τον παλιό της γιατρό... τον «αλλοπαθητικό»! (Χρόνια γνωστοί. Είχε πολλά «νευροφυτικά». Σχεδόν ποτέ δεν της έδωσα κάποιο ειδικό φάρμακο, εκτός από λίγο INDERAL για φλεβοκομβική ταχυκαρδία. Φοβόταν όμως και τα φάρμακα. Ήθελε τα «αθώα», τα «φυσικά», τα «μη βιομηχανικά»). Συζητήσαμε και, μετά από την εξέταση, αρνητική για αντικειμενικά ευρήματα, δέικοψα «τα πάντα», αφήνοντας να πάρει μόνον δύο χάπια.... «παρασεταμόλ» - PONSTAN για την ακρίβεια, αυτά δηλαδή που της έδωσε ο «ομοιοπαθητικός της». Απεχώρησα «διακριτικά» όμως και με ερωτηματικά για τον «ομοιοπαθητικό». Το πρώι, η άρρωστη ήταν απύρετη, οι εργαστηριακές αρνητικές και, στην απορία της (αφού επί ημέρες, έκτοτε, με τελεία απυρεξία -360,4- επέμενε να μάθει)... «πώς έγινε αυτό;», απάντησα: «Με την επίψαυση», ...εξηγώντας (αφού είχα το τέτοιο θάρρος) ότι και το «χάιδεμα» το χρησιμοποιούν ως «ενεργειακή θεραπευτική δύναμη», οι της ομοιοπαθητικής.

Η) Τρομοκρατούν δε τον κόσμο, διαδίδοντας πλείστα όσα αναληθή εις βάρος της κλασικής, ορθόδοξης δε, ακόμη και γι' αυτούς, επιστημονικής ιατρικής, θεωρώντας την και υπεύθυνη για... καρδιοπάθειες, σακχαρώδη διαβήτη, πνευμονικό εμφύσημα, υπέρταση, αρθρίτιδες, καρκίνο, ψυχικές ασθένειες και πολλά άλλα, διαστρέφοντας ασύστολα την πραγματικότητα.

Θ) Ίσως μάλιστα θα έπρεπε κάποιοι να επιληφθούν, αναλαμβάνοντας, όπως οφείλουν, και τις ευθύνες τους, όταν φθάνουν να κατηγορούν «την οργανωμένη ιατρική με την Φαρμακοβιομηχανία και τα Νοσοκομεία, ότι τάχα στραγγαλίζουν την υγεία, και μάλιστα, σε εθνικό επίπεδο»[33].

Βιβλιογραφία

- 1α. Hahnemann Samuel: Organon der Rationellen Heilkunde. Μετάφραση στην Ελληνική υπό Γ. Παπαφιλίππου: Όργανον της Θεραπευτικής Τέχνης. Αθήνα, 1989. Εκδ. ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.
- β. Kent J.T.: Διαλέξεις πάνω στη Φιλοσοφία της Ομοιοπαθητικής. Εκδ. Ιατρικού Κέντρου Ομοιοπαθητικής Κύπρου. Λευκωσία, 1992.
2. Ιωακείμογλου Γ: Φαρμακολογία και Συνταγολογία. Εκδ. Π.Α. ΔΙΑΛΗΣΜΑ, 1943, Τόμος 1ος, σ. 16.
3. Βυθούλκας Γ: Ομοιοπαθητική. Εκδ. FOTOSET ΕΠΕ, 6η εκδ. 1985. Επανέκδοση, 1992. Εκδ. ΑΔΑΜ.
4. Διαμαντίδης Σπ.: α) Ομοιοπαθητική Ιατρική. Εκτύπωση PARALAX III.
β) Κώδικας Δεοντολογίας και Ηθικής της Ομοιοπαθητικής Ιατρικής. Πρακτικά 4ου Πανελληνίου Συνεδρίου, βλέπε Νο 7, σ.72-77.
5. Bourkas P.D.: The measurements of the Homoeopathic Remedies. The European J. of Classical Homeopathy, Vol. 1, No 3-4, p.34. (From the Teachers' Meeting at the International Academy of Classical Homoeopathy in Alonissos, August, 1995).
6. Τσαντήλας Δ.: Οι κίνδυνοι των εναλλακτικών μεθόδων επί χειρουργικών παθήσεων. Εισήγηση στην «ημερίδα», Νο 20.
7. Πρακτικά 4ου Πανελληνίου Συνεδρίου Ομοιοπαθητικής Ιατρικής. Αθήνα, 29-30 Νοεμβρίου 1986. α) Πρόλογος του Προέδρου, σ.11-12.
β) Καλαϊτζάκη Λότηη: Μια νέα οπτική στην παιδεία του θεραπευτή, σ.58-64.
8. Βυθούλκας Γ.: Η Νέα Διάσταση στην Ιατρική. Εκδ. ΑΔΑΜ, Αθήνα 1994.
9. Πούλος Λοΐζος: Κατά την τρίωρη «Συζήτηση Στρογγυλής Τραπέζης» στον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Εκκλησίας της Ελλάδος, 20.10.1991. Συντονιστής: πατήρ Κωνσταντίνος Στρατηγόπουλος.
10. Jacobs J. et al: Treatment of acute childhood diarrhea with homeopathic medicine. A randomized clinical trial in Nicaragua. Pediatrics Vol. 93, No.5, May 1994, p.719.
11. Reilly D. et al: Is evidence for homeopathy reproducible? The Lancet, Vol.344, Dec.10, 1994, p.1601
12. Reilly D. : Is homeopathy a placebo response? Controlled trial of homeopathic potency with pollen in hayfever as model. The Lancet Vol. II, Oct. 1986, p.881.
13. Kleijnen J., Knipschild P. Gerbenter Riet: Clinical trials of homeopathy. B.M.J. Vol. 302, 9 Febr. 1991, p.316.
14. Φράγκος Απ.: Η συνωμοσία της σιωπής, Αθήνα, 1993.
15. Μποτής Σωτ.: Η επιστήμη της Ομοιοπαθητικής Ιατρικής και οι ανάγκες του σύγχρονου ανθρώπου. Περιοδικό «Πειραϊκή Εκκλησία», 1996.
16. Μποζώνης Γ.: Περί τα «Μετά τα Φυσικά» του Αριστοτέλους. Προσωπική επικοινωνία,

Μάιος, 1996.

17. Στρατηγόπουλος Κ.: Συντονιστής της Ραδιοφωνικής Εκπομπής του Νο.9.

18. Λουμάκης Παν.-Σωκρ.: επί του άρθρου στο Νο.19. Περιοδικό «Πειραϊκή Εκκλησία», Μάιος 1996.

19. Αβραμίδης Β. Αθ.: Η ομοιοπαθητική είναι «επιστήμη» ή (και) «κάτι άλλο»; Περιοδικό «Πειραϊκή Εκκλησία», Ιαν. 1996.

20. Ιερά Μητρόπολις Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου: Η παραϊατρική δράσις της «Νέας Εποχής», υπό το φως της Ορθοδοξίας και της Ιατρικής. Θεολογική και Ιατρική ημερίδα. Αρναία (Χαλκιδική), 31 Μαρτίου, 1996.

21. Γρηγοριάτης Αρτέμιος, Μοναχός: (της Μονής Γρηγορίου Αγ. Όρους) Το ολιστικό πρότυπο. Εισήγηση στην ανωτέρω «ημερίδα», Νο. 20.

22. Στυλιανάκης Π. Αντώνιος, Αρχιμανδρίτης, Παιδοψυχίατρος: Ψυχολογική θεώρηση των εναλλακτικών θεραπειών. Στην ανωτέρω «ημερίδα», Νο. 20.

23. Βλιαγκόφτης Αρσένιος, Μοναχός (Εντεταλμένος της Μητροπόλεως Κασσανδρείας): Η «Οργονομία». Εισήγηση στην ανωτέρω «ημερίδα», Νο.20

24. Κάπρα Φρίτγιφ (Carra Fritjof): Το Τάο και η Φυσική. Μετάφραση: Μ. Βερέττας. Εκδ. ΩΡΟΡΑ. Αθήνα, 1982.

25. Κάπρα Φρίτγιφ (Carra Fritjof): Η Κρίσιμη Καμπή. Επιστήμη, Κοινωνία και απαρχή ενός νέου πολιτισμού. Μετάφραση: Μ. Βερέττας. Εκδ. ΩΡΟΡΑ. Αθήνα, 1984.

26. Sneed D. και Sneed S: Κριτική στην ιατρική της Νέας Εποχής. Μετάφραση: Κώστας Ναουμάκης. Εκδ. ΣΤΕΡΕΩΜΑ.

27. Αλεβιζόπουλος Αντ.: Αποκρυφισμός. Γκουρισμός, «Νέα Εποχή». Αθήναι, 1993.

28. Αβραμίδης Β. Αθ.: Τι είναι τέλος πάντων η Ομοιοπαθητική; Επιστήμη ή Αποκρυφισμός; «Ορθόδοξος Τύπος», 15.9.1995. Πρβλ με: «Ορθόδοξος Τύπος», 8 και 15 Μαρτίου 1996, την «απάντηση» της Εταιρείας της Ομοιοπαθητικής. Και τον σχετικό... «επίλογο» στα φύλλα του: 22,29 Μαρτίου και 5,12 Απριλίου 1996.

29. Αβραμίδης Β. Αθ.: Σχολιασμός και απάντηση επί των Νο 15 και 18 της παρούσης βιβλιογραφίας και άλλων επιστολών ομοιοπαθητικών, επί του άρθρου του Νο 19 της παρούσης. Και ερωτήματα: α) ερωτήματα προς την Ομοιοπαθητική β) προς την Διοίκηση της Ελλαδικής Εκκλησίας και της Ορθόδοξου Εκκλησίας. Περιοδικό «Πειραϊκή Εκκλησία», τεύχος Μαΐου, 1996.

30. Αβραμίδης Β. Αθ.: Ομοιοπαθητική – Βελονισμός. Εισήγηση στην «ημερίδα» η οποία αναφέρεται στο Νο 20 της παρούσης βιβλιογραφίας.

31. Schmidt P.: Το προνόμιο της απελευθέρωσης μέσω της Ομοιοπαθητικής. «Ομοιοπαθητική ιατρική» Τεύχος 2, 1992.

32. Λέφας Μ.: «Η προσωπικότητα και η θεραπευτική στάση του S. Hahnemann. «Ομοιοπαθητική ιατρική», Τεύχος 5, 1993.

33. Winer M.: Το πλήρες βιβλίο της Ομοιοπαθητικής. Εκδ. «Διόπτρα», 1992.

34. Παπαζάχος Γ.: Ο Γέροντας Πορφύριος ως άρρωστος και ως γιατρός. Στο βιβλίο του Κλείτου Ιωαννίδη: Ο Γέροντων Πορφύριος. Έκδοση Ιερού Γυναικείου Ησυχαστηρίου «Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος». Αθήνα, 1993. Β΄ έκδοση, σ. 219 – 225.

Ο Βελονισμός υπό το πρίσμα της Ιατρικής Επιστήμης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η επινόηση του βελονισμού ως θεραπευτικής μεθόδου, ανάγεται χρονικώς στα βάθη μυθικών αφηγήσεων των Κινέζων. Χρειάσθηκαν δε πολλές χιλιετηρίδες ώστε να προκύψουν σχετικές πληροφορίες από τυχαία γεγονότα ή μύθους αρχικώς της καθημερινής ζωής. Μέσα από την καθημερινή βιοπάλη για την επιβίωσή του, «έβλεπε» ο άνθρωπος ότι ορισμένοι, τάχα, από τους τραυματισμούς ή κάποια τυχαία τσιμπήματα εντόμων, τους απήλλασαν κάποτε από διάφορες νοσηρές καταστάσεις. Οι πιο παρατηρητικοί συγκέντρωναν κατά καιρούς τέτοιου είδους «πληροφορίες» και κάποιοι «τόλμησαν» να αντιγράψουν την «αυτόματη», όπως χαρακτηρίσθηκε αργότερα, προστασία την οποία τους παρείχαν τα κάποια «τυχαία» γεγονότα αλλά και η «πείρα της ζωής». Έτσι, άρχισαν κάποιοι να κεντρίζουν, να πληγώνουν ή να βελονίζουν, με λεπτές πέτρινες βελόνες, διάφορα κάπως πιο συγκεκριμένα σημεία, για τα οποία προέκυπτε σχετική «εμπειρία». Κάπως έτσι θα μπορούσε να υποθέσει κανείς, ότι άρχισε η βελονοθεραπεία και μάλιστα ως ένα είδος μυστικιστικής θεραπευτικής.

1. Οι «δεκατρείς δαίμονες».

Η αρρώστια πάντοτε αποδιδόταν σε επίδραση κακοποιών υπερφυσικών δυνάμεων. Στην Κίνα πίστευαν ότι «δρούσαν» αόρατες δυνάμεις τις οποίες προσωποποίησαν με τα «δαιμόνια» [1]. Από αυτά, άλλα ήσαν αγαθοεργά, τα οποία η παράδοση αναφέρει με το όνομα Σεν, άλλα δε κακοποιά, τα οποία αποκαλούσαν Κουέι. Η αρρώστια λοιπόν ήταν έργο των Κουέι. Δαιμόνων, δηλαδή εξειδικευμένων ή προορισμένων να προκαλούν αρρώστιες.

Η όλη προσπάθεια των ανθρώπων λοιπόν, προκειμένου να αποφύγουν την αρρώστια, εστρέφετο στο να βρουν «μέσα» με τα οποία θα μπορούσαν να καταπολεμήσουν τα κακά αυτά δαιμόνια, τα Κουέι. Με τον καιρό – υπάρχουν δε πολύ ενδιαφέρουσες σχετικές «ιστορίες» - προέκυψαν περιπτώσεις από τις οποίες σχημάτισαν κάποιοι την εντύπωση ότι, κάποια σημεία του οργανισμού, αποτελούν τα σημεία δράσεως των Κουέι. Ως τέτοια δε ευαίσθητα και ευπαθή σημεία καθόρισαν μέρη στα οποία μπορούσε να βυθίζεται το δάκτυλο. Τις τέτοιες περιοχές τις ονόμασαν Χσυέ – «εντυπώματα» ή «σημεία». «Αποκρύπτοντας δε λάθη, επιπλοκές, δυσάρεστα συμβάματα και αποτυχίες», διέδωσαν τη φήμη ότι, βελονίζοντας στις επίμαχες αυτές θέσεις, εξόντωναν τους δαίμονες Κουέι, που εκεί φώλιαζαν.

Οι κλασσικοί του βελονισμού, περιγράφουν μια σειρά από σημεία με το όνομα Σέν Σαν Κουέι, που σημαίνει «οι δεκατρείς δαίμονες», αναφερόμενοι στα 13 πρώτα σημεία βελονισμού. [1]

Παράλληλα προς αυτά, από άλλα τυχαία γεγονότα, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι, «αργή καυτηρίαση» (Τσιου), μπορεί να εφαρμοσθεί ως θεραπευτική μέθοδος, παράλληλα ή και σε συνδυασμό με τον βελονισμό, χρησιμοποιώντας τη μέθοδο Τσεν Τσίου (βελόνες και καυτηριασμοί), προκαλώντας εγκαύματα με σβώλους ή τσιγάρα από ξηρά φύλλα του φυτού της αρτεμισίας της κοινής, κοινώς Αψιθιάς, (*Artemisia Vulgaris*), βάσει τακτικής, προς αποφυγή εγκαυμάτων και προς εισαγωγή της έτσι παραγόμενης θερμότητας με τις βελόνες στα επίμαχα σημεία βελονισμού. Έτσι προέκυψε η ευρύτερα διαδεδομένη μέθοδος του «μοξοκαυτηριασμού» ή Μόξας[2], με την οποία αποσκοπείται η «τόνωση της ενεργειακής κυκλοφορίας» μέσα από το σύστημα των Μεσημβρινών, με μια πυρώδη θερμική επίδραση πάνω στα διάφορα βελονιστικά

σημεία. Με τον καιρό, όσο προέκυπταν αντικειμενικότερες παρατηρήσεις, άρχισε να εγκαταλείπεται η θεωρία της εισβολής δαιμόνων που προκαλούν ασθένειες για την πρόκληση των ασθενειών, και να αναπτύσσεται ένα νέο σύστημα γνώσεων, χάρη στην επινόηση ενός φιλοσοφικού συστήματος με την επικυριαρχία του Τάο, «ενός παγκοσμίου Νόμου της Τάξεως».

2. Τάο και Ταοϊσμός.

Η Κινεζική λέξη Τάο, σημαίνει το «μέσον». Στην αρχαία κινεζική φιλοσοφία το Τάο είναι στοιχείο τάξεως το οποίο επιτελεί την ενότητα του Σύμπαντος. Ταοϊσμός δε, είναι το φιλοσοφικό και θρησκευτικό σύστημα των Κινέζων. Η ίδρυσή του αποδίδεται στον Λάο Τσε (Lao Tse), ο οποίος υποτίθεται ότι έγραψε το Τάο-τε-Κινγκ, ένα από τα τρία μοναδικά διασωθέντα θεμελιώδη βιβλία του λεγόμενου «φιλοσοφικού» Ταοϊσμού.[3]

Η διδασκαλία του ταοϊσμού δέχεται ότι: το υπαρκτόν, πέραν των πολλαπλών διαφορών του, είναι κατά βάθος ένα. Υπάρχει ένα στοιχείο τάξεως και ενότητας, μυστηριώδες και μη κατονομαζόμενο, υπέροχο και αμετάβατο, το οποίο αποκαλείται τάο, «το μέσον». Αυτό λοιπόν το στοιχείο τάξεως είναι η υπέρτατη πραγματικότητα μέσα στην οποία όλες οι φαινομενικές αντινομίες διαλύονται: σύνθεση του γιν και του γιανγκ, του θετικού και του αρνητικού, του αληθινού και του ψεύτικου, είναι κατ' αρχήν η απολύτρωση γι' αυτόν που την κατέχει. Ο ταοϊστής ελπίζει να ενωθεί με αυτή την πραγματικότητα δια της σκέψεως, της ασκήσεως και κατόπιν της εκστάσεως: ενωμένος μετά του τάο φεύγει από τον μάταιο κόσμο και απολαμβάνει την αθανασία. Ο θρησκευτικός ταοϊσμός διαμορφώθηκε από την εποχή των Χαν. Αργότερα δε, υπό την επιρροή του Βουδισμού, οργάνωσε μοναστήρια και ναούς. Γενικώς ο «θρησκευτικός» ταοϊσμός είναι μίγμα δογματικό, όπου ευρίσκονται οι σοφές ιδέες του Λάο Τσε και του Τσουάνγκ τσε, με μαγικές τελετές και λαϊκές δεισιδαιμονίες.[3]

Στο **Τάο-τε-Κινγκ**, το βιβλίο αυτό «του Μέσου και της Αρετής», εκτίθεται και μάλιστα με παραβολές, το μυστικιστικό δόγμα του Ταοϊσμού. [3]

3. Ταοϊσμός και Κοσμική Ενέργεια.

Κατά την Κινεζική φιλοσοφία, η ενέργεια Chi (Τσ'ι) είναι η βασική κοσμική αρχή η οποία είναι η αιτία κάθε δημιουργικής και καταστροφικής καταστάσεως,[4] και θα μπορούσε να παραβληθεί με τον Ινδικό όρο «Πράνα».

Συμπαντική η ενέργεια του Τάο στο σύνολό της, παρουσιάζεται για τον δυαδικό νου του ανθρώπου ως διπολική. Οι Κινέζοι λοιπόν, διακρίνοντας για την ενέργεια αυτή δύο πόλους, ονόμασαν Γιν τον αρνητικό και Γιανγκ τον θετικό.[4] Οι δύο ενεργειακοί αυτοί πόλοι παριστάνοντας, αντιστοίχως, το αιώνιο πρωταρχικό θήλυ και το αντίστοιχο άρρεν, αποτελούν τις δύο βασικές αρχικές δυνάμεις ή Αρχές. Αυτές δε είναι εκείνες οι οποίες, κατά την Κινεζική φιλοσοφία, δημιούργησαν τον Ουρανό («Πατέρα»), τη Γη («Μητέρα») και τον Άνθρωπο («Υιός»), ο οποίος κινείται μεταξύ Ουρανού και Γης. Οι δυνάμεις αυτές, ως οι δύο Αρχές, εμπεριέχονται στα δημιουργήματά τους, βρίσκονται σε διαρκή ανταγωνισμό αλλά και συνεχή συνεργασία, αυτορρυθμιζόμενες χάρη στον Μεγάλο Νόμο του Τάο που αποτελεί την Τρίτη Αρχή, η οποία είναι καθαυτή η «σχέση» (Τάο) των δύο άλλων Αρχών, οι οποίες εμπεριέχονται η μία μέσα στην άλλη. Το Τάο δεν είναι ούτε η μία ούτε η άλλη, αλλά μια ενδιάμεση Αρχή, η οποία συναποτελείται από την ποσοστιαία συμμετοχή των δύο άλλων πρωταρχικών δυνάμεων, συναποτελώντας πάντα, αθροιστικώς το «όλον» ή το «Ένα» το οποίο είναι, ακριβώς το Τάο. (Σ.Σ.: Πρόκειται, δηλαδή, για μία άκρως δυσνόητη, αν μη ακατανόητη, φιλοσοφία).

4. Το Γιν και το Γιανγκ.

Η διαλεκτική, η σκέψη, η διάγνωση όπως και η πρακτική θεραπευτική αγωγή του παραδοσιακού βελονισμού, θεμελιώνεται επάνω στη θεωρία του Γιν και του Γιανγκ, στη θεωρία

των «πέντε κινήσεων» και των «πέντε δραστηριοτήτων». [4] (Σ.Σ.: Κάτι, δηλαδή, το οποίο ουδεμία σχέση έχει με την Επιστήμη της Ιατρικής). Το Γιανγκ εκπροσωπεί: την εκφραζόμενη δύναμη, το φως, την θερμότητα, το άνω (Ουρανό), την αρρενωπότητα, τη δραστηριότητα, την προσφορά, το σκληρό. Το Γιν, αντιθέτως, εκφράζει: την απουσία ενεργού δυνάμεως, το σκοτάδι, το κρύο, το κάτω (Γη), την θηλυκότητα, την παθητικότητα, την αδράνεια, την δεκτικότητα, το μαλακό.[4]

Το Γιν και το Γιανγκ, δεν μπορούν να υπάρχουν ξεχωριστά και ενυπάρχουν, σε άλλοτε άλλο ποσοστό, το ένα μέσα στο άλλο. Αν όμως χωρισθούν, το αποτέλεσμα θα είναι η καταστροφή και ο θάνατος σε κάθε φυσικό πεδίο, και θα επέλθει ο εκμηδενισμός του Σύμπαντος. (Σ.Σ.: Πρόκειται για μία αβάσιμη και αυθαίρετη αντίληψη του Ταοϊσμού). Το ανθρώπινο σώμα πειθαρχεί στους νόμους του Γιν και του Γιανγκ. (Σ.Σ.: κατά την φιλοσοφική τους αντίληψη περί ανθρώπου). Τα συμπαγή όργανα (ήπαρ, καρδιά, σπλήνας, πνεύμονες, νεφροί) είναι Γιν. Τα κοίλα σπλάχνα (χοληδόχος κύστη, λεπτό έντερο, στόμαχος, παχύ έντερο, ουροδόχος κύστη), είναι Γιανγκ. Η διαταραχή μεταξύ του Γιν και του Γιανγκ προκαλεί τις αρρώστιες. Και για να αποκατασταθεί η υγεία, θα πρέπει οι δυνάμεις αυτές να επανέλθουν σε κατάσταση ισορροπίας. Σ' αυτό «αποβλέπει» ο ...βελονισμός. (Σ.Σ.: Περί τίνος πρόκειται, επομένως; Περί Μυστικισμού; ... μόνον; ... ή μήπως και Παγανισμού;

5. Η διάγνωση της νόσου.

Στον παραδοσιακό βελονισμό, η διάγνωση της νόσου από την οποία πάσχει κάποιος, βασίζεται στην ποιότητα των σφυγμών. Υπάρχουν δε κατά τους βελονιστές, ... 28 μορφές παθολογικών σφυγμών, οι οποίοι διακρίνονται σε σφυγμούς Γιν και σε σφυγμούς Γιανγκ. Διαθέτουν μάλιστα στα βιβλία τους πολυάριθμα κεφάλαια με απίθανες περιγραφές λεπτομερειών για το είδος ή τις μορφές του σφυγμού, από τις οποίες πιστεύουν (αν ποτέ είναι δυνατόν) ότι, μπορούν να διαγνώσουν επακριβώς το πάσχον όργανο και την ειδική πάθησή του (ανάλογα με τις συγκεκριμένες διαταραχές των Γιν και των Γιανγκ), φθάνοντας μέχρι και να αποφαίνονται τελεσίδικα, έτσι ώστε ακόμη και να ισχυρίζονται ότι: ... ο σφυγμός της «διασποράς αποτελεί προγνωστικό θανάτου, καθ' όσον αντιστοιχεί σε ενεργειακή κενότητα των νεφρών. Και ότι, ο λεγόμενος «έτοιμος» σφυγμός, που αντιστοιχεί στην λεγόμενη «νίκη του Γιανγκ», θεωρείται και αυτός προγνωστικό θανάτου.

Για τον βελονισμό, το κλειδί της διαγνωστικής βρίσκεται στην εξέταση των διαφόρων αποχρώσεων της χροιάς του προσώπου, όπως και των σφυγμών. Και αποτελεί την μεγάλη Αρχή – Τάο – της θεραπευτικής. Ο βελονιστής πρέπει να γνωρίζει πολύ καλά ότι τα εσωτερικά όργανα προβάλλονται σε συγκεκριμένες και προκαθορισμένες θέσεις της μέσης γραμμής του προσώπου και εκατέρωθεν αυτής, και ότι στο μέσο της γραμμής αυτής ανταποκρίνονται οι πνεύμονες, κάτω από αυτό ανταποκρίνεται η καρδιά, πιο κάτω το ήπαρ και ακόμη πιο κάτω ο σπλήνας. Εκατέρωθεν δε της μέσης γραμμής του προσώπου, προβάλλονται τα σπλάχνα, έχοντας το καθένα τη δική του θέση προβολής και συγκεκριμένες ανώμαλες χρώσεις, οι οποίες αποτελούν την εκδήλωση η οποία υποδεικνύει στον βελονιστή το συγκεκριμένο όργανο στο οποίο αυτή αντιστοιχεί και την πάθησή του, αναλόγως της χροιάς. Και, όπως ισχυρίζονται, μπορεί ο βελονιστής από αυτά, να προβλέψει όχι μόνον την εξέλιξη αλλά και την τελεσίδικη έκβαση της νόσου.

Η εξέταση τόσο των σφυγμών όσο και της χροιάς του προσώπου, σχετίζονται με τους κανόνες των «πέντε στοιχείων» (Ξύλο, Φωτιά, Γη, Μέταλλο, Νερό) των «τεσσάρων εποχών» (του έτους), των «οκτώ ανέμων» και των «έξι ενώσεων» των ... «12 συζευγμένων Μεσημβρινών». (Σ.Σ.: Εύλογο λοιπόν το ερώτημα: Οι της εποχής εκείνης βελονιστές, στηρίζονταν στις φαντασιώσεις τους περί της κατασκευής και λειτουργίας του ανθρώπινου

οργανισμού. Οι σημερινοί, πώς τα αποδέχονται όλα αυτά και «βελονίζουν» βάσει των δοξασιών της εποχής του «Κίτρινου Αυτοκράτορα»;

Η νόσος του ανθρώπου, όπως υποστηρίζουν, προέρχεται από την ανισορροπία των ενεργειών των «πέντε δραστηριοτήτων», επιδεινώνεται δε αν η ενέργεια του ουρανού, του είναι δυσμενής.[4] Αυτά λένε, είναι από τα ... «απόκρυφα μυστικά του πεπρωμένου» του ανθρώπου. [4] Η πιο ευνοϊκή, πάντως, στιγμή για να παρατηρήσει κανείς την κατάσταση της ενέργειας του Ουρανού για την ορθότερη διάγνωση – λένε τα βιβλία του βελονισμού – είναι κατά την αυγή ... της πρώτης ημέρας του νέου έτους. [4] Οι πέντε ενέργειες του Ουρανού, καλές ή κακές, εισέρχονται στον άνθρωπο (ω της αφελείας!)... «από τη μύτη» και διατηρούνται μέσα στην καρδιά και τους πνεύμονες, από όπου ασκούν την επίδραση τους, όπως πιστεύουν οι βελονιστές.

Δεν είναι εύκολο βεβαίως να γίνει η ελαχιστότατη αναφορά επί των διαφόρων διαγνώσεων, και πώς και βάσει ποίων στοιχείων αυτές καθιερώθηκαν ώστε να αποτελέσουν τη βάση για την θεραπευτική του βελονισμού, με τον οποίον – όπως ισχυρίζονται – θεραπεύουν, σχεδόν, τα πάντα (!). Αξίζει όμως να αναφερθούν μερικά για το πώς προωθήθηκε ο βελονισμός στην Κίνα, αρχίζοντας από την μυθική εποχή.

6. Η επιβολή του βελονισμού.

Ο βελονισμός δεν υπήρξε θεραπευτική μέθοδος επιλογής, αλλά επιβολής με διαταγή του «Κίτρινου Αυτοκράτορα», του θεωρούμενου και ως συγγραφέα των Κλασικών Κειμένων του Παραδοσιακού Βελονισμού.

Ο Hoang Ti (Χοάνγκ-Τι), ο «Κίτρινος Αυτοκράτορας», ένας από τους ενδοξότερους «μυθικούς» ηγεμόνες της Κίνας, λέγεται ότι βασίλευσε από το 2.696 έως το 2.598 π.Χ., στη μεγάλη πεδιάδα που δημιουργήθηκε από τις προσχώσεις του Κίτρινου Ποταμού, πήρε το όνομά του από το κίτρινο χρώμα της γης της περιοχής εκείνης [2] και λατρεύτηκε ως θεότητα. Εκτός από τη σοφία της διακυβερνήσεως της χώρας του, αποδόθηκε στον Αυτοκράτορα αυτόν, αποκληθέντα και «Πατέρα του Κινεζικού Λαού», μεταξύ πολλών άλλων, και: η προώθηση της αστρονομίας, της μουσικής και της ιατρικής. Επίσης, η εισαγωγή του νομισματικού συστήματος, της γραφής, η κατασκευή πλανηταρίου, η εγκαθίδρυση και διόρθωση του ημερολογίου, η επεξεργασία συστήματος ήχων, χορδών, και ο σχεδιασμός αναλόγων μουσικών οργάνων. Από την Μεγάλη Άρκτο του Ουρανού, σχεδίασε και κατασκεύασε την πρώτη τροχοφόρο άμαξα..., ... εφηύρε την πυξίδα και ... τι άλλο; Ναι! Συνέγραψε το αρχαιότερο κλασικό σύγγραμμα ιατρικής σε συνεργασία με έναν από τους πιο διάσημους υπουργούς της Υγιεινής, τον Khi-Pa, υπό την μορφή ερωταποκρίσεων. [2] Το σύγγραμμα αυτό, είναι η σπουδαιότερη και πληρέστερη μέχρι σήμερα πραγματεία για τον βελονισμό, σε παγκόσμιο επίπεδο. Είναι το Νέι Κινγκ, δηλαδή η «Ιερά Βίβλος» του βελονισμού. Και το σχετικό «φιρμάνι» για την επιβολή του βελονισμού στην Κίνα, έλεγε τα εξής περίπου: «Εγώ, που είμαι αρχηγός ενός μεγάλου λαού, διαπιστώνω με λύπη μου ότι δεν εισπράττω φόρους διότι ο λαός μου είναι άρρωστος και δεν μπορεί να τους καταβάλει. Θέλω λοιπόν, απ' εδώ και εμπρός, αντί για τα διάφορα γιατροσόφια, να χρησιμοποιούνται μόνο βελόνες από μέταλλο, να τρυπούν μ' αυτές πάνω στα Τσινγκ για να δρουν στο Συέ και στην Τσ'ι, για να επαναφέρουν την καλή ισορροπία» [1,2,5]. (Η λέξη Τσ'ι στην Κινεζική, σημαίνει αέριο ή αιθέρα αλλά και «ενέργεια»). Έτσι, δηλαδή με αυτοκρατορική επιταγή, καθιερώθηκε, ή μάλλον επιβλήθηκε, η υποχρεωτική βελονοθεραπεία, αποκλειόμενης κάθε άλλης θεραπευτικής μεθόδου, από τις γνωστές της εποχής εκείνης.

7. Προβληματισμοί των βελονιστών κατά την εφαρμογή του.

Η ευρύτερη διάδοση του βελονισμού, έφερε στην επιφάνεια προβλήματα και απεκάλυψε κινδύνους, εκ της εφαρμογής του. Μελετώντας κανείς όλα αυτά στα βιβλία των ίδιων κλασικών βελονιστών, αισθάνεται υποχρεωμένος να αντιμετωπίσει τις υποδείξεις για βελονισμό με περίσκεψη και πολλές επιφυλάξεις. Ιδίως, όταν μελετά το «Ναν Κινγκ» του κλασικού βελονιστή Πιεν Τσιουέν[8], με τα 81 «Δυσχερή Προβλήματα του Βελονισμού». Ο οποίος Τσιουέν ακόμη και σήμερα «κατέχει δικαιωματικά την πρώτη θέση στο πάνθεο των αθανάτων της κινεζικής παραδοσιακής ιατρικής»[8]. Και εύλογα διερωτάται κανείς: πόσοι από τους σημερινούς βελονιστές εφαρμόζουν αυτά, τα οποία ο παραδοσιακός κινεζικός βελονισμός εξακολουθεί να θεωρεί ως απαραίτητες προϋποθέσεις για την ορθή εφαρμογή του, ώστε να αποβαίνει αποτελεσματικός, όπως τον πίστευαν οι επινοητές του και περιγράφεται στην «Βίβλο» του «Κίτρινου Αυτοκράτορα»; Όταν μάλιστα η εκτροπή από τα θέσφατα, θεωρείται «βεβήλωση» και ως η βασική αιτία αποτυχίας της εφαρμογής του βελονισμού;

Η μελέτη των προβλημάτων, των δυσχερειών και των αποτυχιών της εφαρμογής του παραδοσιακού κινεζικού βελονισμού, τον οποίο οι της «Δύσεως» βελονιστές ισχυρίζονται ότι, πιστοί στα κλασσικά κείμενα, ακολουθούν, αποδεικνύει εγγενείς δυσκολίες και μάλιστα ανυπέρβλητες. Ένα μεγάλο κεφάλαιο δυσκολιών προκύπτει από την μεταφορά των όρων εκ των μονοσύλλαβων λέξεων της Κινεζικής γλώσσας (στην οποία η έννοια της κάθε λέξεως αλλάζει ανάλογα και με τον τρόπο με τον οποίο προφέρεται), στις γλώσσες της Δύσεως, στις οποίες είναι δύσκολο, αν μη και αδύνατο, να αποδοθεί η έννοιά τους και η σημασία τους ή και ο συμβολισμός τους, που είχαν τότε στα ήθη και τα έθιμα της χώρας ή και της περιοχής της καταγωγής τους. Αυτά, άλλωστε απετέλεσαν και τον «γόρδιο δεσμό» του Ζακ Λαβιέ, ο οποίος συνέγραψε τον «Κινεζικό Βελονισμό»[1], το πρώτο δηλαδή βιβλίο το οποίο μετέφερε «την ιστορία, το σύστημα και την πρακτική» του βελονισμού στη Γαλλία, την πρώτη δηλαδή χώρα στην οποία άρχισε η εφαρμογή του βελονισμού στον έξω της Κίνας κόσμο. Γι' αυτό, άλλωστε, αλλά και με την πεποίθηση ότι «οι αποτυχίες εφαρμογής του βελονισμού στη Δύση» είχαν την αιτία τους στην «λανθασμένη απόδοση των εννοιών και των όρων «του παραδοσιακού βελονισμού» (που είχαν την εποχή της συγγραφής του Νέι Κινγκ από τον «Κίτρινο Αυτοκράτορα») προτίμησε να χρησιμοποιήσει εκείνες τις ίδιες λέξεις και τους όρους, στην «μητρική» τους γλώσσα. Και η μεν μετάφραση είναι θαυμάσια. Πώς όμως να παρακολουθήσει κανείς τα νοήματα και τις έννοιες που ο συγγραφέας, πιστός στο πρωταρχικό κείμενο του «παραδοσιακού βελονισμού», προσπαθεί να αποδώσει όταν, δύο και τρεις ακόμη φορές σε κάθε γραμμή του κειμένου του είναι υποχρεωμένος να καταφεύγει στο «γλωσσάριό» του, για να δει, «πώς αυτός αποδίδει» τις «μονοσύλλαβες» κινεζικές λέξεις του αρχαίου και «παραδοσιακού» κειμένου;

Από την «κακή όμως εφαρμογή», όπως ισχυρίζονται, του «κινεζικού βελονισμού» στη Δύση, προκύπτουν και τα πολλά δυσάρεστα τα οποία «δυσφημούν» τον Βελονισμό.

8. Πώς ενεργεί ο βελονιστής.

Κατ' αρχήν, ποτέ δεν θεραπεύει ένα Χουέ (υπενθυμίζεται ότι πρόκειται για το «εντύπωμα» όπου «φωλιάζει» ένας Κουέι, δηλαδή κακός δαίμονας, ο οποίος είναι ο πρόξενος της αρρώστιας), όταν η «μακροκοσμική» και η «μικρο-κοσμική» ενέργεια είναι διαταραγμένες. Διότι, η τέτοια διαταραγμένη ενέργεια επικυριαρχεί επί της ενεργείας την οποία ο βελονιστής θέλει να θεραπεύσει. Οι βασικές δε μακροκοσμικές διαταραχές είναι: καταιγίδες, δυνατός άνεμος, καύσωνας ή θερμοκρασία του περιβάλλοντος πάνω από τη φυσιολογική του σώματος (36,0,6), η περίοδος που έχουμε πανσέληνο, όταν υπάρχει παλίρροια της θάλασσας, κ.α. Οι μικρο-κοσμικές διαταραχές, κατά τις οποίες δεν πρέπει να εφαρμόζεται βελονισμός, είναι: η

διέγερση, η κατάθλιψη, η κούραση, μια μεγάλη λύπη, όταν είναι μεθυσμένος κανείς και διάφορα άλλα (ο κατάλογος είναι μακρύς), γενικά δε σε καταστάσεις κατά τις οποίες ο άνθρωπος βρίσκεται «σε εμφανή διαταραχή της ενεργειακής ισορροπίας του, είτε αυτή είναι σωματική είτε ψυχική». Οπότε, να και το πλήθος των δικαιολογιών τις οποίες επικαλούνται για να δικαιολογήσουν τις θεραπευτικές αποτυχίες του βελονισμού.

Υπάρχει ένας μεγάλος κατάλογος ενοχλημάτων για κάθε συγκεκριμένη πάθηση, για την οποία χρειάζεται επιμελής επιλογή των σημείων βελονισμού, η οποία απαιτεί μακροχρόνια ενασχόληση και μεγάλη πείρα, προκειμένου να αποφευχθούν δυσάρεστα από την εφαρμογή του βελονισμού, τα οποία μπορεί να αποβούν, εκτός από την επιδείνωση των συμπτωμάτων της αρρώστιας την οποία προτίθενται να θεραπεύσουν, μέχρι και μοιραία για την ίδια τη ζωή του. Και αυτά τα επισημαίνουν λίαν σαφώς στα κλασσικά βιβλία του βελονισμού. Διαφορετικά πάντως οφείλουν να βελονίζουν κατά τις διάφορες εποχές του έτους, επειδή η ένταση της κοσμικής ή συμπαντικής ενέργειας παρουσιάζει αυξομειώσεις, ανάλογα με την κάθε εποχή. Πρέπει δε κάθε φορά να επιλέγουν τα ειδικά για την κάθε εποχή σημεία βελονισμού, ακόμη και όταν θεραπεύουν την ίδια νόσο, όμως σε διαφορετικές εποχές. Το ίδιο ισχύει και για τις ώρες του βελονισμού κατά την διάρκεια μιας και της αυτής ημέρας, διότι η «βλαπτική ενέργεια» εντοπίζεται σε διαφορετικές περιοχές, ανάλογα με την κάθε εποχή. Αλλά και με την ώρα της ημέρας. Αυτό δε επειδή..... «το πρωί ανταποκρίνεται στην άνοιξη, το μεσημέρι στο καλοκαίρι, η δύση του ηλίου στο φθινόπωρο και η νύχτα στον χειμώνα»[5]. (Σ.Σ.: Όμως, τι άλλο εκτός από αφελή θα έπρεπε να χαρακτηρισθούν όλα αυτά;).

Σε όλες τις περιπτώσεις, αν ο βελονιστής «διαπιστώσει» (πώς όμως;) ύπαρξη «κενού» ενέργειας, οφείλει να «τονώσει» την ενέργεια. Αν, «πληρότητα», θα πρέπει να την «διασπείρει». Οφείλει όμως και να προσέχει πολύ διότι, από κακή ή λανθασμένη εκτίμηση, όπως στη «βίβλο» του βελονισμού επισημαίνεται, ένας αδέξιος ή αδόκιμος βελονισμός, μπορεί να οδηγήσει σε δυσάρεστες μέχρι και τραγικές συνέπειες. Τόσο και έτσι ώστε ... «η βελόνη του βελονιστή σε κακά χέρια να είναι τόσο επικίνδυνο όπλο, όσο το ξίφος που σκοτώνει έναν άνθρωπο, όπως οι ίδιοι αναγνωρίζουν[5].

Το πώς ενεργεί για κάθε πάθηση ή νόσο ο βελονιστής, απαιτεί τόμους βιβλίων, ιδίως προκειμένου να σχολιασθούν τα υπ' αυτών αναφερόμενα τα οποία σχεδόν κατά κανόνα στερούνται επιστημονικής βάσεως. Άλλωστε, για να έχουν έρεισμα, θα έπρεπε να ερμηνεύονται βάσει των σύγχρονων επιστημονικών γνώσεων και όχι των δοξασιών περί την ιατρική της εποχής του «Κίτρινου Αυτοκράτορα». Χρειάζεται, πάντως ... μεγάλη αντοχή για να αποφύγει να αναφέρει κανείς μερικά έστω παραδείγματα. Αλλά και η επιλογή, ενδεικτικώς έστω, είναι και αυτή, πρόβλημα!

Τα πράγματα για τους βελονιστές γίνονται ακόμη πιο δύσκολα όταν η «βλαπτική ενέργεια» γίνεται «στάσιμη», ακολουθεί «παράπλευρες» διαδρομές ή, ακόμη χειρότερα, όταν διατρέχει ... «αντίθετη» διαδρομή από την κανονική. (Σ.Σ.: Προφανώς, πρόκειται για παιδαριώδεις αντιλήψεις και αφελείς ερμηνείες).

Στον δεύτερο τόμο του Νέι Κινγκ[4], διατυπώνεται σαφέστατα ότι: «Αν βελονίζοντας τραυματισθεί κάποιος από τα πέντε όργανα», ο θάνατος θα επέλθει ταχέως. Και, συγκεκριμένα:

- Αν τραυματισθεί η καρδιά, ο θάνατος θα επέλθει σε μια μέρα, με αναστεναγμούς.
- Αν το ήπαρ, την πέμπτη ημέρα, θα επέλθει με φαντασιοπληξίες.
- Αν οι πνεύμονες, σε τρεις ημέρες, με βήχα.
- Αν οι νεφροί, ο θάνατος σε έξι μέρες, με χασμουρητά και φταρνίσματα.
- Αν ο σπλήνας, ο άνθρωπος θα πεθάνει μέσα σε διάστημα δέκα ημερών, με συνεχείς καταπώσεις.[4]

Το Τάο του Βελονισμού απαιτεί: α) συγκέντρωση του πνεύματος του βελονιστή, β) γνώση των

βαθμών «κενότητας» και «πληρότητας» της ενέργειας των «πέντε οργάνων», γ) εξέταση των σφυγμών και των «εννέα τόπων»[2]. Το περισσότερο ουσιώδες όμως για τον βελονιστή, κατά το Νέι Κινγκ (βίβλο του βελονισμού), είναι «να συγκεντρώνει το πνεύμα του, σαν να βρίσκεται στο χέιλος ενός βαράθρου ή σαν να κρατούσε μια τίγρη, τέλεια απορροφημένος με αυτό το οποίο ασχολείται»[2,5,7]. Θα πρέπει όμως να είναι και «γαλήνιος, στρέφοντας και δίδοντας όλη την προσοχή του νου του, περιμένοντας την άφιξη της ενέργειας» (Σ.Σ.: Ποιάς όμως; Και, ... από πού;)

9. Πώς «θεραπεύει» ο βελονισμός.

Βασίζεται πάνω στις έννοιες των σχέσεων ανάμεσα στον Άνθρωπο και τον Κόσμο. Στη θεωρία των «πέντε κινήσεων» σε συνάρτηση με τον Νόμο του Γιν και του Γιανγκ, των «πέντε στοιχείων» και των «έξι ενεργειών», με τη θεωρία «Κίνησης και Ενέργειας».

Από αυτά – κατά τους βελονιστές – γίνεται φανερή η τεράστια σημασία του ενεργειακού διωνύμου Γιν και Γιανγκ, για τη διαγνωστική και θεραπευτική του παραδοσιακού βελονισμού, για την εφαρμογή της (δήθεν) ενεργειακής ιατρικής όπου κατατάσσεται και ο παραδοσιακός κινεζικός βελονισμός[2]. Τόσο που, αν στη θεραπευτική δεν ακολουθεί κανείς τους κανόνες του Γιανγκ του Ουρανού (=«Πατέρας») και του Γιν της Γης (=«Μητέρας»), ποτέ δε θα μπορέσει να θεραπεύσει έναν άρρωστο (=«Υιός»)[2].

Αν αρρωστήσει κανείς πριν να εμφανισθούν διαταραχές της ενέργειας, ο βελονιστής πρέπει να θεραπεύσει τη νόσο. Αν όμως οι διαταραχές της ενέργειας εμφανίζονται πριν από τη νόσο, πρέπει να αρχίσει κανείς θεραπεύοντας αυτές τις διαταραχές της ενέργειας. Σε άλλους η ενέργεια αφικνείται αρκετά μετά την έμπυση της βελόνας, ενώ σε άλλους πριν καν το πνεύμα του βελονιστή προλάβει να υπολογίσει[5]. (Σ.Σ.: Κοντά στα τόσα και τόσα, ας μείνει και αυτό ασχολίαστο. Άλλωστε τι να πρωτοσχολιάσει κανείς; Μαντική; Διόραση; Προόραση ή ... διάκριση; Και όλα αυτά στο όνομα του υποθετικού Τάο!).

Όσο διαρκούν οι τρεις πρώτοι μήνες του έτους, επειδή πιστεύουν ότι η ενέργεια του ανθρώπου τότε είναι κυρίαρχη στο αριστερό τμήμα των άνω άκρων, δεν θα πρέπει να βελονίζονται τα Γιανγκ αυτής της περιοχής. Στους μήνες 4 – 6, επειδή η ενέργεια είναι κυρίαρχη στο δεξιό τμήμα των κάτω άκρων, δεν θα πρέπει να βελονίζονται τα Γιανγκ αυτής της περιοχής. Από δε τον 7 – 9 μήνα, επειδή η ενέργεια του ανθρώπου είναι κυρίαρχη στο δεξιό τμήμα των κάτω άκρων, δεν θα πρέπει να βελονίζονται τα Γιν αυτής της περιοχής. Και, επειδή κατά τους μήνες από 9 – 12 η ενέργεια του ανθρώπου είναι κυρίαρχη στο αριστερό τμήμα των κάτω άκρων, δεν θα έπρεπε να βελονίζονται τα Γιν της περιοχής αυτής κατά το χρονικό αυτό διάστημα[5]. (Σ.Σ.: Και όμως, τα τέτοια, πολλοί τα παίρνουν στα σοβαρά. Ενώ κάποιοι άλλοι, τα «αξιοποιούν» για να «θεραπεύσουν» σχεδόν ... τα πάντα!).

10. «Σύγχρονες» θεωρίες βελονισμού.

Οι ισχυρισμοί των βελονιστών: α) ότι μπορούν να διακρίνουν τις πολυάριθμες ποικιλίες των Γιν και των Γιανγκ από τους σφυγμούς, και από τις ... 28 ποικιλίες τους να θέτουν ασφαλείς διαγνώσεις εσωτερικών οργάνων ή, β) ότι μπορούν να πετύχουν με τις σφυγμολογικές μεταμορφώσεις την σφυγμοδιαγνωστική ακόμη και συνδυασμού νοσημάτων εσωτερικών οργάνων και την, εν συνεχεία, επίπτωση της επιβαρύνσεως του ενός επί της νοήσεως ενός άλλου, οδήγησαν ακόμη και παραδοσιακούς βελονιστές, όπως ο Πιεν Τσιουέν, να επισημάνουν ήδη από την εποχή του (403 – 321 π.Χ.): «Τα Δυσχερή Προβλήματα του Βελονισμού»[8]. Τα οποία, όπως και ο τρόπος της δημιουργίας τους ή της αντιμετώπισεώς τους, ούτε καν μπορούν

να συζητούνται υπό το πρίσμα των σημερινών επιστημονικών γνώσεων. Όμως, έγιναν τέτοιου είδους προσπάθειες, αφού έπρεπε να δοθούν από τους πιο σύγχρονους βελονιστές κάποιες απαντήσεις: α) για την «ροή της ενέργειας» μέσα από τους πρωτεύοντες και δευτερεύοντες (ανυπόστατους, πάντως) μεσημβρινούς, β) για την πορεία της ενέργειας, της «συμπαντικής» ή «κοσμικής» και της «φυσικής ή σωματικής» από τα «δεξιά προς τα αριστερά» για κάποια νοσήματα, ή από τα «αριστερά προς τα δεξιά» για κάποια άλλα, ανάλογα με την επικράτηση, τότε των Γιν και τότε των Γιανγκ. Όπως, γ) και για τα σημεία «εισόδου» για την «τόνωση» του κενού ή της «εξόδου» για την «διασπορά», επί διαπιστώσεως «πληρότητας» της – πράγματι μυστηριώδους αυτής - ... «ενέργειας». Αλλά, δ) και για την ερμηνεία της πολύπλοκης ... «ιεροτελεστίας» της εισαγωγής και εξαγωγής των 9 διαφορετικών ειδών βελονών, και της μεγάλης ποικιλίας των μετάλλων κατασκευής τους, ανάλογα και με τους σκοπούς ή τις «προθέσεις» επιλογής και χρησιμοποίησής τους, με περίπλοκη και πολυπράγμονα διαδικασία, κατά την εκπνοή ή την εισπνοή, με αριστερόστροφες ή δεξιόστροφες κινήσεις και και! (Σ.Σ.: «Εις μάτην», όμως).

Οι «δυτικοί λοιπόν βελονιστές», αδιαφορώντας για τις προειδοποιήσεις των «παραδοσιακών του κινεζικού βελονισμού», ορίζουν τον βελονισμό ως μια «αντανακλαστική θεραπεία» ή «ρεφλεξοθεραπεία». Και, το 90% από αυτούς, την συνδυάζουν με την Ομοιοπαθητική και την Σπονδυλοθεραπεία[1].

Τον 19ο αιώνα, τότε που άνθιζε η επιστήμη του ηλεκτρισμού, όλοι οι υποστηρικτές του συμφωνούσαν στο ότι ο βελονισμός μπορεί να ερμηνευθεί μόνον μ' αυτήν τη μέθοδο. Από τον Μπερλιόζ, πατέρα του συνθέτη, υποστηρίχθηκε η διεγερτική – κινητική θεωρία, για τον βελονισμό. Ο Πελετάν, δημιούργησε μονάδα μετρήσεως με σκοπό να αποδείξει τη δράση του βελονισμού με ηλεκτρικά φαινόμενα. Ο Κλοκέ, ανέπτυξε μια παρόμοια θεωρία και φαίνεται να εξομοίωσε το σύνολο: «σώμα αρρώστου και βελονισμού», με μια «ηλεκτρική στήλη». Συνέδεσε δε τις βελόνες του με καλώδια, των οποίων τις άκρες βύθιζε μέσα σε νερό. Ο Σαρλαντιέρ, προχωρώντας ακόμη περισσότερο, συνέδεσε τις βελόνες του με μια γεννήτρια ηλεκτρικού ρεύματος και διοχέτευε ρεύμα στα σημεία που είχε τρυπήσει, κάνοντας πειράματα ηλεκτροβελονισμού.[1] (Σ.Σ.: Μάταιος κόπος όμως, διότι:)

Υπήρχαν τόσες πολλές διαφωνίες μεταξύ των υποστηρικτών της ηλεκτρικής θεωρίας του βελονισμού και τέτοιες αντιγνώμεις, ώστε γρήγορα ξεχάσθηκε και αυτός ο ίδιος ο βελονισμός, περί το τέλος του περασμένου αιώνα[1]. Αργότερα, επινοήθηκε το «σημειότερο», ως ένας ανιχνευτής των «εντυπωμάτων» (Χσού) ή «σημείων» του βελονισμού. Κατασκευάσθηκε ύστερα μια «ηλεκτρονική ζυγαριά», για να μετρά την ηλεκτρική απώλεια των Χσού και τις τροποποιήσεις που προκαλούνται με την εμφύτευση των βελονών. Άλλοι, ... «απέδειξαν», όπως νόμιζαν, ότι η κινεζική βελόνα με το στέλεχος από αστάλι και τη λαβή από χαλκό, αποτελεί ένα θερμικό ηλεκτρικό ζεύγος με διπλή ενέργεια. (Σ.Σ.: Μάταιος και πάλι ο κόπος). Όμως:

Στο τέλος του 20ου αιώνα, επανέφεραν τα της αποτυχημένης θεωρίας του ηλεκτροβελονισμού, υπό νέο όμως «μανδύα» ... «όντας – όπως γράφουν – υποχρεωμένοι να εξηγήσουν ένα θεραπευτικό σύστημα που εφαρμόσθηκε στα βάθη των αιώνων ... ώστε η μέθοδος να γίνει αποδεκτή ...»[19].

Χρησιμοποιούν για τον σκοπό αυτόν και την νεότευκτη «Νευρωνική Θεωρία Δράσεως του Βελονισμού», για να εξηγήσουν τα «ανερμήνευτα», κάνοντας όμως μ' αυτήν... «λήψη του ζητούμενου», με τη λειτουργία των νευροδιαβιβαστών, του δικτυωτού σχηματισμού και των νευρώνων, υποκαθιστώντας τους μεσημβρινούς και προσπαθώντας με σύγχρονη ορολογία εκ της νευροφυσιολογίας να εξηγήσουν τάχα πώς «ο βελονισμός ενεργοποιεί εξισορροπιστικούς μηχανισμούς μεταξύ Γιανγκ και Γιν ... τις δύο αλληλοσυσχετιζόμενες δυνάμεις, οι οποίες συνεχώς μεταβάλλονται η μία στην άλλη, σε μια συνεχή αυτορρυθμιζόμενη ισορροπία» (Σ.Σ.:

Να, «η λήψη του ζητουμένου» και εδώ), «σ' αυτό που – όπως γράφουν οι ίδιοι – για τον Δυτικό τρόπο σκέψης λέμε ΟΜΟΙΟΣΤΑΣΗ»[19].

Πρόκειται για «εμβολωματική» προσπάθεια καλύψεως του κενού. Και, ενώ οι σύγχρονοι αυτοί βελονιστές δέχονται ότι... «οι μεσημβρινοί του Κινεζικού βελονισμού δεν έχουν υλική ή ανατομική υπόσταση»[19], χρησιμοποιούν τα ίδια – αυξάνοντας τα μάλιστα σε αριθμό – βελονιστικά σημεία, (αποφεύγοντας τους κινεζικούς όρους «Χσυέ») «για να ερμηνεύσουν με σύγχρονους όρους και έννοιες εκ της νευροφυσιολογίας» τα της «ενέργειας» του βελονισμού. Χρησιμοποιώντας όμως και μάλιστα τελείως αδόκιμα, τα της λειτουργίας των νευροδιαβιβαστών, των νευρώνων και του δικτυωτού σχηματισμού του εγκεφάλου, που ουδεμία σχέση έχουν με τους «μεσημβρινούς».

Χρησιμοποιούν, «αντιστρόφως» δε, και τα σπλαγχο-δερματικά αντανακλαστικά (ζώνες του Head), ως «δερματο-σπλαχνικά» [18,19], για να ερμηνεύσουν με έναν απολύτως αντιεπιστημονικό τρόπο τα... «κανάλια με τις ενεργειακές-νοητές γραμμές από όπου περνά η Ζωική Ενέργεια»[19], τα οποία, παρά τον «εκσυγχρονισμό» του βελονισμού, παραμένουν τα ίδια[18], όπως αυτά προέκυψαν από την «Ανατομία του Βασανιζομένου» εδώ και περισσότερα από 3.000 χρόνια προ Χριστού, εμπεριστατωμένα την οποία περιγράφει ο Ζακ Λαβιέ (Κεφ. 4, σ. 71 – 85)[1].

Δέχονται, πάντως, ότι ακόμη και σήμερα (24.10.1996), «δεν έχει διευκρινισθεί, απολύτως, ο ακριβής μηχανισμός δράσεως του βελονισμού»[18]. (Σ.Σ.: Πρόκειται, προφανώς για ένα είδος συγκεκαλυμμένης ομολογίας).

Με όλα αυτά, βλέπει κανείς και την αγωνία των βελονιστών να ... «ανακαλύψουν» μια ερμηνευτική μέθοδο της «θεραπευτικής επενέργειας» του βελονισμού, με τρόπους μάλιστα που θυμίζουν τις ανάλογες προσπάθειες (αποτυχημένες όμως και εκεί, ως ουτοπιστικές) ερμηνείας της «δυναμοποίησεως – φάντασμα» του ομοιοπαθητικού, δήθεν, φαρμάκου (άνευ ίχνους εκεί, εκ της ουσίας, λόγω των μεγάλων αραιώσεων)[15,16] . Ενδιαφέρον είναι, πάντως, όπως ομολογούν και οι ίδιοι οι ερευνητές των τέτοιων ερμηνευτικών θεωριών ότι, «εκτός από την κακή γνώση του περιεχομένου της κινεζικής παράδοσης, όλοι αυτοί,... έπεσαν στην παγίδα των αναλυτικών μεθόδων και αφαίρεσαν τον οργανισμό (του ανθρώπου) από το περιβάλλον του. Διότι, η λύση του προβλήματος περί του τρόπου δράσεως του βελονισμού – όπως συνεπέραναν – βρίσκεται στη σύνθεση (αυτών) και όχι στην ανάλυση»[1]. Συμπερασματικώς, λοιπόν, το πρόβλημα της επενεργούσης δυνάμεως κατά τον βελονισμό, παραμένει επιστημονικώς αναπάντητο και στα πλαίσια μόνον των δοξασιών της Ταοϊκής μυθικής φιλοσοφίας.

11. Έχει αποτελέσματα ο βελονισμός;

Πολλοί «ορκίζονται» στον βελονισμό, διότι τους «απήλλαξε» από ενοχλήματα που τους «βασάνιζαν» επί καιρό, ενώ η επιστημονική ιατρική ήταν ανήμπορη ή αναποτελεσματική. Ως επί το πλείστον, πρόκειται για περιπτώσεις: α) νευροφυτικών διαταραχών, β) νευρομυϊκών ή νευροαρθρικών πόνων, γ) αυτοπεριοριζόμενα λειτουργικά αλλά και οργανικά ενοχλήματα, τα οποία, «αφού κάνουν το δικό τους», απαλλάσσουν τον ταλαιπωρούμενο οργανισμό, αφ' εαυτών και χωρίς κανένα φάρμακο. Πολύ συμβάλλει στην απαλλαγή από τα ενοχλήματα και η προσδοκία «ιάσεως», όπως και η «αυθυποβολή».

Μένουν όμως και κάποιες περιπτώσεις «ιάσεως» με τον βελονισμό, από «σοβαρότερες» καταστάσεις. Στις τέτοιες περιπτώσεις, συνήθως, πρόκειται για αναπόδεικτες εμπειρίες από μεμονωμένα περιστατικά, ή για την «φιλόφρονα» διάθεση των βελονιστών να αποδείξουν την αποτελεσματικότητα της μεθόδου. Ποτέ όμως για επιστημονικές συγκριτικές και

επιβεβαιούμενες με την παρατήρηση και το πείραμα, ή «προοπτικές» μελέτες. (Σ.Σ.: Είναι βέβαιο ότι οι τέτοιες περιπτώσεις τους δεν αντέχουν σε κριτική ανάλυση).

Ο βελονισμός, πάντως, «καλά κρατεί» και η συρροή πελατών δημιουργεί «ουρές» και μακρές «λίστες αναμονής». Διαβάζοντας όμως το πρώτο Ευρωπαϊκό βιβλίο Βελονισμού[1], εντυπωσιάζεται κανείς από την αντιπαλότητα μεταξύ Βελπώ και Ιουλίου Κλοκέ:

Ο χειρουργός Ιούλιος Κλοκέ (αυτός που αναφέρθηκε στο προηγούμενο κεφάλαιο, ο οποίος προσομοίωσε το σύνολο: σώμα αρρώστου και βελόνες, με μια ηλεκτρική στήλη) εφήρμοσε πολύ τον βελονισμό και, για ένα διάστημα είχε γίνει ο γιατρός της μόδας.

Δημιούργησε λοιπόν, όπως ήταν επόμενο, και αντιζηλίες μεταξύ του κύκλου των ιατρών. Εμφανίσθηκαν μάλιστα και άρθρα καταφερομένα με μεγάλη οξύτητα εναντίον του. Όπως δε περιγράφει ο Λαβιέ[1], ... ο Βελπώ, ο οποίος ό,τι ήξερε από Βελονισμό το είχε μάθει από τον Κλοκέ, έλεγε: «... Ο Ιούλιος έχει θαμπωθεί από τον βελονισμό ... Θεραπεύει τα πάντα!

Ο Ιούλιος σίγουρα θα κάνει περιουσία διότι, ήδη, οι κόμισσες, οι δούκισσες, οι πρίγκιπες, τρέχουν για να τρυπηθούν. Η δημόσια αφέλεια – συνέχιζε ο Βελπώ – είναι ένα τρόφιμο, που τρέφει καλά όταν ξέρουμε να φάμε και ο Ιούλιος δεν το αγνοεί αυτό»!!! (Σ.Σ.: Πώς θα το έλεγε άραγε σήμερα!).

Και ο Λαβιέ, συνεχίζει: «Χρησιμοποιώντας μια τεχνική που δεν έχει παρά απόμακρη σχέση με τον κινεζικό βελονισμό, ... δυναμωμένοι δυνατοί από κάποιες επιτυχίες που συνέβησαν τυχαία, που όμως δημοσιεύθηκαν με πολύ προσοχή, έχοντας συχνά ατυχήματα τα οποία αποσιωπούσαν, άναψαν την πρώτη σπίθα που έγινε φωτιά. Όμως για λίγο καιρό, αφού γρήγορα παρήκμασε και κατόπιν ξεχάστηκε τελείως. Και τελειώνει: Τέτοια που ήταν, έτσι της άξιζε». Το πιθανότερο είναι ότι έτσι θα συμβεί και τώρα. Μόδα είναι και θα περάσει. Όπως και κάθε «μόδα».

12. Ο βελονισμός και η παραϊατρική της «Νέας Εποχής».

Ο βελονισμός εντάσσεται στις «ενεργειακές θεραπευτικές της Νέας Εποχής». Μεταξύ αυτών και η Ομοιοπαθητική, ο Μαγνητισμός, η Ιριδολογία, η Αρωματοθεραπεία, τα Θεραπευτικά Μασσάζ, η Γιόγκα, ο Σαμανισμός, διάφορα άλλα και πλήθος από θεραπευτικές αποκρυφιστικές και μυστικιστικές θρησκευτικές δοξασίες, οι οποίες χρησιμοποιούν και αυτές «παραϊατρικές θεραπευτικές μεθόδους», με διαφόρου τύπου θρησκευτικές «ιεροτελεστίες[6,9,10]». Μεταξύ αυτών και η Οργονομία[11] με διάφορα «παρακλάδια», και το Κ.Ε.Φ.Ε. (Κέντρο Εφηρμοσμένης Φιλοσοφίας Ελλάδος), πίσω από το οποίο καλύπτεται ο -δήθεν- Όμιλος Μελετών και Ερευνών για την Προστασία του Ανθρώπου και του Περιβάλλοντος. Δηλαδή, η Σαηντολογία (SCIENTOLOGY), για τις δραστηριότητες της οποίας, όπως συνέβη και σε άλλες χώρες, η Εισαγγελία του Αρείου Πάγου ζήτησε την «παραπομπή» της στην Ελληνική Δικαιοσύνη.... και παρεπέμφθη αρμοδίως.

Ως «Νέα Εποχή» δεν νοείται, όπως πολλοί νόμιζαν, μια σύγχρονη ή καινούργια εποχή, αλλά πρόκειται για μια έννοια η οποία έχει σχέση με την Αστρολογία[12]. Κατ' αυτήν, το ηλιακό μας σύστημα κάνει έναν πλήρη Ζωδιακό Κύκλο γύρω από έναν άλλο Κεντρικό Ήλιο κάθε 26.000 χρόνια και, για να περάσει από κάθε ένα από τα 12 ζώδια, χρειάζονται $26.000 : 12 = 2.167$ χρόνια περίπου. Βάσει αυτών, η «Νέα Εποχή» αυτή που διανύουμε, άρχισε περίπου την εποχή που γεννήθηκε ο Χριστός διατρέχοντας από τότε το ζώδιο του Ιχθύος.

Τώρα όμως που με την «ανακάλυψη» και του «Οφιούχου», τα ζώδια έγιναν δεκατρία (13), και η διαδρομή του ηλιακού μας συστήματος από το καθένα τους περιορίζεται χρονικώς στα 2.000 χρόνια ($26.000 : 13 = 2.000$). Γι' αυτό και οι πάντες (αρχίζοντας από τους αστρολόγους μέχρι και τους παραψυχολόγους, οι οποίοι εισήγαγαν τον «ζωικό μαγνητισμό» του Μέσμερ, την

«τηλεπάθεια», τον «υπνωτισμό») με το ζώδιο του «Οφιούχου», τα έχουν κυριολεκτικά «χαμένα». Θα πρέπει δε να επισημανθεί ότι τα «φιλοσοφικο-θρησκευτικά» της «Νέας Εποχής», τα κηρύττουν «αποκρυφιστικές» οργανώσεις[12].

Όπως όλες οι παραϊατρικές «θεραπευτικές» της «Νέας Εποχής», έτσι και ο βελονισμός συνδέει και αυτός την «θεραπευτική» του επενέργεια με την «Παγκόσμια» ή «Κοσμική» ή την «Συμπαντική Ενέργεια» [2,6,9,10,13] η οποία «ρέει διαρκώς» μέσα στους 12 μεσημβρινούς των «εντυπωμάτων» ή «βυθισμάτων» των βλαπτικών «δεκατριών δαιμόνων» ή Κουέι, τα οποία τελικά «ανεκάλυψαν» ότι είναι 365, όσες και οι ημέρες του έτους, κατανεμημένα σε 12 υποθετικούς «μεσημβρινούς», όσοι και οι μήνες του έτους.

Οι αρχές στις οποίες πρέπει να υπακούει η πρακτική του βελονισμού, είναι οι Αρχές που διέπουν τα Αστρονομικά Φαινόμενα. Πρέπει δε να γνωρίζει ο βελονιστής τους Νόμους του Ουρανού και της Γης διότι... οι οκτώ κύριοι αστρονομικοί ρυθμοί εξασκούν επίδραση πάνω στην ανθρώπινη ενέργεια. Και αυτή την επίδραση, πρέπει να την προσδιορίσει πριν ενεργήσει τον βελονισμό.... Γνωρίζοντας και ότι κατά τη νέα Σελήνη, το αίμα και η ενέργεια αρχίζουν να καθαρίζονται και να ρέει η αμυντική ενέργεια (Οε). (Σ.Σ.: Μέσα σε ένα σύστημα 12 αγγείων Lo κυκλοφορίας ενέργειας, τα οποία όμως ανατομικώς... δεν υφίστανται στον ανθρώπινο οργανισμό). Ο βελονιστής, πάντως, πρέπει να έχει άριστη γνώση των αστρονομικών φαινομένων, (Σ.Σ.: Δηλαδή να είναι και αστρολόγος) αφού πάνω στη μελέτη των Ουρανίων φαινομένων βασίζεται η θεραπευτική ρύθμιση της ροής του αίματος και της ενέργειας [2].

Οι αρχαίοι κινέζοι βελονιστές φρόντιζαν περισσότερο την πρόληψη, και αμείβονταν μόνον εφ' όσον οι άνθρωποι για τους οποίους ευθύνονταν, διατηρούσαν την υγεία τους. Σε περίπτωση δε που αυτοί αρρώσταιναν, μπορούσαν να τους οδηγήσουν σε δικαστήρια και να καταδικασθούν σε βαρύτερες ποινές. Σήμερα, οι βελονιστές για τις οποιεσδήποτε «αποτυχίες» τους, έχουν την απλή απάντηση: «η αποτυχία οφείλεται στο ότι η θεραπεία δεν άρχισε έγκαιρα», γεγονός για το οποίο φταίει ο άρρωστος ο οποίος άργησε να προσέλθει στον βελονιστή, δηλαδή... «πριν εμφανισθεί η νόσος»!

Εις ό,τι αφορά τις «θεραπευτικές δυνάμεις οι οποίες ενεργούν, δήθεν, κατά τον βελονισμό, αναγνωρίζει κανείς τα της Ομοιοπαθητικής [14,15,16] με την βασική διαφορά ότι αντί του ομοιοπαθητικού (δήθεν) φαρμάκου, υπάρχει η χωρίς αυλό βελόνα, από την οποία μπαίνει, επί υπάρξεως «κενού», ενέργεια προς «τόνωση» ή, όταν υπάρχει «πληρότητα», γίνεται η «διάχυση» ή η «διασπορά» της παραπανίσιας ενέργειας. «Δίαυλος», δηλαδή, η χωρίς αυλό βελόνα, εισόδου και εξόδου ενεργείας. Ποιας όμως; και πόθεν... «εκπορευόμενης»; Όλα αυτά, όπως γράφουν, μπορεί να τα σταθμίζει και να τα πραγματοποιεί ένας πολύ καλά «καταρτισμένος» και «πεπειραμένος» βελονιστής, ο οποίος (θα πρέπει να) είναι ικανός να επιλέγει όχι μόνον τον κατάλληλο χρόνο αλλά και τη στιγμή της παρεμβάσεώς του. Διαφορετικά, με βελονιστές χωρίς την ανάλογη πείρα, τα πράγματα μπορεί να είναι δυσάρεστα μέχρι και μοιραία, για τον υποβαλλόμενο στον βελονισμό[1,2,4,5].

Μιλούν οι βελονιστές για «ενεργειακά κανάλια». Αυτά όμως είναι ακόμη και για τους ίδιους, τελείως υποθετικά, επιστημονικώς δε ανυπόστατα, χωρίς καμμία ανατομική ή αποδεικνυόμενη λειτουργική υπόσταση. Εκλαμβάνουν ότι κάθε βελονιστικό σημείο έχει σχέση με κάποιο ή κάποια εσωτερικά όργανα, αλλά και πολλά σημεία με ένα και το αυτό όργανο. Τα σημεία βελονισμού δεν έχουν καμμία οργανική υπόσταση, είναι υποθετικά και δεν υπάρχει καμμία απόδειξη ότι στα σημεία αυτά παράγονται κάποιες οποιεσδήποτε φυσιολογικές, φυσικοχημικές ή φυσικοηλεκτρικές μεταβολές[7]. Ούτε και ότι άγονται ή «ρέουν» κάπου, μέσα μάλιστα από ένα ανύπαρκτο σύστημα πρωτευόντων και δευτερευόντων αγγείων[4,5,7,8].

Οι βελονιστές με τις βελόνες τους, ισχυρίζονται ότι «συνδέουν» ... την «παγκόσμια ενεργειακή δύναμη» με την διαταραγμένη εσωτερική ζωτική δύναμη των Γιν και των Γιανγκ που

συνιστά την αρρώστια, για να την θεραπεύσουν. Ενεργούν δηλαδή κάπως ως μεσάζοντες ή medium, ανάμεσα στην «κοσμική ή συμπαντική ή ουράνια ενέργεια» και στον άρρωστο· μια ενέργεια η οποία δεν αποδεικνύεται να υπάρχει κάπου, εκτός από την φαντασία και τις προθέσεις των βελονιστών.

Ο βελονισμός, είναι προϊόν του Ταοϊσμού, έχει σχέση με τις Ινδουιστικές Θρησκείες, με τον Ανατολικό Μυστικισμό γενικότερα, και εκφράζεται με την προσωποποίηση στην θεότητα με το όνομα Σίβα (Siva ή Shiva)[17], με δύο όψεις, την μία φιλεύσπλαχνη και άρα θεραπευτική, ενώ την άλλη τρομερή, με την «βλαπτική ενέργεια», με την οποία προκαλεί τις αρρώστιες. Προς αποφυγή των οποίων, θα πρέπει να αποσπά την «ευμένειά της»! Εκφράζεται δε στα αγάλματα και ως δίφυλη. Δηλαδή μισή γυναίκα και μισός άνδρας.

Ο βελονισμός, δεν ασκείται ούτε και σήμερα από γιατρούς, αποκλειστικά. Ο οποιοσδήποτε μπορεί να δηλώσει... «βελονιστής». Παραδείγματα:

1. Στη Βρετανία υπάρχουν 1.300 βελονιστές που είναι γιατροί, φυσικοθεραπευτές και αναισθησιολόγοι. Και άλλοι 1.500 ακόμη, που και αυτοί είναι μέλη του «Βρετανικού Συμβουλίου Βελονισμού», αλλά δεν προέρχονται από τον ιατρικό κλάδο (δηλαδή δεν έχουν καμμία σχέση, άμεση ή έμμεση, με την ιατρική).
2. Στην Ελλάδα, όπου μάλιστα δεν είναι καν οριοθετημένη η ιατρική πράξη, ... «πολλοί από τους εν ενεργεία βελονιστές είναι πρακτικοί» (δηλαδή μη γιατροί), κατά δήλωση της βελονίστριας – ιατρού Α. Καραμούζη στα «Νέα», 11.6.1996).

13. Συμπεράσματα.

Δύο είναι τα βασικά συμπεράσματα για τον βελονισμό, από όσα με την μέγιστη δυνατή συντομία περί αυτού έχουν αναφερθεί και μάλιστα από τα ίδια τα δικά τους βιβλία, τα πλέον κλασικά για τον βελονισμό: Το ένα είναι πνευματικό και το άλλο ιατρικό.

1. Το πνευματικό:

Ο βελονισμός είναι θεμελιωμένος πάνω στη φιλοσοφία του Ταοϊσμού των Κινέζων, η οποία έχει αναχθεί σε θρησκεία. Από τη «Βίβλο του Ταοϊσμού», το περίφημο Τάο-τε-Κινγκ του Λάο Τσε, («του οποίου η γέννηση τοποθετείται στο 604 π.Χ., και ο οποίος είναι ο μεταγενέστερος ιστορικά γνωστός, ως θεμελιωτής – αναμορφωτής του Τάο και πρώτος πατριάρχης του Ταοϊσμού») σταχυολογούνται μερικοί στίχοι, όπως αυτοί παρατίθενται στον 1ο Τόμο των «Κλασικών Κειμένων Βελονισμού του Κίτρινου Αυτοκράτορα».[2]

ΤΟ ΤΑΟ

Όσο κι αν ψάχνεις, δεν το διακρίνεις,
γι' αυτό τ' ονομάζουν απατηλό.
Όσο κι αν θες να τ' ακούσεις, αυτό δεν ηχεί,
γι' αυτό τ' ονομάζουν ανήκουστο.
Ενώ το πιάνεις, δεν το κρατάς,
γι' αυτό τ' ονομάζουν αιθέριο.
Ανατέλλοντας δεν ακτινοβολεί,
δύοντας δε σκοτεινιάζει.
Απλώνεται πίσω μακριά,
στη χωρίς όνομα κατάσταση
που ήτανε πριν τη δημιουργία.
Είναι σαν άμορφη μορφή,
σαν ένα σχήμα ασχημάτιστο
και το ονομάζουν νεφελώδες.
Το ατενίζεις, μα δεν έχει πρόσωπο.

Το ακολουθείς, μα δεν αφήνει ίχνη.
Προσπαθώντας να το εκφράσω,
τ' ονομάζω ΜΕΓΑΛΟ.
Μεγάλο σημαίνει απόμακρο,
απόμακρο που όμως επιστρέφει.
Το ΤΑΟ είναι Μεγάλο,
ο Ουρανός είναι επίσης Μεγάλος.
Η Γη είναι Μεγάλη,
κι ο Άνθρωπος είναι επίσης Μεγάλος.
Μες στο Σύμπαν αυτά τα τέσσερα
είναι Μεγάλα,
το 'να απ' αυτά είναι ο Άνθρωπος.
Ο κάτοικος της Γης,
προσαρμόζεται στη Γη.
Η Γη προσαρμόζεται στον Ουρανό,
ο Ουρανός προσαρμόζεται στο ΤΑΟ
και το ΤΑΟ προσαρμόζεται
στη δική του ΦΥΣΗ.

Μ' αυτήν την πράγματι ακατανόητη και εκτός πάσης λογικής «θεότητα»[3] την πηγή της «παγκόσμιας» ή της «συμπαντικής» ... «ενεργειακής δυνάμεως», και μάλιστα με τις προεκτάσεις της στην Ινδουιστική θεότητα «Σίβα», θα όφειλε να ασχοληθεί η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, να πάρει θέση και να ενημερώσει καταλλήλως. Αυτό δε διότι και πολλά «τέκνα της Ορθοδόξου Εκκλησίας» προσφεύγουν στην βελονιστική θεραπευτική, χωρίς να γνωρίζουν από πού προέρχεται ή προσδοκάται το επιθυμητό «θεραπευτικό αποτέλεσμα» για την καταπολέμηση των ... «Κουέι».

Δηλαδή των «κακών δαιμόνων» του Τάο, οι οποίοι είναι οι πρόξενοι κάθε αρρώστιας, και τους οποίους ο βελονιστής, ως «μεσάζων» μεταξύ ανθρώπου και Τάο, έρχεται να «φονεύσει», επαναφέροντας την ισορροπία μεταξύ των αρσενικών (Γιανγκ) και των θηλυκών (Γιν) «αντιμαχόμενων ενεργειακών δυνάμεων». Πρόκειται δε σαφώς περί Μυστικισμού και Αποκρυφισμού, που είναι ασυμβίβαστοι με την Ορθόδοξη Πίστη.

Το επιστημονικό.

Εις ό,τι αφορά την Ιατρική Επιστήμη, ο βελονισμός είναι μια ... «φενάκη»! Πρόκειται για μια «παραϊατρική» θεραπευτική, «παραδοσιακή» της Κινεζικής μυθολογίας, βασισμένη στις αντιλήψεις και τις φαντασιώσεις της εποχής εκείνης για την κατασκευή και τη λειτουργία του ανθρώπινου οργανισμού, για την πρόκληση των ασθενειών και την απαλλαγή από αυτές, που σήμερα, τόσο παιδαριώδεις φαίνονται ώστε, το λιγότερο, προκαλούν την θυμηδία. Και απορεί κανείς πώς, μεταξύ των βελονιστών υπάρχουν και άνθρωποι οι οποίοι σπούδασαν Ιατρική!

Συχνά – πυκνά, επίσης, ακούει κανείς: «Δεν βαριέσαι, ... τίποτε δεν μου έκανε κι αυτός». Μάλιστα, πολλοί παραπονούνται και για «παραπλάνηση» από τους βελονιστές, και δεν είναι ολίγα τα παράπονα υποβληθέντων σε βελονισμό εναντίον Ιατρικών Συλλόγων αλλά και του Υπουργείου Υγείας. Ο βελονισμός, παρ' όλη την «αθωότητα» με την οποία προβάλλεται, επί πλέον και κοστίζει. Κοστίζει δε, πολλά λεφτά. Όταν μάλιστα υπάρχουν και θεραπείες που εφαρμόζονται κάθε μέρα, κάποιες και δύο φορές την ημέρα, ιδίως στα αρχικά στάδια της «θεραπευτικής αγωγής». Ύστερα, μέρα – παρά – μέρα ή δύο με τρεις φορές την εβδομάδα και, αργότερα, κάθε κάποιους μήνες ή μια – δυο φορές το χρόνο, για ... «συντήρηση» του «καλού

αποτελέσματος». Έτσι προέκυψαν και εκείνοι που μιλούν για «αγυρτεία ή απάτη ή κομπογιαννιτισμό», χωρίς όμως να έχουν κάνει επίσημη καταγγελία ώστε να επιληφθούν τα «αρμόδια όργανα» οπότε, και μάλιστα ευλόγως, θα μπορούσαν να θεωρηθούν ή να κατηγορηθούν ακόμη και ως συκοφάντες.

Εις την Ελλάδα ο βελονισμός δεν απαγορεύεται. Ο κάθε άνθρωπος βεβαίως έχει το αυτεξούσιο και το δικαίωμα της αυτοδιαθέσεως του ατόμου του, επομένως και το δικαίωμα της ελεύθερας επιλογής του θεραπευτού του και της θεραπευτικής αγωγής της προτιμήσεώς του. Και η επιλογή του βελονισμού για την περίπτωση του, είναι πλέον θέμα δικής του προσωπικής ευθύνης. Όμως, έχει και το δικαίωμα να πληροφορηθεί επαρκώς και ορθώς, από την Πολιτεία και αρμόδια όργανά της, για την παντελή απουσία οιασδήποτε ουσιαστικού και αντικειμενικού ερείσματος θεραπευτικών δυνατοτήτων του.

Είναι απολύτως βέβαιο ότι ο βελονισμός είναι μια παραϊατρική με θεραπευτικές αξιώσεις επί ασθενειών, ενώ ασκείται και από μη ιατρούς. Περικλείει δε η εφαρμογή του και πολλά δυσάρεστα συμβάματα, τα οποία και αναφέρονται λεπτομερώς στα ίδια τα «Κλασικά Κείμενα» του βελονισμού, φθάνοντας μέχρι και αυτή την πρόκληση του θανάτου[1,2,4,5,8].

Αυτός είναι και ο βασικός λόγος για τον οποίο η Πολιτεία δια του υπουργείου Υγείας, των σχετικών αρμοδίων οργάνων της και σε συνεργασία με τον Πανελλήνιο Ιατρικό Σύλλογο, (κύριο Σύμβουλό της σε θέματα Δημόσιας Υγείας), οφείλουν να μελετήσουν σε βάθος τα του βελονισμού, το επιστημονικό του υπόβαθρο, τα αποδεικτικά επιστημονικά δεδομένα της αποτελεσματικότητάς του, όπως και το ποιοι, πώς και υπό ποιες ελεγμένες προϋποθέσεις επιστημονικής κατάρτισεως τον εφαρμόζουν δήθεν ως ιατρική επιστήμη. Διότι – και αυτό δεν πρέπει να παραθεωρείται – πρόκειται για το πολυτιμότερο αγαθό του ανθρώπου, δηλαδή για την υγεία του και τη ζωή του. Ή, μήπως, η εγκατάλειψη της κλασικής επιστημονικής ιατρικής και η «παραπλάνηση» από τις υποσχέσεις της «βελονιστικής», είναι χωρίς κινδύνους;

Δεν είναι όμως και θέμα ευρύτερο, από της πλευράς της επιστήμης, αλλά και **θέμα «πνευματικό», ο βελονισμός**, όταν ως φιλοσοφική θεωρία βασίζεται στην παραθρησκεία του Ταοϊσμού, στον Μυστικισμό και τον Αποκρυφισμό;

Φαίνεται, πάντως, ότι κάτι περισσότερο γνώριζε ο Γέροντας Πορφύριος όταν, σε γνωστό μου γιατρό που επί χρόνια ασκούσε τον βελονισμό, είπε: «Αυτά που ήξερες να τ' αφήσεις ... αυτά είναι δαιμονικά πράγματα». Οπότε, ο γιατρός «κάνοντας υπακοή», εγκατέλειψε τον βελονισμό.

Βιβλιογραφία

1. Λαβιέ Ζακ: Κινεζικός Βελονισμός. Μετάφραση: Λ. Στυλιανούδη. Εκδ. ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, Αθήνα, 1988
2. Χοάνγκ-Τι Νέι Κινγκ: Τα κλασικά κείμενα του Κίτρινου Αυτοκράτορα. Σο Ουένν. Τόμος 1. Μετάφραση: Φ.Π. Ρώσση, Εκδ. ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ, Αθήνα, 1983.
3. Γενική Παγκόσμιος Εγκυκλοπαίδεια. ΠΑΠΥΡΟΣ – ΛΑΡΟΥΣ.
4. Χοάνγκ-Τι Νέι Κινγκ: Τα κλασικά κείμενα του Κίτρινου Αυτοκράτορα. Σο Ουένν. Τόμος 2. Μετάφραση: Φ.Π. Ρώσση, Εκδ. ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ, Αθήνα, 1987.
5. Χοάνγκ-Τι Νέι Κινγκ: Τα κλασικά κείμενα του Κίτρινου Αυτοκράτορα. Σο Ουένν. Τόμος 3. Μετάφραση: Φ.Π. Ρώσση, Εκδ. ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ, Αθήνα, 1988.
6. Καλαϊτζάκη Λόπη: Μια νέα οπτική στην παιδεία του θεραπευτή. Πρακτικά 4ου Πανελληνίου Συνεδρίου Ομοιοπαθητικής Ιατρικής. Αθήνα, 29 – 30 Νοεμβρίου 1986, σελ. 58 – 64.
7. Sneed D. και Sneed S.: Κριτική στην Ιατρική της Νέας Εποχής. Μετάφραση: Φ.Π. Ρώσση. Εκδ. ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ, Αθήνα, 1995.
8. Πιεν Τσιουέν Ναν Κινγκ: Δυσχερή Προβλήματα του Βελονισμού. Μετάφραση: Φ.Π. Ρώσση. Εκδ. ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ, Αθήνα, 1995.

9. Γρηγοριάτης Αρτέμιος, Ιερομόναχος της Μονής Γρηγορίου Αγίου Όρους: Το ολιστικό πρότυπο. Εισήγηση κατά την Ημερίδα της Μητροπόλεως Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου στην Αρναία Χαλκιδικής, την 31 Μαρτίου 1996, με θέμα: Η παραϊατρική δράσις της «Νέας Εποχής», υπό το φως της Ορθοδοξίας και της Ιατρικής.
10. Στυλιανάκης Αντώνιος, Μοναχός, Αρχιμανδρίτης, Παιδοψυχίατρος: Ψυχολογική θεώρηση των εναλλακτικών θεραπειών. Εισήγηση κατά την αναφερομένη στο ανωτέρω Νο 9, Ημερίδα.
11. Βλιαγκόφτης Αρσένιος Μοναχός: (Εντεταλμένος Ι. Μητρ. Κασσανδρείας για θέματα αιρέσεων και παραθρησκείων) Η Οργονομία. Εισήγηση κατά την Ημερίδα την αναφερομένη στο Νο 9 της παρούσης.
12. Αλεβιζόπουλος Αντ.: Αποκρυφισμός Γκουρισμός, «Νέα Εποχή». Αθήναι, 1993.
13. Διαμαντίδης Σπ.: Ομοιοπαθητική Ιατρική. Εκτύπωση PARALAX III.
14. Βυθούλκας Γ.: Η νέα διάσταση στην Ιατρική. Εκδ. ΑΔΑΜ, Αθήνα, 1994.
15. Αβραμίδης Β. Αθ.: Η Ομοιοπαθητική είναι «επιστήμη» ή και «κάτι άλλο»; Περιοδικό «Πειραϊκή Εκκλησία», Ιανουάριος 1996.
16. Αβραμίδης Β. Αθ.: Η... Ομοιοπαθητική υπό το πρίσμα της Ιατρικής Επιστήμης. Εκδ. «ΥΠΑΚΟΗ», Αθήνα, 1996.
17. Κάπρα Φρίτγιοφ (Capra Fritjof): Το Τάο και η Φυσική: Μετάφραση: Μ. Βερέττας. Εκδ. ΩΡΟΡΑ, Αθήνα, 1982.
18. Κωνσταντοπούλου Ε., Καράβης Μ., Κανελλοπούλου Α., Δρούκας Β., : Ο Βελονισμός ως συμπληρωματικό μέσον θεραπείας σε ασθενείς με δυσλειτουργία του Στοματογοναθικού συστήματος. Ελεύθερη ανακοίνωση στο 16ο Πανελλήνιο Συνέδριο της Ελληνικής Οδοντιατρικής Ομοσπονδίας. Αθήνα 24.10.1996.
19. Καράβης Μ., Σιγάλας Β.: Θεωρητική προσέγγιση των αναλγητικών μηχανισμών δράσεως του βελονισμού. Αναφέρεται ότι παρουσιάσθηκε σε Συνέδριο στην Κοπεγχάγη και στην Κύπρο.
20. Χ. Βαλλνέφερ – Α. Φον Ροττάουσερ: Κινέζικη Λαϊκή Ιατρική και Βελονισμός, Εκδόσεις ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, Αθήνα 1978.

«Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ»

Γιόγκα: θρησκεία ή Επιστήμη;

Σταχυολόγηση από την Μπαγκαβάτ Γκίτα, εκδόσεις: Δωδώνη, Καρδάμιτσα:

Αυτός ο ίδιος ο αρχαίος Γιόγκα σου φανερώθηκε σήμερα από Εμένα. Λάτρης μου είσαι και φίλος κι αυτό το μυστικό είναι πραγματικά υπέρτατο.

Κεφ 40 στ. 27.

Άλλοι προσφέρουν όλες τις λειτουργίες των αισθήσεων και του Πράνα τις λειτουργίες, θυσία στη φωτιά του Γιόγκα της αυτοσυγκέντρωσης. Κεφ 40 στ.27.

Πάντα δοξάζοντάς με και αγωνιζόμενοι με αποφασιστικότητα, Προσκυνώντας με, με λατρεύουν με αφοσίωση πάντα σε Γιόγκα. Κεφ 90 στίχ. 13-14.

Επομένως η Γιόγκα είναι θρησκεία αφού είναι θυσία και λατρεία και ουδέποτε μπορεί να είναι επιστήμη!

Κι αυτός που θα μελετήσει τον ιερό τούτο διάλογό μας, απ' αυτόν Εγώ θα έχω λατρευθεί με τη Γνώση θυσία. Έτσι εγώ ορίζω. Κεφ 18, στ.70

Όχι μόνο λοιπόν η πρακτική εξάσκηση της Γιόγκα αλλά και η απλή μελέτη της θεωρίας της είναι λατρεία προς αυτόν!

Τη σκέψη έχε σ' Εμένα, Εμένα λάτρευε, σ' Εμένα θυσίαζε, Εμένα προσκύνα, έτσι σ' Εμένα θα έρθεις. Κεφ 18 στ. 65.

Γιόγκα άλλωστε αυτό σημαίνει, «ένωση με τον Θεό», .. , .δηλαδή με τον «θεό» Κρίσνα, τον ιδρυτή και δάσκαλό της ή όποιον κρύβεται πίσω του! ...

Πάντες Θεοί Εθνών Δαιμόνια. Ψαλμός 95 Αγίου Προφήτου Δαυίδ.

Αλλ' ότι «α θύει τα έθνη, δαιμονίοις θύει και ου Θεώ, ου θέλω δε υμάς...» **δεν θέλω δε εσείς να γίνεσθε κοινωνοί των δαιμονίων.**

Α' Προς Κορινθίους Επιστολή Ι' 20 Αποστόλου Παύλου

Φυλάξατε εαυτούς από των ειδώλων Α' Επιστολή Ιωάννου Ε' 21.

Η Χάθα Γιόγκα είναι οι γιογκικές στάσεις (ασάνες) που διαφημίζονται για υγεία και ομορφιά. Καθήμενος κανείς στις ασάνες ασκεί πίεση στα εσωτερικά όργανα του σώματος και κυρίως στους ενδοκρινείς αδένες. Η πίεση αυτή διεγείρει τον αδένα (τις περισσότερες φορές), οπότε έχουμε υπερλειτουργία και έκχυση μεγάλης ποσότητας ορμόνης στο σώμα. Άλλες φορές συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Η Χάθα γιόγκα δηλαδή αποσκοπεί στη μεταβολή της ορμονικής και βιοχημικής ισορροπίας του οργανισμού! Κάθε ομάδα στάσεων ασκεί πίεση σε διαφορετικούς αδένες.

Παραδείγματος χάρη η Σαρβαγκασάνα (η στάση των ώμων) επιδρά στο θυρεοειδή και στις γονάδες, η Χαλασάνα(το άροτρο) στον θυρεοειδή, η Βιπαρέτα Καράνι(η ανάστροφη στάση) στις γονάδες, η Ματσειστρασάνα(η συστροφή της σπονδυλικής στήλης) στα επινεφρίδια, η Τζανουρισασάνα(η στάση γονάτου- κεφαλής) στον προσάτη, η Σιρχασάνα(η στάση κεφαλής) στην υπόφυση που ρυθμίζει τις εκκρίσεις όλων των άλλων αδένων!! Το αίσθημα ευεξίας που παρατηρείται στους αρχάριους καθώς και η υπερκινητικότητα είναι συνέπειες της ορμονικής υπερέκκρισης. Φυσικό επακόλουθο αυτής της ορμονικής διαταραχής είναι και η αλλοιωμένη αισθητηριακή αντίληψη.

Ο Ρόμπερτ Νατζέμυ, μαθητής του Γκουρού των Γκουρού Σατύα Σάι Μπάμπα και εκπρόσωπος στη χώρα μας της παραθρησκευτικής οργάνωσης Αρμονική Ζωή που προβάλλεται ως φιλανθρωπικό και μορφωτικό σωματείο, παραπλανά δηλώνοντας «Εμείς δεν είμαστε θρησκεία... Εμείς έχουμε μια πνευματική φιλοσοφία και τις τεχνικές που χρησιμοποιούμε τις παρομοιάζω με ένα όχημα που οποιοσδήποτε άνθρωπος μπορεί να οδηγήσει ... Είναι μια φιλοσοφία ελεύθερη χωρίς δόγμα, χωρίς να λέμε, ότι ο Θεός είναι ο Χριστός, είναι ο Βούδας κλπ»

Περιοδικό Τρίτο Μάτι τεύχος 19 σελίδα 13.

Μπορεί να μην λένε ότι ο Θεός είναι ο Χριστός ή ο Βούδας, λένε όμως ότι είναι ο Κρίσνα επειδή διδάσκουν την Γιόγκα που ίδρυσε και δίδαξε εκείνος, ο οποίος παρουσιάζεται ως ο Θεός- Δημιουργός του κόσμου: Εγώ είμαι η ιεροτελεστία, Εγώ η θυσία ... ο Μάντρα Εγώ. Εγώ η σπονδή, εγώ η φωτιά ... Εγώ του κόσμου τούτου είμαι ο πατέρας, η μάνα, ο χορηγός, ο Προπάτορας, το αντικείμενο της γνώσης, ο Εξαγνιστής, η συλλαβή ... κι ακόμη ο Ρίνγκ Βέδα, ο Σάμα Βέδα και ο Γιάτζιους Βέδα, ο σκοπός, το στήριγμα, ο Κύριος ... Η αθανασία και ο θάνατος και το ον και το μη ον, Εγώ είμαι ω Αρτζούνα.

Μπαγκαβάτ Γκίτα Κεφ 9ο σΤ.16-19.

Asanes. Πρόκειται για τις γιογκικές στάσεις. Για τον διαλογισμό χρησιμοποιείται η παντμασάνα(η στάση του λωτού) που ευρέως διαφημίζεται στον έντυπο τύπο. Παντμασάνα: Τα χέρια απλώνονται με κλειστά δάκτυλα που σχηματίζουν κύκλο, ώστε η ενέργεια του γιόγκι να ξαναγυρίζει στον εαυτό του. Η στάση λοιπόν αποσκοπεί στη συγκράτηση της ενέργειας, δηλαδή απουσία διαπροσωπικής σχέσης, άρα ατομισμός! Η πλάτη στέκεται τεντωμένη υπερήφανα, το σώμα μένει ακίνητο, ο άνθρωπος στηρίζεται στον εαυτό του, η ψυχή βυθίζεται μέσα της. Ο διαλογιζόμενος απευθύνεται στον εαυτό του, πιστεύει ότι είναι θεός. Πιστεύει ότι αρκεί να ταυτιστεί με το Άτμαν που ήδη υπάρχει μέσα του, που είναι ο εσώτατος ή ανώτερος εαυτός του και είναι θεός. Πιστεύει και επιδιώκει την αυτοθέωση ή κατά τον Βούδα επιδιώκει να συνειδητοποιήσει ότι είναι θεός. Η παντμασάνα αποτελεί βασική στάση για πολλές γιογκικές στάσεις και συνήθως συνδυάζεται με τη τζαλάρα μπάντα.

Στους αρχαίους πολλές φορές ο νους συμμορφώνεται προς την στάση του σώματος»
Άγιος Ιωάννης Σιναΐτης «ΚΛΙΜΑΞ» Ιερά Μονή Παρακλήτου

Pranayama. Ο έλεγχος της αναπνοής ή βιοενέργειας. Πρόκειται για βασική πρακτική στη Ράτζα και στη Χάθα Γιόγκα. Στη Χάθα Γιόγκα πραγματοποιείται κατά τη διάρκεια των ασκήσεων/στάσεων. Η βιοενέργεια ή πράνα ορίζεται ως το αίτιο της αναπνοής. Πρόκειται για τύπο αναπνοής εισπνοή- κράτημα αέρα στους γεμάτους πνεύμονες- εκπνοή ή εισπνοή-εκπνοή- κράτημα χωρίς καθόλου αέρα στους πνεύμονες στις εξής χρονικές αναλογίες: 12:48:24 sec για τη κατώτερη πρاناγιάμα και 36:144:72 sec για την ανώτερη πρاناγιάμα με τον μέγιστο χρόνο για το κράτημα του αέρα στους γεμάτους πνεύμονες ή το κράτημα με τους πνεύμονες εντελώς άδειους. Η αναπνοή με κουμπχάκα(κράτημα αναπνοής) επιφέρει έντονη αναμόχλευση του ασυνειδήτου που μπορεί να οδηγήσει σε σχιζοφρένεια. Η διδασκαλία της πρاناγιάμα προκύπτει από το βασικό κείμενο της Χάθα Γιόγκα.

Goraksa Shataka: 91. Εφόσον η δύναμη ζωής (Prana) μένει στο σώμα, δεν δραπετεύει η ζωή (Jíwa). Φεύγει όμως η δύναμη ζωής, τότε έρχεται ο θάνατος. Γι' αυτό πρέπει κανείς να γίνει δάσκαλος στο να συγκρατεί την πράνα.

Διεθνής Εταιρεία Ρέικι. Οι τεχνικές των Ki(=δύναμη ζωής, θεική δύναμη που ρέει παντού) θρησκειών(Johrei:Η θρησκεία για τη σωτηρία του κόσμου, Mahikaro:Αληθινό φως, Reiki:παγκόσμια ενέργεια & μέθοδος ενεργοποίησης αυτής) στηρίζονται στην αντιχριστιανική άποψη πως κάθε άνθρωπος είναι μια παγκόσμια φλόγα, με την οποία μπορούμε να ερχόμαστε σε απ' ευθείας σύνδεση και να τη δραστηριοποιούμε. Σημειωτέον ότι ο καθένας, χωρίς να διαθέτει κάποιο ειδικό μεταφυσικό ταλέντο, μπορεί μέσα σε ένα Σαββατοκύριακο να αποκτήσει τον πρώτο βαθμό ρέικι. Πρόκειται για μια λεπτή ενέργεια που βοηθάει στην πραγματοποίηση μιας βαθιάς εκκαθάρισης. Μπορεί να θεραπεύσει είτε χρόνιους σωματικούς πόνους είτε ψυχολογικά νοσήματα ή ακόμη να ανασύρει στην επιφάνεια προβλήματα βαθιά κρυμμένα στο υποσυνείδητο

Οδηγός «Για Πάντα Νέα» Εναλλακτικοί Τρόποι για να είστε πάντα σε φόρμα των DNA City Spa, ένθετο της εφημερίδας «Βήμα»!BHMADONNA σ. 6

Το Reiki ταυτίζεται με το κινεζικό Τσι και το Ινδουιστικό Πράνα (και παραπλανητικά) και με το φως του Χριστού! (Official Reiki Handbook, p.2)

Το Άκτιστο Φως του Ιησού κατά τη Μεταμόρφωση του Σωτήρος ταυτίζεται με την υποτιθέμενη «συμπαντική ενέργεια»!?

Η μέθοδος ανάγεται στον Dr. Mikao Usui (τέλη ΙΗ' και αρχές ΙΘ' αιώνα). Η επιστήμη ρέικι λογίζεται μια υπερβατική γέφυρα παγκόσμιας ενέργειας, που μας συνδέει τρόπον τινά απ' ευθείας και συνειδητά με την κοσμική μας, παγκόσμια μητέρα. Η πραγματική θεραπεία μας είναι η πραγματική σύνδεσή μας με το σύμπαν, με την πηγή μας. Ρέικι είναι η παλαιά επιστήμη της οικουμενικής ενέργειας, η οποία παραδόθηκε σε αυτή την αρχική φάση της Νέας Εποχής ανθρώπινης εξέλιξης, σαν βοηθητικό μέσο για θεραπεία και αδιάφθορη μεταμόρφωση στους νεώτερους χρόνους. Official Reiki Handbook, p.68.

Για τη κίνηση Johrei η ιατρική είναι δηλητήριο και η ίαση επέρχεται με το «φρός», το Johrei, που θεραπεύει και λυτρώνει. Στη κίνηση Mahikah χρησιμοποιείται η θεική πνευματική ακτινοβολία(Mahikah ηο Waza) για εγχειρίσεις, χωρίς χειρουργείο και χειρουργικά εργαλεία αλλά και, κυρίως, για τον καθαρισμό των ανήσυχων πνευματικών όντων και την παρακίνησή τους να κάνουν αυτό που θέλουν για τον εαυτό τους. Εκπρόσωπος του Ρέικι στα DNA City Spa είναι η Κόουλιμπορν.

Οστεοπαθητική: Βλέπε & τη μέθοδο Full Energy του Μάικλ Ράιτερ. Είναι μια πιο προηγμένη χειροπρακτική, η οποία δέχεται την επίδραση της Παγκόσμιας Ενέργειας με την οποία, με τη τεχνική που εφαρμόζεται, "ξεμπλοκάρονται" τα εμπόδια ώστε να

εισρεύσει η ενέργεια αυτή στο ανθρώπινο σώμα και να το θεραπεύσει Μέρος της αποτελούν τα αγγίγματα υγείας.

Ιριδολογία: Πρεσβεύει ότι κάθε όργανο αντιστοιχεί σε ορισμένη περιοχή της ίριδας και ότι το χρώμα αυτής της περιοχής προδικάζει την μετέπειτα εξέλιξη του οργάνου.

Χρωματοθεραπεία: Η Χρωματοθεραπεία επικαλείται κάποιες φορές τις αρχές που διέπουν τον βελονισμό. Στηρίζεται στην υπόθεση ότι τα χρώματα είναι ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία η οποία μπορεί να επιδρά καταλυτικά στην ψυχοσωματική μας υγεία. Στη πραγματικότητα τα χρώματα είναι τα μήκη κύματος του ορατού φάσματος($\lambda=400-800\text{nm}$) που αντανakλούνται από τις αδιαφανείς επιφάνειες. Κατά Maxwell τα χρώματα διακρίνονται στα βασικά(κόκκινο, πράσινο, μπλέ) και στα συμπληρωματικά(κίτρινο, κυανό, μώβ). Στη ζωγραφική το κίτρινο είναι βασικό και το πράσινο συμπληρωματικό του κόκκινου. Τα συμπληρωματικά χρώματα προκύπτουν με μίξη των βασικών ως εξής Κόκκινο+Πράσινο= Κίτρινο. Πράσινο+Μπλε= Κυανό. Μπλέ+ Κόκκινο= Μόβ.

Πραγματικά τα χρώματα επιδρούν στη ψυχολογία μας, πχ το κόκκινο δημιουργεί ένταση ενώ το πράσινο, χαλάρωση.

Όμως η παραθρησκεία των «εναλλακτικών θεραπειών» πρεσβεύει τα εξής Κόκκινο: Θεραπεύει γονιμότητα, κρουαλόγημα, κόπωση.

Πορτοκαλί: Θεραπεύει υπόταση, κατάθλιψη.

Κίτρινο: Τονώνει το Κεντρικό Νευρικό Σύστημα και καθαρίζει το συκώτι από τις τοξίνες.

Πράσινο: Θεραπεύει υπέρταση, άγχος!! !?

Η κατανάλωση μάλιστα τροφών και η ένδυση ενδυμάτων συγκεκριμένου χρώματος και οι λάμπες φωτισμού των εκάστοτε χρωμάτων θεραπεύουν τις προαναφερόμενες παθήσεις!!?

Το χρώμα της τροφής και όχι τα συστατικά της οδηγεί στη θεραπεία! !? ...

Βιοενεργειακό Μασάζ - Σιάτσου: Αποσκοπεί στο να απελευθερώσει τη μπλοκαρισμένη ενέργεια στη πλάτη και στη σπονδυλική στήλη κατά κύριο λόγο. Με τις μαλάξεις, ανοίγει η σπονδυλική στήλη ώστε να κυκλοφορήσει η Ενέργεια του Σύμπαντος πιο ορθά, αποκαθιστώντας την υγεία. Συμπεριλαμβάνεται το "θεραπευτικό άγγιγμα"και οι επιψαύσεις, δηλαδή το χάιδεμα. Οι παλάμες τοποθετούνται στη πλάτη και σέρνονται μαλακά σαν να σκουπίζουν. Το Κινεζο - Ιαπωνέζικο μασάζ Σιάτσου λειτουργεί και αυτό στις αρχές του Βελονισμού και "ελευθερώνει μπλοκαρισμένη βιοενέργεια" για την αποκατάσταση της υγείας. Σιάτσου στα Ιαπωνικά σημαίνει «πιέζω με τα δάκτυλα». Στοχεύει στη φυσιολογική ροή της ζωτικής ενέργειας που ρέει μέσα σε κανάλια πάνω στην επιφάνεια του ανθρωπίνου σώματος.

Ρεφλεξολογία: Λέγεται και "Ανακλαστική Ζωνοθεραπευτική" και προέρχεται από τους Ινδιάνους Τσιρόκι της Βορείου Αμερικής. Εφαρμόζεται στα ανακλαστικά όπως λένε- σημεία των πελμάτων, τα οποία δήθεν αντιστοιχούν στα διάφορα σημεία του σώματος. Θεραπεύουν με την Βιοενέργεια, την ζωτική θεραπευτική ενέργεια του σύμπαντος η οποία από τα σημεία του πέλματος ρέει στο σώμα για να το θεραπεύσει! Για τους ρεφλεξολόγους το ανθρώπινο σώμα χωρίζεται σε 10 ζώνες μέσα στις οποίες κυλά η ζωτική ενέργεια. Όλα τα όργανα του σώματος που συναντούνται σε κάθε φέτα αντιστοιχούν στα πέλματα των ποδιών.

Κατηλεύονται την Χριστιανική Θρησκεία, ανακατεύοντας σε αυτά που κάνουν τον Χριστό που έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του!

Παραλλαγή της βιοενέργειας συναντούμε στην ενέργεια των τενόντων των σαμάνων του αρχαίου Μεξικού, την οποία δραστηριοποιούσαν με ειδικές σαμανιστικές κινήσεις (Μαγικά Περάσματα) που επέφεραν έκσταση.

Ανθοιάματα Μπαχ: Ιδρυτής ο Edward Bach. Υποτίθεται ότι αυτά συνδέουν τον άνθρωπο με τον ανώτερο εαυτό του οδηγώντας τον έτσι στη θεραπεία! Χρησιμοποιούνται για τη βελτίωση των δονήσεων και στην επαφή με τα πνεύματα (υποτίθεται αγγέλων). Πρόκειται για παρασκευάσματα από άνθη (τα 37 από αυτά) και από νερό πηγής (ένα από αυτά). Η φιλοσοφία του Μπαχ είναι ότι αυτά μπορούν να διευκολύνουν την ενέργεια ανάμεσα στον ανώτερο εαυτό και το πνεύμα και το σώμα απομακρύνοντας δυσάρεστες συναισθηματικές καταστάσεις είτε ασθένειες. Επιδρούν στο λεγόμενο αιθερικό σώμα. Τα προβλήματα που συχνά αποτυπώνονται στο σώμα, προέρχονται σε πρόβλημα επικοινωνίας ανάμεσα στην ψυχή και στην προσωπικότητα του ανθρώπου. Δέχεται το νόμο του κάρμα και πρεσβεύει ότι η φύση της ανθρώπινης ψυχής είναι θεϊκή
(Το κάρμα αντιτίθεται στη Χάρη των Χριστιανικών Μυστηρίων).

Ο ανώτερος εαυτός αποτελεί νεοεποχίτικο όρο. Υποτίθεται ότι είναι το μέρος του εαυτού μας το οποίο είναι αθάνατο και πάνσοφο. Υπονοείται η Ινδουιστική κοσμοθεωρία του Άτμαν που ήδη υπάρχει μέσα μας και είναι θεός.

Τα ανθοιάματα Μπαχ υπάρχουν σε υγρή μορφή και διατηρούνται σε κονιάκ. Προτεινόμενη δοσολογία 4 σταγόνες 4 φορές την ημέρα. Δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο χρησιμοποίησεως 6-7 ανθοιαμάτων συγχρόνως.

Οι σαμάνοι της Χαβάης το αποκαλούσαν Αουμάχουα που σημαίνει "Γονεϊκός Εαυτός". Πίστευαν ότι ο άνθρωπος αποτελείται από τον εαυτό του οποίου έχουμε επίγνωση Αουχάνι-Εγώ- Εαυτός- και από το "Παιδί μέσα μας" μέρος του εαυτού μας Αουνιχιπινίλι- που επιτελεί τις ασυνείδητες οργανικές λειτουργίες(για άλλους υπάρχει άλλο τμήμα του εαυτού μας γι αυτές τις λειτουργίες), έχει γνώρισμα ζωού με τα οποία εκφράζεται και αποτελεί το όχημα προσέγγισης του Αουμάχουα!

Κέννεθ Μέντους «Εκεί που πετούν οι Αετοί», «Σαμανιστική εμπειρία»

Πύρινος Κόσμος

Για άλλους ο ανώτερος εαυτός προσεγγίζεται απλά μόνο με το διαλογισμό ακολούθηση διαισθητικών μηνυμάτων, των σημάτων του πνεύματος και τα λοιπά.

Dr. Wayne W. Dyer Πίστεψέ το και θα το δεις, Πραγματική Νιαγεία, Καθημερινή Σοφία, Ταξίδι στην ελευθερία, Δημιούργησε το πεπρωμένο σου, Η σοφία των αιώνων, Για κάθε πρόβλημα υπάρχει μια λύση

Deepak Chopra M.D. Οι επτά πνευματικοί νόμοι της επιτυχίας, ο δρόμος του μάγου Richard Bach Γέφυρα παντοεινής αγάπης

Shakti Gawain Κάνε τη ζωή σου να λάμψει

Louise L. Hay Η δύναμη είναι μέσα σου», «Μεταμορφώστε τη ζωή σας, Πηγή δύναμης και σοφίας Paullo Coelho ο αλχημιστής Carlos Castaneda Ph.D. Η δύναμη της σιωπής

Αγιουβέρδα: Δάσκαλος ο Γκουρού του Υπερβατικού Διαλογισμού και δάσκαλος των Beatls, ο αυτοαποκαλούμενος "θείο βρέφος", Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι. Η λέξη Ayurveda στα σανσκριτικά σημαίνει «γνώση της ζωής».

Διδάσκει ότι ο άνθρωπος είναι ένας μικρόκοσμος του σύμπαντος. Στηρίζεται στο διαλογισμό, σε αναπνευστικές ασκήσεις και στην εφαρμογή κανόνων υγιεινής όπως της νηστείας, της χορτοφαγίας και τα λοιπά. Είναι της απόψεως ότι με το διαλογισμό συνδυαζόμενο

με πίστη στις ανθρώπινες δυνατότητες μπορούμε να επιφέρουμε θεραπεία και δεν είναι απαραίτητο να καταφύγουμε σε χειρουργικές επεμβάσεις.

Οι αναπνευστικές ασκήσεις Γιν είναι οι πιο συνηθισμένες. Πρόκειται για βαθιά εισπνοή από το κάθε ρουθούνι έχοντας κλειστό το άλλο. Οι Γιάνγκ αναπνοές, χαρακτηρίζονται από έντονες εκπνοές μεγαλύτερης διάρκειας από εισπνοές καθώς και τεντώματα των χεριών. Υπάρχουν και αναπνοές Γιν - Γιάνγκ που χαρακτηρίζονται από κοιλιακή αναπνοή με επίθεση των χεριών στην κοιλιακή χώρα.

Τσι Σου Ταό Γιόγκα ..

Μακροβιοτική: Πρόκειται για είδος διαίτης που υποτίθεται ότι εξασφαλίζει την υγεία, προλαμβάνει τις ασθένειες και τα λοιπά. Ταξινομεί τις τροφές σε Γιν και Γιάνγκ και αποβλέπει στην εξισορρόπηση της Συμπαντικής Ενεργειακής Δύναμης με βάση αυτή τη ταξινόμηση.

Οργονομία: Εμπνευσμένη από έναν πρόδρομο της Νέας Εποχής, τον Βίλχελμ Ράιχ για τον οποίο η βιοενέργεια είναι μία ιδιαίτερη μορφή εκδήλωσης της κοσμικής ενέργειας που την ονόμασε οργονική ενέργεια και την περιέγραψε σαν ένα είδος πρωταρχικής ουσίας που βρίσκεται παντού και διαπερνά τα πάντα.

Βίλχελμ Ράιχ. Η Δολοφονία του Χριστού η συνέχεια του άκου ανθρωπάκο.

Ο Θεός Πατέρας είναι η θεμελιώδης κοσμική ενέργεια, από την οποία απορρέουν όλα τα πράγματα και της οποίας η ροή διαπερνάει και κάθε τι που υπάρχει.

Ο Χριστός θα μπορούσε να θεωρηθεί, το ίδιο όπως ο Μωάμεθ ή ο Βούδας, σαν Υιός του Θεού ... Η ύπαρξη του Χριστού ήταν- όπως υπογραμμίστηκε επανειλημμένα- η ύπαρξη ενός πολύ απλού ανθρώπου, προικισμένου με μια μεγάλη συγκινησιακή δύναμη, που συναναστρεφόταν με ταπεινούς ανθρώπους, σ' ένα περιβάλλον χωριάτικο. Βίλχελμ Ράιχ. Η Δολοφονία του Χριστού. Κεφάλαιο 5. Η μυθοποίηση του Χριστού. Σελίδες 76, 91-92.

Στο πρώτο απόσπασμα βλέπουμε τη ταύτιση του Προσωπικού Θεού με την απρόσωπη δήθεν κοσμική ενέργεια καθώς και το δόγμα της Θεοσοφίας κατά το οποίο η δημιουργία δεν έγινε εκ του μηδενός από τον Θεό- Δημιουργό αλλά με εκροή ή ακτινοβολία της θείας ουσίας, της πηγής. Στο δεύτερο απόσπασμα βλέπουμε το σχέδιο MRA του Σιωνισμού σύμφωνα με το οποίο ο Ιησούς είναι ένας μύστης όπως ο Μωάμεθ και ο Βούδας και ή είναι άνθρωπος ή είναι υιός του Θεού όπως και άλλοι.

Η οργόνη του Ράιχ απελευθερώνεται με την χωρίς αναστολές και περιορισμούς σεξουαλική δραστηριότητα ως βιοενέργεια, και τότε επιδρά η Συμπαντική Ενέργεια για να θεραπεύσει τις διάφορες βιοπάθειες.

Βιοπάθειες ονόμασε τις ασθένειες που προκαλούνται σύμφωνα με αυτόν εξαιτίας της παρεμπόδισης ενός ολοκληρωμένου οργανισμού.

Για αυτές του τις παραδοξότητες, το 1934 τον απεκήρυξε ο δάσκαλός του Σίγκμουντ Φρόυντ και διώχθηκε από την Γερμανική Εταιρεία Ψυχανάλυσης.

Στις 23 Αυγούστου 1956, κατόπιν έρευνας από το ίδρυμα Τροφών και Φαρμάκων (F.D.A) των Η.ΠΑ διατάχθηκε από το Δικαστήριο η ψυχιατρική εξέτασή του, η οποία γνωμάτευσε ότι είναι παρανοϊκός. Δικάστηκε, διετάχθη η καταστροφή των βιβλίων του και πέθανε στη φυλακή από καρδιακή προσβολή.

Φένγκ Σούι: Το Φένγκ Σούι σχετίζεται άμεσα με την Ταοιστική κοσμοθεωρία αναφερόμενο στο δήθεν **Τσι** το οποίο αποθηκεύεται στα αντικείμενα και ότι ορισμένη διάταξη αυτών εξομαλύνει αρμονικά την ενέργεια σαν να πρόκειται για σύστημα εξαερισμού του χώρου. Είναι συνοθύλευμα δεισιδεμονιών και καπηλεύεται την ονομασία φυσικών φαινομένων(πχ ενέργεια, ηλεκτρομαγνητισμός) για να θεωρηθεί ως επιστήμη.

Λόγω χάρη σύμφωνα με αυτό:

Να αποφεύγονται οι οξείες γωνίες στα έπιπλα, να αποφεύγεται να τοποθετείται καθρέφτης στη κρεβατοκάμαρα, στη τραπεζαρία τα αντικείμενα να είναι κατά ζεύγη ώστε να απομακρύνεται η μοναξιά, να αποφεύγονται τα ψεύτικα λουλούδια, να υπάρχουν δύο κολώνες στο σαλόνι, το άγαλμα του ελέφαντα στο σαλόνι έλκει την ευμάρεια. Να αποφεύγεται η τοποθέτηση γραφείου σε σημείο που εκείνος που κάθεται σε αυτό συγκεντρώνει τα βλέμματα άλλων.

Μπορούμε να εντάξουμε το Φένγκ Σούι στην αποκρυφιστική κατηγορία της χρήσεως των αντικειμένων και της διάταξης αυτών προς έλξη των επιθυμητών αποτελεσμάτων. Τέτοια αντικείμενα είναι κατά κύριο λόγο κρύσταλλοι, πολύτιμοι και ημιπολύτιμοι λίθοι. Τα δημοφιλέστερα αντικείμενα είναι τα ακόλουθα: Χαλαζίας, κρυστάλλινες σφαίρες, ενεργοποιητές νερού και τροφίμων Vortex, κύλινδρος Pharaon, ενεργειακή πυραμίδα Tesla, κολιέ ενεργοποίησης των τσάκρας, Θιβετανικό ηχητικό κυλινδρικό δοχείο, μενταγιόν επτά αστέρων, ρολόι Teslar Florentine, Ankhs, σκαραβαίοι, κρυστάλλινα κρανία και ράβδοι, κούκλες Κατσίνα, χαιμαλιά όπως φτερά κρύσταλλοι και ειδικά ξεραμένα φυτά)και ορισμένη διάταξη αυτών.

Τα προστατευτικά φυλακτά ανήκουν στο 10ο είδος της μαγείας κατά τον άγιο Νικόδημο τον αγιορείτη. Ο 36ος της εν Λαοδικεία Συνόδου ορίζει καθαίρεση ή αφορισμό για όσους σκευάζουν μαγικά φυλακτά τα οποία είναι δεσμοπήρια των ψυχών και για όσους τα φορούν ορίζει να εκβάλλονται της Εκκλησίας.

Σαηεντολογία: Ιδρυτής της Σαηεντολογίας που έχει δεκαοκτώ επιμέρους παραφυάδες είναι ο Λαφαγιέτ Ρον Χάμπαρτ. Πρόκειται για θρησκεία και έχει το Κέντρο Θρησκευτικής Τεχνολογίας (RTC) για να την προστατεύει.

Με τη διαδικασία Ωντιντιγκ δισχετετεύει ηλεκτρικό ρεύμα 1.5v στον μούμενο παρατηρώντας τις αντιδράσεις του σε διάφορες τακτικές πλύσης εγκεφάλου. Διακρίνεται από την απαίτηση από τον ενδιαφερόμενο της συμπλήρωσης λεπτομερούς ερωτηματολογίου. Υποβοηθάει την πνευματική εξέλιξη με διάφορα φαρμακευτικά σκευάσματα που αποβλέπουν στο να ξεμπλοκάρουν τη διάνοια και να τονώσουν το πνεύμα ενώ παρέχει την ευκαιρία αναρρίχησης σε υψηλότερα επίπεδα με ειδικές μυήσεις έναντι αδράς αμοιβής. Χρησιμοποιεί το σύμβολο του σταυρού παραπλανητικά μια που θεωρεί ότι δείχνει τη δυναμική ακτίνων, μην έχοντας απολύτως καμμία σχέση με τον Χριστιανισμό. Διδάσκει αυτοεξέλιξη, μετενσάρκωση, κάρμα, εξωσωματικά ταξίδια και τα λοιπά. Δες και περιοδικό Time 6.5.1991

Στο εγχειρίδιο για τον επίτιμο κληρικό του Χάμπαρτ αναφέρεται ο όρος Σαηεντολογία ως εφαρμοσμένη θρησκευτική φιλοσοφία, η διδασκαλία για το πνευματικό ον και η προώθηση του πνευματικού όντος στις σχέσεις του με τον εαυτό του, με το σύμπαν και τα λοιπά όντα. Πρόκειται δηλαδή για μια θρησκεία ή φιλοσοφία αυτοεξέλιξης του ανθρώπου.

Η κίνηση χρησιμοποιεί και τους όρους Thetan & Clear. Thetan θήταν από το ελληνικό γράμμα θήτα, σημαίνει κατά τον Hubbard τη πηγή της ζωής και την ίδια τη ζωή, αλλά και τη ζώσα μονάδα. Clear δηλαδή καθαρός, είναι ένας θήταν που μπορεί να γίνει αιτία ενσυνείδητα και κατά βούληση υπεράνω διανοητικής μάζας, ενέργειας, χώρου και χρόνου, όσον αφορά το πρώτο Δυναμικό (επιβίωση του εγώ).

Λαφαγιέτ Ρον Χάμπαρτ Σαηεντολογία Τα βασικά στοιχεία της σκέψης, σ.194.

Αυτό σημαίνει πως στόχος της κίνησης είναι η κατασκευή του υπερανθρώπου! Ο υπεράνθρωπος βρίσκεται κατά τη Σαηεντολογία μέσα στον άνθρωπο και μπορεί να ελευθερωθεί με τη τεχνική της κίνησης, τη λεγόμενη Dianetik. Στο Εγχειρίδιο για τον επίτιμο κληρικό αναφέρεται για την Dianetik:

Είναι η τεχνολογία της απελευθέρωσης του πνευματικού όντος, η διδασκαλία για το πνευματικό ον στις σχέσεις του με το σώμα και η προώθηση του όντος σε αυτές τις σχέσεις. Σύμφωνα με την αντίληψη της Σαηεντολογίας η ηθική ορίζεται ως λογική σε σχέση με την επιβίωση στα 8 δυναμικά. Όταν η Σαηεντολογία μιλάει για δυναμικά εννοεί ορμές για επιβίωση σε διάφορα επίπεδα:

1. ως εαυτός (αυτοδυναμικό)
 2. μέσω του σεξ και της σεξουαλικής πράξης, της αναπαραγωγής και της ανατροφής των παιδιών (γενετήσιο δυναμικό)
 3. μέσω ομάδων – κοινωνιών, φυλετικών, πολιτικών (ομαδικό δυναμικό)
 4. μέσω του ανθρωπίνου γένους (δυναμικό ανθρωπότητας)
 5. μέσω των ζώων – ως ζωικό βασίλειο (ζωοδυναμικό)
 6. μέσω της ύλης (matters), ενέργειας (energy), χώρου (space) και χρόνου (time) (M.E.S.T.)
δηλαδή μέσω του φυσικού σύμπαντος (συμπαντοδυναμικό)
 7. μέσω των πνευμάτων (πνευματοδυναμικό)
 8. μέσω του Υπερτάτου Όντος (Θεοδυναμικό)
- Λαφαγιέτ Ρον Χάμπαρτ Εισαγωγή στην Ηθική σελίδες 53-56

Για χάρη της ανθρωπότητας, δηλαδή χάρη ενός ανώτερου δυναμικού, κάθε μέλος καλείται να καταστρέψει ένα άτομο ή μια ομάδα που δεν συμμερίζεται τις αρχές της Σαηεντολογίας. Το καλό της ανθρωπότητας ταυτίζεται εδώ, όπως και σε όλες τις νεοφανείς αιρέσεις, με το καλό της ομάδος.

Η ηθική μετατρέπεται σε λειτουργική τεχνολογία και όποιος δεν έχει την τεχνολογία ηθικής είναι ανίκανος να βάλει την ηθική μέσα στον εαυτό του και να αναχαιτίσει τον εαυτό του από αντι – βιωτικές ενέργειες, από ενέργειες δηλαδή που στρέφονται εναντίον της ζωής.

Σε αυτή τη περίπτωση αναλαμβάνει δράση η ομάδα αντί για αυτόν και αυτό ονομάζεται δικαιοσύνη. Για την Σαηεντολογία η ηθική αποτελεί οργανωτική δομή, είναι το τμήμα μιας οργάνωσης, η λειτουργία του οποίου είναι να διώχνει τις εχθρικές προθέσεις από το περιβάλλον και αφού το επιτύχει αυτό, ο σκοπός της ηθικής γίνεται να απομακρύνει όλες τις ξένες, τις διαφορετικές προθέσεις, από το περιβάλλον.

Παράθεση πρωτοπρεσβύτερου Αντωνίου Αλεβιζόπουλου Νεοφανείς Αιρέσεις – Καταστροφικές Λατρείες στο φως της Ορθοδοξίας σ.222-223. Αυτός είναι ο ορισμός για την ηθική. Αληθινό για την οργάνωση είναι αυτό που έχει αποτελέσματα. Οι όροι λοιπόν ηθική και αλήθεια εναρμονίζονται με τους σκοπούς της Σαηεντολογίας.

Ποια είναι η θέση της Ορθοδοξίας:

Στην Ορθοδοξία δεν υπάρχει καμμία συμπαντική ενέργεια ή κοσμική συνείδηση, καμμία βιοενέργεια όπως στη Νέα Εποχή, υπάρχουν οι άκτιστες ενέργειες του Θεού εξηγεί ο Ιερομόναχος Αρτέμιος Γ ρηγοριάτης, αριστούχος χημικός του Πανεπιστημίου Αθηνών, στο βιβλίο του Ολιστική Ιατρική(Εκδ. Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου του Αγίου Όρους). Και συνεχίζει: Ο Θεός ταυτίζεται με τον κόσμο, Θεός δεν είναι ο δημιουργός αλλά ο νους του σύμπαντος σύμφωνα με τον παγανισμό της Νέας Εποχής. Οι εναλλακτικές θεραπείες στηρίζονται στην ιδέα ότι κάθε άνθρωπος είναι φορέας συμπαντικής ενέργειας, δηλαδή της θεότητας σύμφωνα με τους μυστικιστές. Το πρόβλημα εδώ ξεκινά από το πώς ο θεραπευτής ελευθερώνει τη βιοενέργεια και ο άνθρωπος αισθάνεται υγιής. Διότι πέρα από το βελονισμό, τα βότανα, τη δακτυλοσυμπίεση και κάθε εναλλακτική θεραπεία, χρησιμοποιούνται συνήθως και κάποιες φράσεις, επωδές, επικλήσεις και προσευχές. Και ασφαλώς δεν απευθύνονται στον Χριστό ή

στην Αγία Τριάδα αλλά στη συμπαντική ενέργεια ... Αυτή η συμπαντική ή κοσμική ενέργεια με την οποία εννοούν μια άπειρη σοφία της φύσης, αλλά δεν είναι ο προσωπικός Τριαδικός Θεός!

Η Νέα Εποχή στην φιλοσοφία unisex διακηρύττει ότι η γη είναι αυτοσυνείδητη ύπαρξη. Είναι η Πράσινη θεά, μια θεότητα αφθονίας. Πρωταγωνιστής των επιστημονικών θεωριών που καταλήγουν για την αυτοσυνειδησία της Γαίας είναι ο Τζέιμς Λόβλοκ, βιολόγος-φυσικός-χημικός-ερευνητής του Εθνικού Βρετανικού Ινστιτούτου Υγείας (Συνοπτική παρουσίαση της θεωρίας του δημοσιεύτηκε στο ένθετο του περιοδικού Ram «Πολυπλοκότητα» Χ. Βαρελάς του δημοσιογραφικού οργανισμού Λαμπράκης ΑΕ.).

Το νεοεποχίτικο περιοδικό «Ανεξήγητο»(τ.59) αναφέρει: Η Γη είναι μια ζωντανή οντότητα, μια βιόσφαιρα που μπορεί να συγκριθεί με το νευρικό ιστό μίας γιγάντιας σεκόιας. Αυτή η οντότητα ο Τζέιμς Λόβλοκ την αποκάλεσε Γαία, δίνοντάς της το όνομα της αρχέγονης θεάς που πρώτη ξεπηδά από το ησιόδειο Χάος. Έτσι πλάστηκε η περίφημη θεωρία της Γαίας, η οποία δίνει μια νέα ώθηση στις επιστήμες του πλανήτη!!!

Η πίστη ότι «η φύση πληρούται από θεϊκή δύναμη» αποτελεί και δόγμα του σατανιστικού Τάγματος του Ναού της Ανατολής(Ordo Templi Orientis Ιδρύθηκε τον ΙΘ' αιώνα από οπαδούς της Θεοσοφίας)

Ο Παγκόσμιος νους ή η «Συμπαντική» ή «Κοσμική Ενέργεια» αναφέρεται υπό διάφορα ονόματα όπως τα επόμενα: Αστρικό Φως για τους Καββαλιστές, Αιθερική Ενέργεια ή Βιοενέργεια για τους μυστικιστές, Azorth για τους αλχημιστές, Ζωτική Ενέργεια ή Ζωική Δύναμη για τους Βιταλιστές και Ομοιοπαθητικούς, Ζωικός Μαγνητισμός για τον Μεσσμέρ, Πράνα για τους Ινδουιστές, Τσι για τους Κινέζους, Ρέικι για τους Ιάπωνες, Mana για τους Μελανήσιους, Manitu(ενδεχομένως), για τους Ινδιάνους της Αμερικής, Θεραπευτική Δύναμη για τον Ιπποκράτη, Magnale (Ειδαίον) για τον Παράκελσο, Alcahest για τον Βάν Χέλμοτ, Σπίρτους για τον Fludd, Οσμική Δύναμη για τον Ράιχενμπαχ, Οργόνη για τον Βίλχελμ Ράιχ και πολλά άλλα.

Οι Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι επικαλούνται τον Καρτεσιανισμό που είχε οδηγήσει στη μηχανιστική αντλήψη περί του ανθρώπου ως ενός συνόλου από ανεξάρτητα όργανα, τα οποία, σε περίπτωση ασθένειας, αυτά και μόνο θα έπρεπε να θεραπευτούν για να αποκατασταθεί η υγεία, σαν τα τμήματα μιας μηχανής. Όμως ο Καρτεσιανισμός, η υλιστική θεωρία του «ντετερμινισμού» και της «αιτιοκρατίας» αντικαταστάθηκε από τη θεωρία που βλέπει σε όλα «τελικό σκοπό υπό τη συνεχή επιμέλεια του Δημιουργού, ώστε να διατηρείται η αρμονία στη φύση» (Η Επιστήμη ομιλεί Εκδ. Ζωή, 1946) ανετράπη ανεπιστρεπτή για την επιστήμη

Α) με τη θεωρία των Κβάντα του Πλάνκ

Β) με τη θεωρία της Σχετικότητας του Αϊνστάιν

Γ) με την Κβαντομηχανική, την αρχή της αβεβαιότητας και της απροσδιοριστίας του Χάιζενμπεργκ καθώς και

Δ) με τη θεωρία του διαστελλομένου σύμπαντος που αντικατέστησε το «πεπερασμένο σύμπαν» του Νεύτωνα- τις θέσεις του οποίου όμως για τη δημιουργία του Σύμπαντος ως ενός καλοκουρδισμένου ωρολογίου που θεωρήθηκε από τους Καρτεσιακούς ως υλιστική, ο ίδιος την είχε αποδώσει στη «θέληση και τη δύναμη παντοδυνάμου Θεού».

Αυτοαποκαλούνται **Ολιστικές Θεραπείες όταν στην πραγματικότητα εισάγεται η Κοσμική ή Ενεργειακή Υπέρτατη Ουσία**, η οποία είναι αιθέρια και άυλη, εκείνη που είναι το ΕΝΑ και το ΟΛΟΝ που μπαίνει παντού ως Βιοενέργεια, σε κάθε μόριο ύλης και σε κάθε κύτταρο ζώντος οργανισμού, από τον απλούστερο μέχρι τον ... άνθρωπο. Στον οποίο ρέει διαρκώς η ενέργεια αυτή και ανταποκρίνεται ο άνθρωπος ανταλλάσσοντας ενέργεια σε αμφίδρομη πορεία.

Για να θεραπευτεί έτσι η διαταραγμένη εσωτερική ζωτική του δύναμη που συνιστά την αρρώστια. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μεταξύ του ΕΝΟΣ ή του ΜΕΣΟΥ που θεραπεύει, υπάρχει ο θεραπευτής ως μεσάζων, δηλαδή Μέντιουμ!

Επικαλούνται τα σωματίδια Brown τα οποία όμως έχουν παθητική τρομώδη κίνηση αιωρούμενων μορίων με αυξημένη κινητικότητα χωρίς ενεργειακές δυνατότητες. Επικαλούνται τη διάσπαση του ατόμου υποστηρίζοντας ότι όσο περισσότερο κατατέμνεται η ύλη τόσο περισσότερη ενέργεια απελευθερώνεται ενώ η απελευθέρωση της ενέργειας γίνεται με τη διάσπαση του ατόμου και όχι με το τεμαχισμό της ύλης ή την αραίωση σε διάφορους διαλύτες ή με την ανάμειξη σε γαλακτοζάχαρο ή άμυλο και κονιοποίηση στο γουδί. Συγχέουν το αξίωμα της εντροπίας με τον εκφυλισμό.

Βυθούκας Γ «Η νέα διάσταση στην Ιατρική». Αδάμ.

Dr. Steven Wolinsky «Κβαντική συνειδητότητα» Έσοπτρον

«Οι ομοιοπαθητικές δοκιμές οδηγούν στο πλουθενά». Linde K, Clausius N., Ramirez G.,

Melchart D., Eitel F., Hedges L.v., Jonas W.B.: Are the clinical effects of Hoemoeopathy placebo effects?

A meta- analysis of placebocontrolled trials. THE LANCET, Vo1.350.p.834-843, Sept.20, 1997.

Βιβλιογραφία – Βιβλιογραφικές Αναφορές:

Αθανάσιος Αβραμίδης, Καρδιολόγος- Παθολόγος, Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Μέλος της Ακαδημίας Επιστημών της Νέας Υόρκης,

«Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι της Νέας Εποχής

Εκδόσεις: Φωτοδότες

Αθανάσιος Αβραμίδης, Καρδιολόγος- Παθολόγος, Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Μέλος της Ακαδημίας Επιστημών της Νέας Υόρκης,

Η Ομοιοπαθητική υπο το πρίσμα της ιατρικής επιστήμης

Εκδόσεις: Υπακοή

Αθανάσιος Αβραμίδης, Καρδιολόγος- Παθολόγος, Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Μέλος της Ακαδημίας Επιστημών της Νέας Υόρκης,

Ο Βελονισμός υπό το πρίσμα της ιατρικής επιστήμης

Εκδόσεις: Υπακοή

Μοναχού Αρσενίου Βλιαγκόφτη Δρ Θεολογίας, Πτυχιούχου Φιλοσοφίας Σύγχρονες Αιρέσεις

Εκδόσεις: Παρακαταθήκη

Randall N. Baer Μέσα από τον εφιάλτη της Νέας Εποχής

Εκδόσεις: Στερέωμα

Sneed D. & Sneed S. Κριτική στην ιατρική της Νέας Εποχής

Εκδόσεις:

Στερέωμα

Paul Reisser Ms.c., Teri Reisser & John Weldon Η Χριστιανική Άποψη για την Ολιστική Υγεία Jane Gumprecht Ph.D. Η Νεοεποχίτικη Φροντίδα για την Υγεία: Ιερή ή Ολιστική;

Διονυσίου Φαρασιώτη Οι Γκουρού, ο Νέος και ο Γέροντας Παΐσιος

Εκδόσεις: Θεσσαλονίκη, Σταμούλης

[Newer Post](#) [Older Post](#) [Home](#)

[Blog Archive](#)

▼ 2007 (13)

▼ June (10)

[Προς την ενοποίηση των Θρησκειών?](#)

[Αποκρυφιστικές τεχνικές](#)

Υπονόμευση της Ψυχαγωγίας από τη Νέα Εποχή
Η Φιλοσοφία Unisex της Νέας Εποχής
Ομοιοπαθητική, Βελονισμός & άλλες ανορθόδοξες "θερ...
Διευκρίνηση των αξιών
Η Θεωρία του Κάρμα & της Μετενσάρκωσης
Μαθήματα Μαγείας & Σατανισμού από τον Χάρι Πότερ
Δαρβίνος και εξέλιξη?
Αστρολογία & Νέα Εποχή
► May (3)
Θρησκείες - Johrei - Mahikari- Reiki
Γιόγκα: Επιστήμη ή Θρησκεία?
Το κίνημα της Νέας Εποχής New Age